

*DICCIONARIO
GRIEGO-ESPAÑOL*

V d.C.

Stobaeus, Iohannes anthologus (Stob.)

Gaisford, T., «Περὶ νεότητος καὶ τῆς ἐνᾶς ἡλικίας καὶ ὅσα ἔπεται αὐτῇ»,
Stobaeus 4, Oxford 1822, pp.3-80.

App. = *Appendix*.

Gaisford 1822.pdf

Gaisford 1822. PDF

DCE. Stob. App.

Stobaeus
2

APPENDIX

E MS. FLORENT

STOBAEUS
ed. GAISFORD

ΠΕΡΙ ΝΕΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΗΛΙΚΙΑΣ ΚΑΙ ΟΣΑ
ΕΠΕΤΑΙ ΑΥΤΗΙ.

Κακόν τε 52, 1. Νέων γὰρ 52, 6. Νέος φιλ. 52, 7.
Νεότης 52, 2. Μὴ τοῦτο 52, 9. "Ἡβης 52, 11. "Ἡβή
52, 12. Πλάτωνος 52, 13. Πλάτωνος 52, 14. Τὰ
γὰρ 52, 16. Αἰεὶ δ' 52, 18. Χρῆν δὲ καὶ νόμον 52, 17.
Τμεῶν.

Οὔτε πᾶν γῆρα θάρρειν, οὔτε νεότητα χρὴ παντάπασι
ἀποδοκιμάζειν· ἐνὶ γὰρ, οἶμαι, καὶ σωφρονεῖν τὴν νεότητα,
καὶ γῆρας πολλάκις τοῦ καθήκοντος ἀμελεῖν· ἄλλως καὶ
κρείσσον νεότης πολλάκις δοκιμασθεῖσα καὶ μηδὲν ἔχειν
φαῦλον ἐπεγνωσμένη, ἢ πολὺ τῷ μακρῷ χρόνῳ συνεκτα-
θεῖσα καὶ μηδὲν τι μέγα μηδὲ λαμπρὸν καταπράξασα·
τὴν μὲν γὰρ ὁδῷ βαδίζουσιν ἐνὶ καὶ πρὸς μέγα τῆς ἀρετῆς
ἀναβῆναι, τὴν δὲ καινότερόν τι δράσειν ὁ μακρὸς ἤδη χρόνος
ἀπαγορεύει. Τί φῆς, ὁ τὴν πολιὰν ἡμῖν προτεινόμενος,
καὶ δυσωπῶν ἀπλῶς τῷ μήκει τῆς ἡλικίας, τιμᾶς τὸ γῆρας
διὰ τὴν σωφροσύνην; Ἀλλὰ θαυμάζω μᾶλλον τὴν σωφρο-
νοῦσαν νεότητα· ἡ μὲν γὰρ ἐν τῷ λιμένι μένει, καὶ διαφεύ-
γει τὸν κίνδυνον, ἡ δὲ ἐν τῷ πελάγει πολλοῖς τοῖς πνεύμασι
μαχομένη διασώζει τὸ σκάφος. Ἄλλως τε καὶ τῶν ἀγωνι-
ζομένων μᾶλλον ἢ τῶν ἡρεμούντων οἱ στέφανοι· σὺ δ' οὐκ ἴς
ἄλλον ἀρετῆς ἢ τὴν τιμὴν, τῷ γῆρα ταύτην ἀπλῶς χαρι-

* f. Μουσωνίου. WYTTENBACH. p. 244, 39. locum hunc
Symeoni tribuit Antonius CLIII.

que ad καθήκοντος ἀμελεῖ.

* A 2

INST. NEBRIA
CLAS. 10
COLOC. 12
STOBAEUS

Réservé à l'usage privé - Loi N° 57298 du 11.3.1957.

ζόμενος· εἰ μὲν γὰρ σύγχρονον αὐτὴν τῆς ἡλικίας ἔχει καὶ τὸ καλὸν, δέχομαι τὴν προτίμησιν, καὶ πρεσβεύω μᾶλλον ἐν τῷ γῆραι τὴν ἀρετὴν καταλύσασαν ἢ τῷ σφοδρῷ τῆς νεότητος ἐπὶ σαλευομένην· εἰ δ' ὁ μὲν ὁδεύει διὰ τῆς ἀνωμαλίας καὶ τῆς ἀρετῆς εὐτόνως ἐπιμελεῖται, ὁ δ' οὐδένᾳ μόχθῳ ὑπὲρ τοῦ καλοῦ τῇ πολιᾷ συνεισηνεγκε, τί καταλιπὼν πόνους ἐθελουσίους ἔργον τιμᾶς ἀπλῶς φύσεως;

Δίωκος τοῦ Ῥωμαίου.

Τίς γὰρ ποτε καὶ ὅρος ἡλικίας τοῖς γ' ἀπαξ ἐξ μεираκίων ἐξελθῶσι πρὸς τὰ δέοντα φρονεῖν ἔπεισι; τίς ἀριθμὸς ἐτῶν πρὸς τὰ προσήκοντα πράττειν ἀποδέδεικται; Οὐχ ὅσοι μὲν¹⁰ ἂν τῇ τε φύσει καὶ τῇ τύχῃ χρηστῇ χρῆσωνται, πάντα ἀπ' ἀρχῆς εὐθὺς αὖ δεῖ φρονεῖν καὶ πράττουσιν, οἱ δὲ ἐν τῇδε τῇ ἡλικίᾳ βραχὺν νοῦν ἔχοντες, εὐδ' ἂν αὖθις¹ ποτε ἔτη διέλθωι, φρονιμώτεροι γέιοιτο; Ἀμείνων γὰρ τίς αὐτὸς ἑαυτοῦ προοίους τῆς ἡλικίας ὑπάρξειεν, ἔνους δ' ἐξ ἀνοήτου, ἐμφραν δ'¹⁵ ἐξ ἄφρονος οὐδ' ἂν εἰς ἐκβαίῃ. Μὴ μέντοι τοὺς νέους εἰς ἀθυμίαν, ὡς κατεγνωσμένους μηδὲν τῶν δεόντων πράττειν δύνασθαι, ἐμβαλέτω· πᾶν γὰρ τούναντίον προτρέπεσθαι αὐτοὺς ὀφείλει πάντα τὰ προσήκοντα αὐτοῖς προθύμως ποιεῖν ἀσκεῖν, ὡς καὶ τιμᾶς καὶ ἀρχᾶς καὶ πρὸ τοῦ γῆραις ληψ-²⁰ομένους· ἐκ γὰρ τούτου καὶ τοὺς πρακτικωτέρους βελτίους ποιήσεται· πρῶτον μὲν ἀνταγωνιστὰς πολλοὺς ἀποδείξαντες, ἔπειτ' ἐνδειξάμενοι ὡς καὶ τᾶλλα πάντα καὶ τὰς ἡγεμονίας μὲν οὐκ ἐξ ἀριθμοῦ ἐτῶν ἀλλ' ἐξ ἀρετῆς ἐμφυτοῦ πᾶσι τοῖς πολιταῖς δώσεται.

25

Ἔστι που σύνεσις νέων καὶ γερόντων ἀσυνεσία·^c χρυσότομος γὰρ οὐ διδάσκει φρόνησιν, ἀλλὰ φύσις καὶ ὀρθὴ διαίτα.

Διηροῦν Πυθαγορεῖοι τὰς ἡλικίας τῶν ἀνθρώπων εἰς τέσ-

^b f. πάλ' ἔτη διέλθωι. et. mox ἀποδείξας—ἐνδειξάμενος.

^c Leg. χρόνος ex Antonio CLIV. p. 245, 38.

τῶν ἡλικιῶν ἐκάστην ὁμοίαν ἔφασαν εἶναι ταῖς κατὰ τὸν
ἐνιαυτὸν τῶν ὥρῶν μεταβολαῖς, τὸ μὲν ἕαρ τῷ παιδί διδόν-
τες, τὸ δὲ θέρος τῷ νεανίσκῳ, φθινόπωρον τῷ ἀνδρὶ, τὸν δὲ
χειμῶνα τῷ γέροντι.

Γαίου τοῦ Καίσαρος.

Θορυβοῦντας δὲ τοὺς ἐν ἀξιώματι νέους καταστεῖλαι βου-
λόμενος, ὡς οὐ⁴ προσεῖχε, ἀλλ' ἐθορύβει, Ἀκούσατε, ἔφη,
νέοι γέροντος, οὗ νέου γέροντες ἤκουον.

Ἰσοδώρου.

Νέος ἐν πολυτελεσί βρώμασι καὶ ποτοῖς, ἔτι δὲ ἀφροδισίοις
ἀνατρεφόμενος, ὃ λέληται ἑαυτὸν ἐν τῷ θέρει τὴν χλαῖναν κα-
τατρίβων.

10

Μόνῳ τῷ 3, 43.

Ἰπλάτων παρεκελεύετο τοὺς νέους τρία ταῦτα ἔχειν· ἐπὶ
μὲν τῶν γνωμῶν τὴν σωφροσύνην, ἐπὶ δὲ τῆς γλώσσης σιγὴν,
ἐπὶ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν αἰδῶ.

Αἰλιανοῦ τοῦ Θ' περὶ ζώων λογ. κεφ. ιζ (sic) ὅταν
ἀποδύσῃται τὸ γῆρας κ. τ. λ.

15

Αἰλιανοῦ.

Ἀετὸς ζῶον πλ. κ. τ. λ.

Πυθαγόρου. Ἀγρυπνός—1, 19.

Διογένης τοὺς ῥήτορας τὰ δίκαια μὲν ἔφη ἐσπουδακέναι
πράττειν δὲ οὐδαμῶς.

Μὴ νεῖκος 44, 2. Ἀρχοντες 44, 7. Παντελῶς 44, 3.²⁰
Τόν τε νόμον 44, 12. Ἄ δ' ὡς 44, 13. Κρέσσον 44,
14. Τοὺς κατοικοῦντας 44, 20. Φῦναι 44, 23. Ὁ δὲ
Λυκ. 44, 24. Τοὺς βουλομένους 44, 40. Παρὰ Ταρτη-
ρίοις 44, 41. Περσῶν 44, 41. Οἱ δὲ βασ. 44, 42.

⁴ ἢ προσεῖχαν—ἐθορύβουν.

² Infra λέληθεν pro λέληται.

³ Phavorino tribuit Maximus

CL. p. 240, 29. Plutarcho Anto-
nius CL1. p. 242.

Ἀγάθουροι 44, 43. Οἱ μὲν οὖν 44, 22. Δέξασθε 44, 22.
Πλάτωνος Τιμαίου—Μινῶος—Νόμων β γ δ ε ζ θ ια ιβ.

ΠΕΡΙ ΝΕΦΩΝ ΟΜΙΧΛΗΣ ΤΕΤΩΝ ΔΡΟΣΟΥ ΧΙΟΝΟΣ
ΧΑΛΑΖΗΣ.

Ἀναξαγόρας νέφη μὲν καὶ χιόνα παραπλησίως, χάλαζαν
δ' ὅταν ἀπὸ τῶν παγέντων νεφῶν προωσθῇ τινα πρὸς τὴν
γῆν ἥδη ταῖς καταφοραῖς ἀποψυχρούμενα στρογγυλοῦται. ⁵

Μητρόδωρος ἀπὸ τῆς ὑδατώδους. .

Ξενοφάνης ὑπὸ τῆς τοῦ ἡλίου θερμότητος ὡς ἀρκτικῆς αἰτίας
κάν τοῖς μεταρσίοις συμβαίνειν· ἀνελκομένου γὰρ ἐκ τῆς
θαλάττης τοῦ ὑγροῦ τὸ γλυκὺ διὰ τὴν λεπτομέρειαν διακρι-
νόμενον νέφη, τὸ συνιστάνειν ὀμιχλούμενον καὶ καταστᾶζειν
ὄμβρους ὑπὸ πιλήσεως καὶ διατμίζειν τὰ πνεύματα, γράφει ¹⁰
γὰρ διαρρήδην, πῆγη δ' ἐστὶ θάλασσα ὕδατος. Ὁ δὲ Ἐπι-
κουρος ἀπὸ τῶν ἀτόμων στρογγυλαίνεσθαι τὴν θάλασσαν
τὸν ὑετὸν ἀπὸ τῆς μακρᾶς καταφορᾶς ὑποπεπλασμένον.

Ἐμπεδοκλῆς ἐμπτῶσιν φωτὸς εἰς νέφος, καὶ πνεῦμα μὲν
ἀποτελεῖν παρῶσαν τὰ νέφη, ὄμβρους δὲ διαχέαν, χάλαζαν ¹⁵
δὲ πιλῆσαν, χιόνας δὲ συμπεριλαβόμενον τι τοῦ ἀεράδους,
ἐκ δὲ τῆς ὑγρᾶς καὶ ἀτμώδους ὑετοῦς καὶ δρόσους καὶ πάχ-
νας, ὀμίχλας τε καὶ νέφη καὶ χιόνας καὶ χαλάζας· ὑετοῦς
μὲν γίνεσθαι τῆς ἀναδιδομένης ἀπὸ τῆς γῆς ἀτμίδος τοῖς
ἄνω τόποις συνισταμένης κατὰ πύκνωσιν, καὶ τρεπομένης ²⁰
εἰς ὕδωρ, εἴτα φερομένης ἀθρόως ἐπὶ γῆν διὰ τὴν ἀπόλειψιν
τοῦ ἀναγαγόντος αὐτὴν θερμοῦ, σκεδασθείσης δὲ εἰς μικρὰ
μόρια, καλεῖσθαι ψεκάδας, πρὸ τοῦ δὲ μετεωρισθῆναι σφό-
δρα κατενεχθείσης διὰ τὴν τοῦ ἀναγαγόντος αὐτὴν πυρὸς
ἁλιγότητα προσονομάζεσθαι δρόσον καὶ πάχνην· πάχνη μὲν ²⁵
ὅτ' ἂν παγῇ πρὶν εἰς ὕδωρ συγκριθῆναι, γίνεσθαι δὲ χειμῶνος

⁸ Hinc suppleatur lacuna in Stobæi Phys. I. 32.

ἰστάμενον ὑγρὸν ὑκτὰ ψυχθὲν ἅμα τοῖς ὄρθροις ἐπὶ γῆν
 ἐπιφέρηται· διὸ καὶ πλείστην πίπτειν δρόσον καὶ πάχην
 περὶ τὰ ἔλη καὶ τὰς λίμνας καὶ τοὺς ποταμούς, καὶ μά-
 λιστα περὶ τοὺς κοίλους καὶ ἐνύλους τῶν τόπων· ἀνάγεσθαι⁵
 τε γὰρ πλείστον ὑγρὸν ἀπὸ τῶν τοιούτων χωρίων, καὶ κατα-
 ψύγεσθαι μᾶλλον· τὴν δ' ἀθρόαν ἀνάδοσιν λέγεσθαι τῆς
 ἀτμίδος, ἔτι μικρὸν μὲν παχυνθεῖσαν ὀμίχλην, οἷον ἀραίαν
 καὶ ἄγονον ὕδατος νεφέλην, ὡς ἂν προσυλισταμένην ταύτης
 καὶ προδιαλυομένην καὶ σημεῖον οὔσαν εὐδίας· τὴν δὲ με-¹⁰
 τεωρισθεῖσαν καὶ συγκριθεῖσαν ἐπὶ πλεῖον νεφέλην· πάντα
 δὲ περὶ γῆν ταῦτα γίνεσθαι διὰ τὸ μὴ πόρρω τὴν ἀτμίδα
 μετεωρίζεσθαι κατισχύειν· ἐν γοῦν τοῖς ὑψηλοτάτοις ὄρεσιν
 οὐδὲν γίνεσθαι τούτων, αἴτιον ὅτι μάλιστα ἐκ τῶν κοίλων
 ἀνάγεται καὶ ἐφύδρων ἢ ἀτμὶς τόπων· ὥστε καθάπερ φορ-¹⁵
 τίον πλεῖον φέρουσιν ἢ καθ' ἑαυτὴν τὴν ἄγουσαν θερμότητα
 μὴ δύνασθαι μετεωρίζεσθαι ἐπὶ πολὺν ἄγον τόπον, ἀλλ' ἐγ-
 γὺς οὔσαν ἐπὶ τῆς γῆς μεθίεναι πάλιν ἐπ' αὐτήν. Ἐκ δὲ
 τοῦ περὶ τὰ νέφη τόπου τρία φοιτᾷν σώματα πρὸς ἡμᾶς,
 ὕδωρ καὶ χιόνα καὶ χάλαζαν· ὧν δύο μὲν ἀναλογίας ἔχει²⁰
 πρὸς ἄλληλα παρὰ τὸ διὰ τὰς αὐτὰς αἰτίας γίνεσθαι ταῖς
 κάτω, διαφέροντα τῷ μᾶλλον καὶ ἥττον καὶ πλήθει καὶ
 ὀλιγότητι. Χιόνα γὰρ καὶ πάχην εἶναι ταυτόν καὶ ὑετὸν
 καὶ δρόσον, ἀλλὰ τὸ μὲν πολὺ, τὸ δ' ὀλίγον· τὸν μὲν γὰρ
 ὑετὸν ἐκ πολλῆς ἀτμίδος γίνεσθαι ψυχομένης, τὴν δὲ δρόσον²⁵
 ἐξ ὀλίγης, ἐφήμερον γὰρ αὐτῆς ὑπάρχειν τὴν σύστασιν·
 ὁμοίως χιόνα καὶ πάχην· διὸ καὶ χώρας ἢ ὥρας ψυχραῖς
 σημεῖον γίνεσθαι τὴν χιόνα· χάλαζαν δὲ κατὰ τοῦναντίον
 ἐν ταῖς εὐδαινοτέραις συμβαίνειν χώραις ἢ ὥραις, θεροῦς
 γοῦν μάλιστα γίνεσθαι ἢ μετοπώρου, χειμῶνος δ' ὀλιγάκις³⁰
 καὶ ὅτ' ἂν ἥττον ἢ ψύχος· εἶναι δὲ τὴν χάλαζαν τοῦ κατα-

φερομένου πῆξιν ἐκ τῶν νεφῶν ὕδατος· ἐκ δὲ τῆς ξηρᾶς καὶ καπνώδους πόρῳ διατεινούσης καὶ μετεωρίζομένης, ὡς καὶ διὰ τοῦτο πολλάκις διὰ τῆς ἐπιφορᾶς τῶν οὐρανίων ἐμπιπρᾶσθαι, τῶν πρότερον εἰρημένων ἕκαστον ἀποτελεῖσθαι.

Χρυσίππου.

Χρυσίππος ἔφησε τὴν ὁμίχλην νέφος διακεχυμένον, ἡ ἀέρα⁵ πάχος ἔχοντα· δρόσον δὲ ἐξ ὁμίχλης καταφερόμενον ὑγρόν· ὑετὸν δὲ φορὰν ὕδατος ἐκ νεφῶν· ὄμβρον δὲ λαβροῦ ὕδατος καὶ πολλοῦ ἐκ νεφῶν φορὰν· χάλαζαν δὲ ὑετοῦ πεπηγὸς διάθρυσιν· χιόνα δὲ νέφος πεπηγὸς ἢ νέφους πῆξιν· τὸ δ' ἐπὶ τῆς γῆς πεπηγὸς ὕδωρ, κρύσταλλος· πάχυν δὲ δρόσον¹⁰ πεπηγυῖαν.

Αρριανῶ.

Ἀρριανὸς φησι τὴν ὁμίχλην, ἡ μὲν πρὸ νέφους ξυνίσταται πρὶν ἐξαναστῆναι, ἐπιπολὺ δ' ἀπὸ νέφους ἐκχυθέντος καὶ σκεδασθέντος· γίνεταί δὲ ταῦτα εἰ μὴ κρατήσκειν αὐτῶν ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα ὅσα ἐν οὐρανῷ καὶ αὐτὸς ὁ οὐρα-¹⁵ νός· ἀπὸ δὲ νεφελῶν, ὅσαι μὲν ἀγὰν πλησθεῖσαι συνέστησαν, ψεκάδες καταφέρονται ἐπὶ γῆν, καὶ εἰς ταύτας διαλύονται ὁμίχλαι τε καὶ ὅσαι νεφελῶν μαινώτεραι· ὅσαι δὲ ἐπὶ μέγα ξυστάσθαι εἰς ὕδωρ μετέβαλον, ὑετοὺς ἐκ νεφῶν γενῶσι. Καὶ ὁμίχλαι μὲν τὸ πολὺ τῇ γῇ ἐπιζάνουσι, ἅτε δὴ κεχυ-²⁰ μένης τε ἔτι καὶ ἀξυστάτου τῆς ἀτμίδος· αἱ νεφέλαι δὲ αἵρονται εἰς τὸ ἄνω, οὐ μὴν ὑπὲρ εἴκοσιν γε ἀπὸ γῆς σταδίου οὐδὲ αὐταὶ ἀναφέρονται· ὅτι καὶ τῶν ὄρων ὅσα ὑπὲρ εἴκοσι γε ἀπὸ γῆς σταδίου ἀνέχει εἰς εὐθύ—ἔστι δὲ καὶ εὐαριθμητα ταῦτα, ἐν γε τοῖς καθ' ἡμᾶς τόποις—οὔτε ὕμενα ὥφθη ποτε²⁵ οὔτε καταπνεόμενα, οὐδὲ νεφέλη ὑπὲρ αὐτῶν, ἡ καὶ ἐπ' αὐτοῖς ἰζάνουσα, ἀλλὰ τῆς Οἰτης γε ἐπὶ τῇ ἀκρωρείᾳ θύεσθαι, ὅσα ἔτι λόγος καὶ Ἡρακλεῖ καὶ Φιλοκτῆτῃ εἰς μνήμην τοῦ παλαιῷ παθήματος, καὶ τὴν τέφραν ἐπὶ τῇ πυρκαϊᾷ ἐν χώρᾳ

μανειν· εἶναι γὰρ τὸν ἀνω ὑπὲρ γῆς ἀέρα λεπτὸν τε ἤδη καὶ
 καθαρὸν καὶ αἰγροειδῆ· καὶ ταῦτα διαφορεῖσθαι τοὺς ἀτμοὺς
 ὅσω προτέρω ὑπερναφέρονται· ὅση δὲ λεπτὴ ἀτμὶς μὴ ἐπὶ
 μέγα ἀρθεῖσα ἐσκεδάσθῃ, ἀλλὰ ψυχθεῖσα κατενέχθῃ ἐπὶ γῆν,
 δρόσος γίγνεται· πρὸς ἡλίου δὲ ἐπικαυθεῖσα, ἐρυθαίνεται ἢ
 μελαίνεται· καὶ ταῦτο μὲν φοινιάδα μὲν τὸ ἐρυθρὸν αὐτοῦ,
 ἐρυσίβην δὲ ὅτι περ καὶ μέλαν καλοῦσι· παγεῖσα δὲ καὶ πε-
 σούσα ἐπὶ γῆν, πάχνη γίνεται· καὶ ἐτι ὅτι περ πάχνη πρὸς
 δρόσον, ταῦτο χιῶν πρὸς ὑετὸν· ὅτι καὶ τὸ νέφος ζυνελθὼν μὲν
 ἄνευ πῆξεως εἰς ὑετὸν διακρίνεται, παγὲν δὲ εἰς νιφετὸν συνά- 10
 γεται· ὅτι πρὶν παντελῶς εἰς ὕδωρ ζυστῆναι τὴν νεφέλην, φθά-
 νει παγὲν εἰς χιόνα, καὶ ἡ χροὰ τῆς χιόνος ^h τεκμηριῶσα
 παρέχει, λευκὴ τε γὰρ καὶ αἰγροειδὴς ἐστίν· ὅτι πρὶν τρα-
 πῆναι ἐς ὕδωρ παγεῖσα θρύπτεται, οἷαν δὴ οὐ σμικρὰν μοῖ- 15
 ραν οὐ πνεύματα φωτισιδούς ὄντος συνεπιλαμβάνουσα· ἐν-
 θεν τε ἀφρῶ ἐς τὰ μάλιστα τὴν χροάν ἔοικεν, ὅτι καὶ ἐν
 ἀφρῶ πολὺ τι ἐν πνεύματος· δηλοῦσι δὲ πομφόλυγες αἱ
 ἐπὶ τῶν ἀφρῶν οἷα δὴ ἐπιζέουσai.

ⁱ Πλάτωνος ἐκ τοῦ Τιμαίου.

Τὸ πυρὶ μεμιγμένον—πάχνη λέγεται.

Sequitur in ms. novum caput sine titulo: post excerpta e 20
 SS. præcipue e Regum libris hæc sequuntur: Συνεσίῳ ἐκ τῶν
 ἐπιστολῶν. Τὰς πιθήκους—Αἰλιανοῦ τοῦ περὶ ζώων—Πα-
 τρίς 40, 1. "Οθεν εὔ 40, 3. Ξεντεῖη 40, 6. Μήποτε 40, 8.

Φυγάδος 40, 9.

Αἰλιανοῦ τοῦ περὶ ζώων γ λόγου κεφ. λς. κ. τ. λ.

Novum caput, in quo post excerpta e SS. hæc: Προσαρ- 25
 μόσεις ὧδε καὶ Αἰλιανοῦ τοῦ περὶ ζώων θ λόγου κεφ. λβ.
 Λέων ὅταν.

^h f. τεκμήρια.

ⁱ Ex T. III. p. 59.

* ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΟΚΕΙΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ.

Ἄστυδάμαντος Ἀλκμαίωνος.

Οὐ τοῦ δοκεῖν μοι, τῆς δ' ἀληθείας μέλει.

Εὐριπίδης ¹ Ἰκετίσιν.

Τυδέως δ' ἔπαινον ἐν βραχεῖ θήσω μέγαν
 φιλότιμον ἦθος, πλούσιον, φρόνημα δὲ
 ἐν τοῖσιν ἔργοις, οὐχὶ τοῖς λόγοις ἔχων.

^m Αἰσχύλου Ἑπτα ἐπὶ Θήβας.

Οὐ γὰρ δοκεῖν ἀριστος κ. τ. λ.

ⁿ Ζήνου.

Ἠγοῦμαι σοφίας εἶναι μέρος οὐκ ἐλάχιστον
 ὀρθῶς γινώσκειν οἷος ἕκαστος ἀνὴρ.

^o Σοφοκλέους Οἰδίποδος.

Οὐ γὰρ λόγοισιν τὸν βίον σπουδάζομεν
 λαμπρὸν ποιεῖσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις.

Ὁ βίος ἔστ' ἀλαζονείας δέομενος.

Ἐπιχάρμου.

Πρὸς τοὺς πέλας πορεύου λαμπρὸν ἱμάτιον ἔχων,
 καὶ φρονεῖν πολλοῖσι δόξεις τυχὸν ἴσως.

Φωκυλίδου.

Πολλοὶ τοὶ δοκέουσι σαόφρονες ἔμμεναι ἄνδρες,
 σὺν κόσμῳ στείχοντες, ἐλαφρόνοοί περ ὄντες.

^p Εὐριπίδου.

Πᾶς ὁ καθ' ἑαυτὸν τεχνολογῶν θαυμάζεται,
 διακρινόμενος δὲ πρὸς ἑτέρους ἐλέγχεται,

^k Hinc suppleatur lacuna in
 Stobæi Eclogis Ethicis; sive lib.
 II. c. 15. secundum Heerenium.

¹ Sc. v. 901.^m Sc. v. 598.ⁿ An Ζηροδέτου?^o Sc. Col. 1143.

^p Falso tribuitur hoc fragmen-
 tum Euripidi. Versus sunt
 Comici.

⁹ Φιλήμονος.

Ἀδελφεοὺς καὶ λαλῇ τις μικρόν ἐστι κόσμιος,
οὐδ' ἂν πορεύηται τις εἰς τὴν γῆν βλέπων·
ὁ δ' ἤλικον μὲν ἡ φύσις φέρει λαλῶν,
μηδὲν ποιῶν δ' ἄσχημον, οὗτος κόσμιος.

5

Εὐριπίδου Φοίνικι.

¹ Οἱ πεῖραν οὐ δεδωκότες,
μᾶλλον δοκῶντες ἢ πεφυκότες σοφοί.

Εὐριπίδου Ἀντιόπη.

² Ὅς δ' εὐγλωσσία

νικᾷ, σοφὸς μὲν, ἀλλὰ γὰρ τὰ πράγματα
κρεῖσσον νομίζω τῶν λόγων αἰεὶ ποτε.

10

Εὐριπίδου.

Οὐ μὴ φρονήσεται κ. τ. λ. 86, 4.

³ Τίωνος.

Ἐκ τῶν λόγων μὴ κρίνε, Κλειτοφῶν, σοφὸν
ἢ χρηστὸν ἄνδρα, τὸν βίον ἐξέταζ' αἰεὶ·
⁴ πολλοὶ γὰρ λέγουσιν ἀδικίας χάριν,
τὰ δ' ἔργ' ἔχουσι φαῦλα, καὶ φρονοῦσιν εὖ.

15

Εὐριπίδου Παλαμήδῃ.

⁵ Ὅστις λέγει μὲν εὖ, τὰ δ' ἔργ' ἐφ' οἷς λέγει
αἰσχρὸν ἐστὶν αὐτοῦ, τοῦτον οὐκ αἰνῶ ποτέ.

⁶ Σοφοκλέους.

Σὺ τοι λέγεις νῦν, οὐκ ἐγώ· σὺ γὰρ ποιεῖς
τούργον, τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὐρίσκεται.

Εὐριπίδου Θυέστη.

(Οὐ) πάποτ' ἔργου μᾶλλον εἰλόμην λόγους.

20

⁹ Legendum videtur Φιλήμονος

¹ Ἀδελφοῖς. Οὐκ ἂν λ. τ.

² MS. 'A.

³ f. Φιλιστίωνος.

⁴ Leg. πολλοὶ γὰρ εὖ λ.

⁵ Elect. 624.

Τῷ λόγῳ μὲν εὖ διέρχῃ πάντα, τῷ δ' ἔργῳ κακῶς.
Μενάνδρου.

Οὐχ ὁ λόγος αὖξει τὴν τέχνην περισσὸς ὦν,
ἀλλ' αὐτὰ κοσμεῖ τὴν τέχνην τὰ πράγματα.

Εὐριπίδου Πελιάσιν.

^α Φθείρου· τὸ γὰρ δρᾶν οὐκ ἔχων, λόγους ἔχεις.
Μενάνδρου.

Τί δ' ὄφελος λαλοῦντος ἂν κακῶς φρονῇ.

^γ Εὐριπίδου.

Πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν·
ἐμοὶ γὰρ ὅστις ἄδικος ὦν σοφὸς λέγειν
πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει·
γλώσση γὰρ αὐχῶν ^α τὰ δίκ' εὖ περιστελεῖν,
τολμᾷ πανουργεῖν, ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.

Μενάνδρου.

Ὁ μὲν λόγος (σου) συνέσεως πολλῆς γέμει·
τὰ δ' ἔργα σύνεστιν οὐκ ἔχοντα φαίνεται.

Ποσειδίππου.

Οὐκ ἔργον ἐστὶν εὖ λέγειν, ἀλλ' εὖ ποιεῖν·
πολλοὶ γὰρ εὖ λέγοντες οὐκ ἔχουσι νοῦν.

Εὐριπίδου.^α

Ἦδη δὲ πολλῶν ἡρέθη κριτῆς λόγων,
καὶ πόλλ' ἀμιλληθέντα μαρτύρων ὑπο
τάναντί' ἔγνωσαν συμφορᾶς μιᾶς πέρι.
καὶ γὰρ μὲν οὕτω, χῶστις ἔστ' ἀνὴρ σοφός
λογίζεται τὰ ληθῆς εἰς ἀνδρὸς φύσιν
βλέπων, δίκαιάν θ' ἢν τιν' ^β ἡμερεύεται.
καὶ τῷδε δηλώσαιμ' ἂν, εἰ βούλοιο σύ,

^α Prima litera deest ms.

^γ Med. 379.

^ε MS. τὰ δίκαι'—περιτέλλων—

σοφός.

^α Fr. Phœnicis 9.

^β E. ἡμερεύεται.

ὅστις λέγειν μὲν εὐπρεπῶς ἐπίσταται,
τὰ δ' ἔργα χεῖρῳ τῶν λόγων παρέσχετο.

Μενάνδρου.

Ὁ μὲν λόγος σου καὶ κατ' ὄρθον εὐδρομεῖ,
τὸ δ' ἔργον ἄλλην οἶμον ἐκπορεύεται. 5

Σοφοκλέους Ἐριφύλη.

.. γλῶσσ' ἐν οἷσιν ἀνδράσιν τιμὴν ἔχεις,
ὅπου λόγοι σθένεισι τῶν ἔργων πλέον.

Μενάνδρου.

Ὁ μὴ φρονῶν μὲν, πολλὰ δ' ἐφ' ἐκάστου λαλῶν,
δείκνυσιν αὐτοῦ τὸν τρόπον τοῖς ῥήμασιν.

^cΘεμιστίου ἐκ τοῦ Μετριοπαθοῦς ἢ Φιλοτέκνου.

Ὅτι ὁ λόγος εἰάν μὴ τῷ τρόπῳ σύμφωνος ἦ, ἀλλότριος γί- 10
νεται, καὶ οὐ τοῦ λεγόντος, ὥσπερ ἐκεῖνος ὃν Θεοσίτης ἔλεγε
τοῖς Ἀχαιοῖς,

ὃν κεν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω—

^dοὗτος γὰρ Ἀχιλλέως ἢ Αἴαντος ἦν· ὁ κυφὸς δὲ αὐτὸν οὐ-
δὲν προσήκοντα ὑπεβάλετο.

^eΦύσωνος.

Φύσων ὁ Χιμεὺς ἔφη δεῖν οὐκ ἐκ τῶν λόγων ἔργα κρίνειν, 15
ἀλλ' ἐκ τῶν πράξεων τοὺς λόγους.

Θεοφράστου.

Οὐ τὸν βίον ἐκ τῆς τοῦ λόγου δεινότητος πιστεύομεν, ἀλλὰ
τὸν λόγον ἐκ τῆς περὶ τὸν βίον εὐδοξίας.

Δημοσθένους.

Ὅς ἅπας μὲν λόγος κ. τ. λ.

Δημοκρίτου.

Πολλοὶ δρῶντες τὰ αἰσχίστα λόγους τοὺς ἀρίστους ἀσκέ- 20
ουσιν.

^c Sc. p. 261. D.

^d ἔτος ms.

^e Leg. Μύσωνος. Μύσων ὁ Χι-
μεύς.

(Α) πολλώνιος.

γλαυ . . . αλον μάζα καὶ τριβὼν καὶ κατεπιτήδευμα
δοξοκοπικὸν καλούμενον· ἀλλ' ὅταν τὰ πράγματα ἄγῃ
πρὸς αὐτὸ σεμνῶς φορούμενα.

Πυθαγόρας.

Ἐπιδείκνυτο μὴ ἐν τοῖς λόγοις ἀ φρονεῖν, ἀλλ' ἐν τῷ ἔργῳ
ἀ ποιεῖν. 5

Δημοκρίτου.

Ἔργα καὶ ἑπρήξιας ἀρετῆς, οὐ λόγους ζηλεύειν χρεών.

Σωκράτους.

Σωκράτης ἐρωτηθεὶς τινῶν μάλιστα ὁ λόγος ἰσχύει, ὦν ἡ
πρᾶξις, εἶπε, συνακολουθεῖ τῷ λόγῳ.

Ὁξίθεου.

Ὁξίθεος ὁ Ἀθηναῖος τοὺς χρηστοὺς μὲν ἐν τοῖς . . ἀχρή-
στοις δὲ κατὰ τὸν βίον, ὁμοίους ἔφη εἶναι τοῖς ἀγαθοῖς 10
ἐνυπνίοις.

Ἐκ τοῦ Ἐπικτήτου Ἐγχειριδίου ^ε.

Τὰ πρόβατα οὐ χόρτον φέροντα τοῖς ποιμέσιν ἐπιδείκνυσιν
πόσον ἔφαγεν, ἀλλὰ πέμψαντα τὴν νομὴν ἔσω ἔρια φέρει
καὶ τύρον· καὶ σὺ μὴ τὰ θεωρήματα τοῖς ἰδιώταις, ἀλλὰ
τὰ ἀπ' αὐτῶν πραχθέντα ἔργα. 15

Δημοκρίτου.

Οὔτε λόγος ἐσθλὸς φαύλην πρῆξιν ἀμαυρίσκει, οὔτε πρῆξις
ἀγαθὴ λόγου βλασφημίῃ λυμαίνεται.

Δημοσθένους Ὀλυνθιακῶν.

Τὸ γὰρ πράττειν τοῦ λέγειν κ. τ. λ.

^h Φαλάριδος.

ⁱ Οὐδὲ τοῦτο συνιείς, ὅτι λόγος ἔργου σκιά παρὰ τοῖς σο-
φοῖς πεπίστευται. 20

ⁱ πρῆξας ms.

^e Sc. c. 46.

^h Ep. 92. ed. Lennep.

ⁱ h² ms. In loco seq. f. μοι pro μή.

Διογένης λόγόν τινα διέθηκεν περὶ σωφροσύνης καὶ ἐγκρα-
τείας, καὶ ὡς ἐπῆνουν αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι, ὁ δὲ, Κάκιος^κ
ἀπόλλυσθε, εἶπε, τοῖς ἔργοις μὴ ἀντιλέγοντες.

Πολυαῖνου.

Ὅτ' ἂν μὲν γὰρ τῇ σεμνότητι τῶν λόγων καὶ ἡ πείρα τῶν
ἔργων ἐπῆται, τοῦτό τοι χρὴ καλεῖν δόγμα φιλοσόφου·^ς
ὅτ' ἂν δὲ ὁ μὲν λόγος ἀπαγγέλληται μεγάλα, ὁ δὲ βίος
πράττει μὴδὲ τοῦλάχιστον, ἄρα οὐ κόμπος ταῦτα καὶ τερα-
τεία τοῦ σοφιστῶν, καὶ μεираκίων ἀκοᾶς ἐκπλήττειν ἑσπου-
δακός;

Ἐν ταυτῶν. Περὶ Δημοσθένους.

Τοῖς λόγοις καλλωπίζόμενος κ. τ. λ.

^κ Λυκίου ἐκ τῶν Μουσωνίου Πότερον ἰσχυρότερον εἶδος ἢ
λόγος.

Αὔθις ἐνέπεσε¹ μὲν ζήτησις πότερον ἀνυσιμώτερον πρὸς κτῆ-

^κ Λυκίου ἐκ τῶν Μουσωνίου.] Sin-
gularis hæc est inscriptio, quum
cæteræ omnes Dissertationes so-
lum nomen Musonii proscriptum
gerant. Et nihilominus tam hæc
est Musonii, quam cæteræ omnes.
Nec alius videtur esse hic Lucius,
quam is, qui cæteras omnes Mu-
sonii Dissertationes scripto con-
signavit. Suspicio Pollioni illi
Grammatico, qui, teste Suida in
voce Πάλλων, Musonii ἀπομνημονεύ-
ματα, id est has Dissertationes,
conscripsit, prænomen fuisse Lu-
cium: nomen autem ex familiæ
Romanæ Pollionum clientela, et
fortasse ab ipso illo Claudio Pol-
lione, qui teste Plinio Epist. VII.
31. de Musonii vita librum edi-
derat: Stobæum autem in suis
Excerptis, his Musonii locis, ti-
tulum varie posuisse, Μουσωνίου
et ἐκ τῶν Μουσωνίου et Λυκίου ἐκ
τῶν Μουσωνίου sed Λυκίου nomen
librariorum culpa, a cæteris, ex-

cepto hoc, capitibus excidisse.
Et in Epicteti locis similem va-
rietatem deprehendimus apud
Stobæum: ubi aliquoties ad-
scriptum est Ρούφου ἐκ τῶν Ἐπι-
κτῆτου, item Ἀρριανῶ Ἐπικτητίου.
Nam et Rufus et Arrianus Epi-
cteti Dissertationes prodiderant.
Neque etiam repugnat quominus
ipse Lucius suorum ἀπομνημονευ-
μάτων Musonii epitomen fecerit:
unde hic locus, ut brevior, sumtus
sit. Talis fuit epitome, sed ab
alio facta, Dissertationum Teletis:
unde in eodem codice Damasceni
sub hoc titulo exstat locus, ejus-
dem fere atque hæc Musonii est
Dissertatio brevitatis: Ἐκ τοῦ
Θεοδώρου τῶν Τέλειος Ἐπιτομῆς περὶ
τοῦ δοκεῖν καὶ τοῦ εἶναι: quem locum
alio, si forte, tempore prodemus.
WYTT.

¹ μὲν] forte natum ex vera scrip-
tura ἡμῖν. WYTT.

σιν ἀρετῆς ἔθος ἢ λόγος, εἰ μὲν ὁ λόγος ^m διδάσκει ὀρθῶς
 τί εἴη πρακτέον, τὸ δὲ ἔθος γένοιτο κατὰ τοιαῦτον λόγον
 πράττειν ⁿ ἐπιζομένων. Τῷ δὲ Μουσωνίῳ τὸ ἔθος ἐδόκει ἀνυ-
 σιμώτερον, καὶ συνήγορον τῇ αὐτοῦ δόξῃ ἦρτο τῶν παρόντων
^o τινα οὕτως· Δυσὶν ὄντοιν ἰατροῖν· τοῦ μὲν ἱκανοῦ λέγειν
 καὶ περὶ τῶν ἰατρικῶν ^p ὥρα ὅτι ἐμπειρότατον, περὶ δὲ θερα-
 πείαν τῶν καμνόντων μηδὲ τετριμμένου· τοῦ δ' εἰπεῖν μὲν
 ἀδυνάτου, θεραπεύειν δ' εἰθισμένου κατὰ τὸν λόγον τὸν ἰα-
 τρικόν· πότερον, ἔφη, μᾶλλον ἔλοιο ἂν παρῆναι σοὶ νοσοῦντι;
 Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο τὸν θεραπεύειν εἰθισμένον. Καὶ ὁ Μουσώ-
 νιος· Τί δέ; δύο ἀνδρῶν τοῦ μὲν πεπλευκότες πολλάκις,
 καὶ κυβερνήσαντος ἤδη ^q οἷα ἱκανά, τῷ δὲ ὀλιγάκις μὲν
 πεπλευκότες, κυβερνήσαντος δὲ μηδέποτε· εἴαν οὗτος ὁ μὴ
 κυβερνήσας ^r ἱκανώτατον λέγει ὅν τρόπον χρῆ κυβερνᾶν, ὁ δ'
 ἕτερος ἐνδεῶς καὶ παντάπασιν ἀσθενῶς, ποτέρῳ ἂν πλέω ^s
^t χρῆσθαι κυβερνήτῃ; Καὶ ^u ὁ εἶπε, ὅτι τῷ κυβερνήσαντι πολ-
 λάκις. Πάλιν ὁ Μουσώνιος· Μουσικοῖν δὲ δυσὶν, τοῦ μὲν

^m διδάσκει] Constructio postulat
 διδάσκει. WYTT.

ⁿ ἐπιζομένων] Bene habet, nec
 mutandum ἐπιζομένων. Sensus est:
 si ratio quidem recte doceat, quid
 faciendum sit: consuetudo autem
 ita fiat, ut homines secundum hanc
 rationem agere adsuescant. Est
 hæc genitivi participiorum vis
 nondum satis animadversa: v. c.
 apud Plutarchum in Bruto p.
 1000, Α. πολλάκις ἀφῆρει τὴν χαλεπώ-
 τητα καὶ τὸ ἀκαίριον αὐτοῦ μετὰ παι-
 διᾶς δεχομένων· omisso καὶ, verba
 cæterum obscura sic interpre-
 tanda: Favonius sæpe sedabat dis-
 sensiones, quum dissidentes ejus
 importunitatem cum joco excipe-
 rent. De Fortuna p. 98 E.: ἰρ-
 χήσεις τε μαυθάνει (ὁ ἐλέφας) καὶ χο-
 ρείας καὶ προσκνήσεις· οἷχ' ἀχρήστως
 τῶν τοιούτων παρεισαγομένων· i. e.
 quum talia non inutiliter introdu-

cantur.—Symposiac. VI, 4, 690,
 D: τὰ ἡμέτερα σώματα λουσαμένων
 ψύχεται μᾶλλον. Plura alibi. WYTT.
^o τινα. Οὕτως] Rectius sit τινα
 οὕτως. WYTT. Nisi l. αὐτος, Heus-
 tu.

^p ὥρα] Mendosum. Forte verum
 fuerit θεωρίαν. Sed hoc antece-
 dentia postulat fulciri addito τῇ;
 ut sit, περὶ τὴν τῶν ἰατρικῶν θεωρίαν.
 WYTT. Ἀν' ὅραν vel ὁραν?

^q οἷα ἱκανά] Forte πλοῖα ἱκανά.
 navigia satis multa. WYTT.

^r ἱκανώτατον λέγει] Præstet ἱκανώ-
 τατα λέγει. Requiritur tamen ple-
 nius, ἱκανώτατος ἢ λέγειν· i. e. plu-
 rimum facultatis habeat ad dicen-
 dum quomodo oporteat gubernare.
 WYTT.

^s In promptu est, quod lacunam
 expleat, χρήσιμο. WYTT.

^t ὁ εἶπε] Imo δεῖ εἶπε, quæ est
 solennis dialogi formula. WYTT.

τοὺς πιθανώτατον, ἄδειν δὲ καὶ καθαρίζειν καὶ λυρίζειν ἀδυνατούντος· τοῦ δὲ περὶ μὲν τοῖς λόγοις ὄντος ἥττονος, καθαρίζοντος δὲ καλῶς καὶ λυρίζοντος ἐπὶ δὲ ἄδοντος· ποτέρῳ ἂν ἔπιτρέψαι ἔργον μουσικῶν, ἢ ποτέρῳ ἂν ἐθέλοις γενέσθαι διδάσκαλον τῶν μουσικῶν παιδῶς οὐκ εἶδαι; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, τὸν ἐν τοῖς ἱκανόν. Τί οὖν, εἶπεν ὁ Μουσώνιος, ταῦτα μὲν ταύτῃ ἔχει· περὶ δὲ σωφροσύνης ἢ ἐγκρατείας τοῦ ἂν χρὴ δύνασθαι λέγειν οὐ πολὺ κρεῖττον τὸ ἐγκρατῆ γενέσθαι καὶ σώφρανα περὶ τὰ πραττάμενα πάντα; Συνιοεχώρει πάνταυθα ὁ νεανίσκος, ἥττον καὶ φαυλότερον εἶναι ταῖς σωφρανεῖν ἔργω, τὸ λέγειν περὶ σωφροσύνης ἱκανῶς. Ὄθεν ὁ Μουσώνιος ἀνάπτων τοῖς προσηρμένοις, πῶς οὖν ἐπὶ τούτοις, ἔφη, τὸ τὸν ἐκάστῳ λόγον ἐπίστασθαι πράγματος κρεῖττον ἂν εἴη τοῦ ἐθίζεσθαι καὶ πράττειν τὰ πράγματα κατὰ τὴν ὑφήγησιν τοῦ λόγου; ἐπεὶ περ τὸ μὲν ἔθος πρὸς τὸ δύνασθαι πράττειν ἄγει, τὸ δὲ ἐπίστασθαι λόγον τοῦ πράγματος πρὸς τὸ δύνασθαι λέγειν. Συνεργεῖ μὲν γὰρ καὶ τῇ πράξει ὁ λόγος διδάσκων ὅπως πράκτεον, καὶ ἔστι τῇ πράξει πρότερος τοῦ ἔθους· οὐ γὰρ ἐθισθῆναι τι καλὸν οἷόν τε μὴ κατὰ λόγον ἐθιζόμενον· δύναμει μέντοι τὸ ἔθος

^u Malim: καὶ λέγειν αὐτοὺς πιθανώτατον. WYTT.

^x ἐπιτρέψαι.] Legendum ἐπιτρέψαις. WYTT.

^y εἶδαι] Nihili vocabulum, forte natum ex εἰδότης i. e. pueri musica ignorantis. WYTT.

^z Sententia postulat, τὸν ἐν τοῖς ἔργοις ἱκανόν, aut simile quid. WYTT.

^a τῇ πράξει.] Verum est τάξι, a quo librarium frequens in hoc loco vocabulum πράξις abduxit: τάξι, locus, ordo, et δύναμις, vis, momentum, sic componuntur. Fluxit hoc ex Demosthenis no-

bili sententia in Orat. Olynth. III. p. 12. A: τὸ γὰρ πράττειν τοῦ λέγειν καὶ χαμωτεῖν ὕστερον ἐν τῇ τάξει, πρότερον τῇ δυνάμει καὶ κρεῖττον ἔστι. Quod Longinus imitatus est De Sublim. initio fere: ἐπὶ πάσης τεχνολογίας δεῖν ἀπαιτούμενον πρότερον μὲν, τοῦ δεῖξαι τί τὸ ὑποκείμενον, δευτέρου δὲ τῇ τάξει, τῇ δυνάμει δὲ κυριωτέρου, πᾶς δὲ ἡμῶν αὐτὸ τοῦτο, καὶ δι' ἃν τινὰ μεθόδον κτητὸν γένοιτο. — notavit etiam Ruhnkenius. Coniunxit Aristides Orat. T. II. p. 262: τῇ τάξει καὶ δυνάμει τρίτον ἢ τέχνη. WYTT.

* B

προτερῆ τοῦ λόγου, ὅτι ἔστι κυριώτερον ἐπὶ τὰς πράξεις
ἄγειν τὸν ἄνθρωπον ἢ περὶ ὁ λόγος.

Ἐκ τοῦ Θεοδώρου τῶν Τέλητος ἐπιτομῆς. Περὶ τοῦ δο-
κεῖν καὶ τοῦ εἶναι.

Κρεῖττον φασὶ τὸ δοκεῖν δίκαιον εἶναι τοῦ εἶναι· μὴ καὶ
τὸ δοκεῖν ἀγαθὸν εἶναι τοῦ εἶναι κρεῖττον εἶναι; Ἀμέλει πό-
τερον οὖν διὰ τὸ δοκεῖν ἀγαθοὶ ὑποκριταὶ εἶναι ὑποκρίνονται,⁵
ἢ διὰ τὸ εἶναι; καθαρίζουσι δὲ πότερον διὰ τὸ δοκεῖν ἀγαθοί,
ἢ διὰ τὸ εἶναι; Διὰ τὸ εἶναι. Τὰ δ' ἄλλα πάντα ἀπλῶς
διὰ τὸ δοκεῖν ἀγαθοὶ εὖ πράττουσιν, ἢ διὰ τὸ εἶναι; Διὰ τὸ
εἶναι. Διὸ δ' εὖ βισῶσιν κρεῖττον ἢ διὸ μὴ; ὥστε κρεῖττον
^b φαίνοιτ' ἂν τὸ ἀγαθὸν εἶναι τοῦ δοκεῖν· ὁ γὰρ δίκαιος¹⁰
ἀγαθός, οὐχ ὁ δοκῶν δίκαιος εἶναι· καὶ τί ποτε ἐπὶ τῶν
ἄλλων ἀγαθῶν ὅσα δοκεῦσιν ἄνθρωποι μᾶλλον ἂν βούλοιο
εἶναι ἐν αὐτοῖς καὶ ἔχειν αὐτὰ μᾶλλον ἢ δοκεῖν ἔχειν· εὐθὺς,
ὄραν ἂν βούλοιο, ἢ δοκεῖν ὄραν· ὑγιαίνειν μᾶλλον ἢ δοκεῖν,
ισχύειν μᾶλλον ἢ δοκεῖν, εὐπορος εἶναι, φίλους ἔχειν, μᾶλλον¹⁵
ἢ δοκεῖν· ἐπὶ τῶν ψυχικῶν πάλιν, φρονεῖν μᾶλλον ἢ δοκεῖν,
ἄλυπος εἶναι μᾶλλον ἢ δοκεῖν, θαρσαλέος εἶναι, ἀφοβος εἶναι,
ἀνδρεῖος εἶναι, μᾶλλον ἢ δοκεῖν· ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης δὲ οὐκ
ἐστὶ δίκαιος εἶναι μᾶλλον ἢ δοκεῖν, ἀλλὰ καὶ ἀνδρεῖος ἂν
μᾶλλον βουλοίμην δοκεῖν ἢ εἶναι· ἢ οὐχ ὁ ἀνδρεῖος καὶ ἀφο-¹⁰
βος καὶ ἄλυπος, οὐχ ὁ δοκῶν; Διὰ τί δὲ βούλει ἀνδρεῖος
δοκεῖν εἶναι; Τιμήσουσί με. Καὶ γὰρ πρωτοστάτην σὲ κα-
ταστήσουσι, καὶ μονομαχεῖν κελεύσουσι, καὶ ἵνα λάχῃς μη-
χανήσονται, καὶ λαχόντος ἐπιχαρήσονται, καθάπερ τῷ Αἴ-
αντι· εἴτα τί οἶε πείσεσθαι, δειλὸς μὲν ὢν, κινδυνεύων δέ;¹⁵
καὶ ἐὰν αἰχμάλωτος γένη δοκῶν ἀνδρεῖος εἶναι πέδας ἔξεις
μεγάλας καὶ χειροπέδας, καὶ οὐθεὶς σοὶ μὴ πιστεύσει,
ἀλλὰ καὶ κατακεκλεισμένος ἔσῃ, καὶ βασανίζουσί σε πολ-

^b ms. φαίνοντα.

δοξεῖς μωκᾶσθαι διὰ τὸ καρτερικὸς εἶναι καὶ κελύσουσί
σε δέρειν καὶ ἐπιτείνειν καὶ παροπτέειν(?). "Ορα ὅσα λήψῃ
δοκῶν ἀνδρείος εἶναι καὶ καρτερικός· σὺ δὲ ἐκεῖνο μὲν προ-
φέρῃ, ταῦτα δὲ ἀποκρύπτεις ὥσπερ οἱ ῥήτορες. 5

Πλάτωνος ^c ἐκ τῆς πρὸς Ἀριστόδωρον ἐπιστολῆς.

Ἀκούω Δίωνος ἐν τοῖς μάλιστα ἐταῖρον εἶναί τέ σε νῦν καὶ
γεγονέναι διὰ παντός, τὸ σοφώτατον ἦθος τῶν εἰς φιλοσοφίαν
παρεχόμενον· τὸ γὰρ βέβαιον καὶ πιστὸν καὶ ὑγιὲς τοῦτο
ἐγὼ φημι εἶναι τὴν ἀληθινὴν φιλοσοφίαν, τὰς δὲ ἄλλας τε
καὶ εἰς ἄλλα τεινούσας σοφίας τε καὶ δεινότηας, κομψό- 10
τητας οἶμαι προσαγορεύειν ὁρθῶς ὀνομάζειν.

Αἰσχίνου περὶ Δημοσθένους.

Πλεῖστον δὲ ἐκ πολιτείας κ. τ. λ.

ΠΕΡΙ ΟΙΚΟΥ ΚΑΙ ΟΙΚΕΙΑΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ.

Post loca e SS. hæc sequuntur: Τοῦτον 85, 14. Καὶ μὴν
85, 20. Πρὸ πάντων 85, 21. Καὶ οἰκίας 85, 22.
Οὐκοῦν 85, 23. Εἰ βούλει . . . Κέλτοι 7, 40. Αἰλία- 15
νοῦ π. ζώων.

^d ΠΕΡΙ ΟΜΟΙΟΤΡΟΠΩΝ.

Εὐριπίδου.

"Οστις δ' ὁμιλῶν ἤδεται κακοῖς ἀνὴρ
οὐ πῶποτ' ἠρώτησα, γινώσκων ὅτι
τοιούτός ἐστιν, οἷσπερ ἤδεται ξυνών.

^c Sc. p. 358.

^d Deberi videtur hic titulus vi-
ro docto qui codicem Florenti-
num Ruhnkenii gratia descripsit.
Verbo enim *περὶ* præfixam reperio

literam f. i. e. forte. Verum sus-
picor titulum fuisse, "Ὅτι ἡ ἐμοῦ
τῶν τρόπων φιλίαν ἀπεργάζεται".
Atque ex h. l. lacuna supplenda
in Stobæi Ecl. Eth. II. 33.

Εὐριπίδου Βελλεροφάντη.

Ἄνῃρ δὲ χρηστὸς χρηστὸν οὐ μισεῖ ποτε,
κακῶ κακὸς τε συντέτηκεν ἡδοναῖς,
φιλεῖ δὲ τοῦμόφυλον ἀνθρώπους ἄγειν

Εὐριπίδου Πελιάσιν.

· . γὰρ ξυνὼν κακὸς ἂν τύχῃ γεγὼς
τοιούτους δὲ τοὺς ξυνόντας ἐκπορίζεται,
χρηστὸς δὲ χρηστός· ἀλλὰ τὰς ὁμιλίας
ἐσθλὰς διώκειν, ὦ νέοι, σπουδάζετε.

Μενάνδρου.

Ἡ τῶν ὁμοίων αἵρεσις μάλιστα πως
τὴν τοῦ βίου σύγκρασιν ὁμόνοιαν ποιεῖ.

Εὐριπίδου Ἀντιγόνης.

Νέοι νέοισι συννοσῶσι τὰ φανῇ.

Μενάνδρου Περικειρόμενοι.

Ὅτῳ ποθεινόν ἐστιν ὁμότροπος φίλος.
οὐδεὶς ἔστι μοι

ἀλλότριος ἂν ἢ χρηστὸς ἢ φύσις μία
πάντων, τὸ δ' οἰκτεῖον συνίστησιν ὁ τρόπος.

Ὁμήρου.

Ὡς αἰεὶ τὸν ὅμοιον κ. τ. λ.

Δημοκρίτου.

Ὁμοφροσύνη φιλίην ποιεῖ.

Διογένης ἐρωτηθεὶς τί ἐστὶ φίλος, Μία ψυχὴ ἐν δυοῖ σώμασι
κειμένη.

^b Εἰδότες οὔτε φιλίαν ἰδιώταις βεβαίαν γιγνομένην οὔτε
κοινωνίαν πόλεσιν, εἰ μὴ μετὰ ἀρετῆς διακούσης εἰς ἀλλή-

^c An Ὁ γὰρ ξ. κακὸς μὲν ἂν τ. γ.
τελευτᾷ τ. ξ. ε. γ. Vide infra in t.
περὶ ἀγωγῆς.

^f ms. τῷ.

^g ms. βίος τρόπος.

^h Thucyd. III. 10.

αλλάσσοντι τῆς γνώμης καὶ αἱ διαφοραὶ τῶν ἔργων καθίσ-
τανται.

¹ Ἀριστοτέλους.

Ὡς περ ὁ οἶνος κερνᾶται τοῖς τῶν πινόντων τρόποις, οὕτω
καὶ ἡ φιλία τοῖς τῶν χρωμένων ἤθεσι. 5

Πυθαγόρας ἐρωτηθεὶς τί ἐστὶ φίλος, ἀπεκρίνατο, Ἄλλος ἐγώ.
Τὴν φιλίαν ἔφη ἰσότητα εἶναι.

² Ἰάμβλιχος Μακεδονίῳ περὶ Ὀμονοίας.

Ἡ ὁμόνοια, καθάπερ αὐτὸ τὸ ὄνομα βούλεται ἐνδείκνυσθαι,
συναγωγὴν ὃ μόνου τοῦ νοῦ κοινωνίαν τε καὶ ἑνώσιν ἐν ἑαυτῇ
συνείληφεν, ἀφορμηθεῖσα δὴ οὖν ἐντεῦθεν ἐπὶ πόλεις καὶ οἰκ-
ους κοινούς τε συλλόγους πάντας καὶ ἰδίους οἴκους, φύσεις
τε καὶ συγγενείας πάσας ἐπιπορεύεται, κοινὰς τε καὶ ἰδίας
ὡσαύτως· ἐτι δὲ περιέχει καὶ τὴν ἐνὸς ἐκάστου πρὸς ἑαυτὸν
ὁμογνωμοσύνην· ὑφ' ἐνὸς μὲν γάρ τις νοήματος καὶ μιᾶς
γνώμης κυβερνώμενος, ὁμονοεῖ πρὸς ἑαυτὸν, διχογνωμονῶν δὲ 15
πρὸς ἑαυτὸν καὶ ἀνόμοια λογίζομενος διαστασιάζει· καὶ ὁ
μὲν ἐπὶ τῆς αἰεὶ αὐτῆς ἐπιμένων διανοήσεως, ὁμοφροσύνης
ἐστὶ πλήρης· ὁ δ' ἄστατος τοῖς λογισμοῖς καὶ ἄλλοτε ἐπ'
ἄλλης δόξης φερόμενος, ἀστάθμητός ἐστι καὶ πολέμιος πρὸς
ἑαυτόν. Φιλία ἡ μὲν ἀπὸ ἐναντίων δεινὴ καὶ ἀγρία καὶ τὸ 20
κοινὸν οὐ πολλάκις ἔχουσα ἐν ἡμῖν, ἡ δ' ἐκ τῶν ὁμοίων ἡμε-
ρός τε καὶ κοινὴ διὰ βίου.

Πλάτωνος ἐκ τοῦ Φαίδρου.

γὰρ δὴ ποτε εἴμαρται κ. τ. λ.

¹ Ἐτέρων.

Μέλει μοι τῶν τοιούτων ἦττον ἢ βατράχων τῶν ἐν τοῖς τέλ-
μασιν. 25

¹ Maximus CXXXV. p. 216. 4.

² ms. Παμβλίων. Μοχ pro ὁμό-
νου f. ὁμοῦ.

¹ Forte hic inc. t. ΠΕΡΙ ΔΟΙ-
ΔΟΡΙΑΣ.

"Ὡς περ οἱ ἐν χαλκείῳ κατακτυπούμενοι τὰς ἀκοὰς ἐν μελέτῃ γίνονται τῶν ψόφων, οὕτω καὶ ἡμεῖς ταῖς πυκναῖς ἀπειλαῖς τῶν παραλόγων σου λόγων ἐνεθισθέντες, ἀθροῦβητοι μένομεν.

... ἰὼ τὸ πᾶν ἐπιτρέψας, οὐδὲν αὐτὸς φροντίζω τῶν σοφισμάτων ὑμῶν.

Ἐπειδὴ ἅπαξ περιβαλόμην τὴν λεοντῇ, οὐκ ἀποδειλιά-
τεον.

Οὐδενὶ ἂν παρὰ τὸ δίκαιον ὑπεικάθοιμι δέσας θάνατον.

Οὐδὲν αὐτῶν χρὴ φροντίζειν, ἀλλ' ὅμοσε μᾶλλον ἵεναι. 10

Ὡν ἐγὼ οὔτε μέγα οὔτε μικρὸν πέρι ἐπαίω.

Ἄγαν ἡ σὴ δεινότης καταθρασύνεται τῆς ἡμετέρας ἀπ-
λόγητος.

Πανὺ κάρχαρον ἡμῖν ἐπαφῆκας τὸν κύνα τῆς λοιδορίας.

Ἔστι καὶ παρ' ἡμῖν ἀμύνης ἀκμὴ καὶ λόγος λύων σο-
φίσματα. 15

Ὀπλισθέντες λόγων ἐλευθερία τῆς ἀληθείας κατὰ τὸ θεμι-
τὸν προστησόμεθα.

Πρὸς τὰς μακρὰς σοῦ λοιδορίας καὶ βραχὺς ἐμοὶ καὶ
σαφὲς ἀπόλογος. 20

Αἰλιανῷ.

Ὅνομα ἔστιν κ. τ. λ. Ιστ. ζ. V. 35.

ΠΕΡΙ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΧΡΗΣΤΟΥ.

Ἀριστείδου.

Τοῦτο δὲ ἐστὶ τῇ μνήμῃ τῆς ἀναγκαίας τελευτῆς παρα-
μύθιον καὶ τοῦ ἐκποδῶν γενομένου σώζεσθαι τοῦνομα, ὅτι
αὐτῷ τὰ ἔργα, ἐξ ὧν εἰργάζεται, σὺ συντέθηκεν, ἀλλὰ καὶ
τοῖς τῆς ἐκείνου δυνάμεως ὑπομνήματα εἰς χεῖρας ἀφίζεται. 25

Αἰλιανῷ.

Ἀπὸ τῷ κ. τ. λ.

ΠΕΡΙ ΟΡΚΟΥ.

"Ορκον 27, 1. Οὐκ 27, 2. "Ορκος 27, 3. "Οστις 27, 4. Δέσποιν' 27, 5. "Ορκου 27, 6. Μάστργος 27, 7. Τοῖς 27, 9. Δεῖ 27, 10. "Ορκον 27, 11. "Ορκον 27, 12. Οἱ 27, 13. Ἐπερωτῶντα 27, 14.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΟΡΚΙΑΣ.

Ἡ γλῶσσ' 28, 6. "Ορκοισι 28, 1. "Ορκον 28, 8. Ὡμοσεν 28, 3.

Μενάνδρου.

Γυναικὶ δ' ὅστις ὅρκον ὀμνύων ἀγῆρ
μηδὲν ποιεῖ δίκαιον, οὗτος εὐσεβής.

Τιμοθέου.

θ' ὁ πτερωτὸς ἴξος ὀμμάτων ἔρωσ
ὁ Κύπριος κυναγὸς, ἡ φρενῶν ἄκτις,
ὁ μὴ τίνων θεοῖσιν ὀρκίων δίκας.

10

Δημοκρίτου. "Ορκους οὐς κ. τ. λ. 28, 9. Ἐκ θεῶν ἀγο-
ρᾶς. Καινοῦς π. κ. τ. λ. 28, 11. Χρησμός. Γλαῦκ'
ἐπιτυδεῖδῃ 27, 14. Κλεάνθης 28, 14. Χρύσιππος 28,
15. Ἐν τῇ Κύρου ἀναβάσει 28, 16. ἄνευ γὰρ 28, 17. 15

ΠΕΡΙ ΟΡΦΑΝΩΝ ΚΑΙ ΧΗΡΩΝ.

Αἰλιανοῦ. Αἱ θήλειες κόσσυφοι . . .

¹ ΠΕΡΙ ΟΦΘΑΛΜΟΥ ΚΑΙ ΟΡΑΣΕΩΣ.

Λεύκιππος Δημόκριτος Ἐπίκουρος κατὰ εἰδῶλων εἰσκρισιν
αἰνται τὸ ὁρατικὸν συμβαίνειν πάθος, καὶ κατὰ τινων ἀκτί-
νων εἰσκρισιν, μετὰ τὴν πρὸς τὸ ὑποκείμενον ἔνστασιν πάλιν
ὑποστρεφουσῶν πρὸς τὴν ὄψιν.

25

¹ Hinc supplendus videtur Stobæus Phys. I. 55.

Τιμαγόρας εἰς τῶν παραχαράζαντων ἐν συχνοῖς τὴν Ἐπικαύρειον αἵρεσιν ἀντὶ τῶν εἰδώλων ταῖς ἀπορροαῖς χρῆται.

Κράτων χρώματά φησιν ἀπὸ τῶν σωμάτων φέρεσθαι συχροῖζοντ' αὐτοῖς τὸν μεταξὺ αέρα.

Ἀρισταγόρας σχήματα συνδιατυπῶντά πως αὐτοῖς τὸν αέρα.

Ἰππαρχὸς ἀφ' ἑκατέρου φησι τῶν ὀφθαλμῶν ἀποτεινόμενας τοῖς πέρασιν αὐτῶν, οἷον εἰ χειρῶν ἐπαφαῖς περικαθαπτούσαις ταῖς ἐκτὸς σώμασι τὴν ἀντίληψιν αὐτῶν πρὸς τὸ ὁρατικὸν ἀναδίδοναι.

Πλάτων συναύγειαν κ. τ. λ. ut LV. 1. ed. Heeren.

Ἀλκμαίων κατὰ τὴν τοῦ διαφανοῦς ἀντίληψιν.

Ἀριστοτέλης ut Stob. nisi quod omi. μεταξὺ διεχοῦς.

Τῶν Ἀκαδημαϊκῶν τινες κατὰ τινων (ἀκτίνων) ἔκχυσιν, μετὰ τὴν πρὸς τὸ ὑποκείμενον ἔκστασιν πάλιν ὑποστρεφουσῶν πρὸς τὴν ὄψιν. Ποσειδώνιος γὰρ αὐτὴν σύμφυσιν ὀνομάζει.

Ἐμπεδοκλῆς καὶ πρὸς τὸ διὰ τῶν ἀκτίνων καὶ πρὸς τὸ διὰ τῶν εἰδώλων ἐκδοχὰς παρέχεται· πλείους δὲ πρὸς τὸ δευτέρ. . . τὰς γὰρ ἀπορροίας ἀποδέχεται.

Ἐστιαῖος ὁ Περίνθιος τοῖς εἰδώλοις τὰς ἀκτῖνας προσέμιξε προσαγορεύσας τὸ γυγνόμενον ἀκτὴν εἰδώλων.

Ἐμπεδοκλῆς κατ' ἀπορροίας τὰς συνισταμένας μὲν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ κατόπτρου, πηλουμένας δὲ ὑπὸ τοῦ ἐκκρινόμενου αὐτοῦ κατόπτρου πυρώδους καὶ τὸν προκείμενον αέρα, εἰς ὃν φέρεται τὰ ρεύματα συντρέφοντος.

Λεύκιππος Δημόκριτος Ἐπίκουρος τὰς κατοπτρικὰς ἐμφάσεις γίνεσθαι κατ' εἰδώλων ἐμφάσεις, ἃ τινα φέρεσθαι μὲν ἀφ' ἡμῶν, σικώσασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ κατόπτρου κατὰ τὴν ἀντεπιτροφήν.

Ἀπὸ Πυθαγόρου καὶ τῶν μαθηματικῶν κ. τ. λ.

ὁράσεως προχεῖσθαι τινα εἰς αὐτό αὐτήν.

Οἱ Στωϊκοὶ ὁρατὸν εἶναι τὸ σκότος· ἐκ γὰρ τῆς ὁράσεως προχεῖσθαι τινα ἐκ αὐτὴν αὐτήν. Καὶ οὐ ψεύδεται ἡ ὁρασις, βλέπεται γὰρ ταῖς ἀληθείαις ὅτι ἐστὶ σκότος. 5

Χρύσιππος κατὰ τὴν συνένστασιν τὰ ὄντα τῷ μεταξὺ αἰέρος ὅραν ἡμᾶς, νυγέτας μὲν ὑπὸ τοῦ ὀπτικοῦ πνεύματος, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἡγεμονικοῦ μεχρὶ τῆς κόρης δίκηει, κατὰ δὲ τὴν πρὸς τὸν παρακείμενον αἶρα ἐπιβολὴν ἐντείνοντος αὐτὸν κωνοειδῶς, ὅτ' ἂν ἡ ὁμογενὴς ὁ αἶρ' προχέονται δὲ ἐκ τῆς ὀφείας ἀκτῖνες πύρινοι, οὐχὶ μέλαινοι καὶ ὀμιχλώδεις δι- 10 ὅπερ ὁρατὸν εἶναι τὸ σκότος.

^m Πλάτωνος ἐκ τοῦ Τιμαίου.

Εἰς τὸ περὶ χρωμάτων.

ⁿ Ἔστι γένος ἡμῖν.

Ἀριστομβρότου περὶ Ὀφείας.

Ὀφίς καὶ φῶς καὶ αἶρ φυσικὴ ἔχει σύγκρασιν τε καὶ 15 συγγένειαν ποτ' ἄλλα λαμπρῶς ὀρή· καὶ αἶρ πᾶς τῷ λαμπρῷ διορῆται, συμβέβηκε δὲ καὶ τὴν ὄφιν καὶ τὸν αἶρα εἶμεν· ἀλλὰ τὴν μὲν ὄφιν μέλαιναν καὶ ὑγρὰν, τὸν δὲ αἶρα μέλαινα καὶ ἀραίον· ἐνπόκειται δὲ καὶ τῇ ὄφει καὶ τῷ αἶρι καὶ τὸ δυνάμει διαφανές, ἀλλὰ τῇ μὲν ὄφει συγγενὲς φῶς, τῷ 20 δὲ αἶρι τὸ ἀπὸ τῶν ἄνω. Ὅτι δὲ ἡ ὄφίς ὑγρὰ οὕσα φῶς ἔχει συγγενές, δεῖξάτω τις καὶ ἐκ τῶδε, πρῶτον μὲν τῷ διαφανέει καὶ λαμπρῶν εἶμεν· πᾶν γὰρ τὸ διαφανές καὶ λαμπρὸν οὐκ ἄνευ τινος φάους ἐκ τῆς ὀφείας ἢ διὰ τινος παραβλίψεως ἢ καὶ παρατρέψεως. 25

^o Ἀναξιμένης κ. τ. λ.

^m Sc. p. 45. Verba ei, τὸ περὶ χρωμάτων liberarii videntur, indicantis sequentem locum ad ut. περὶ χρωμάτων pertinere.

ⁿ Ex Platone ib. p. 67. Vide Stobaeum Heeren. XVII. 2.

^o v. Stobaeum Heeren. XXIV. 1.

ΠΕΡΙ ΟΣΦΡΗΣΕΩΣ.

Ἀλκμαίων ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ εἶναι τὸ ἡγεμονικόν· τούτων οὖν ὀσφραίνεσθαι ἔλκοντι διὰ τῶν ἀναπνοῶν τὰς ὀσμάς.

Ἐμπεδοκλῆς ταῖς ἀναπνοαῖς ταῖς ἀπὸ τοῦ πνεύμονος συνεισκρίνεσθαι τὴν ὀσμήν· ὅτ' ἂν γοῦν ἡ πνοὴ βαρεῖα γένηται, κατὰ τραχύτητα μὴ συναισθάνεσθαι, ὡς ἐπὶ τῶν ρευματιζομένων.

Ἀριστοτέλης ὀσφραίνεσθαι τοῦ μεταξὺ σώματος ἀναπιμπλαμένου τῶν ὀσφραντῶν.

Ῥιλάτωνος ἐκ τοῦ Τιμαίου. Περὶ δὲ τὴν. . .

ἡ ΠΕΡΙ ΟΦΘΑΛΜΟΥ ΚΑΙ ΟΡΑΣΕΩΣ.

Αἰλιανῷ. Κύρων δ' ἄρα καὶ ἰχθύς κ. τ. λ.

10

ΠΕΡΙ ΣΩΦΡΟΣΥΝΗΣ.

Ὁ πολὺ τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ σώματος ἀντιστήσας τοὺς τῆς ψυχῆς, ἀπῆλθε τελευταῖον ἡττηθεὶς, καὶ βέλος τῇ ψυχῇ δεξάμενος ἀφροδίσιον, δικαστὴν δὲ τὸν λόγον ἐπιστήσας, φυγῇ τὸ πάθος ἐκόλασε· τὸ μὲν σῶμα κατεπόνει, τὴν δὲ ψυχὴν εἰς σωφροσύνην ἐρρῶννυε, πάσας γυναικῶν μυραλοῖ-
φίας ἀποστρεφόμενος, ἔρωτα καὶ Ἀφροδίτην καὶ πάντα τοῦτον θίασον ἀτιμάζων, πολλῇ τῇ ρύμῃ παρὰ τὴν ἀρχὴν πνεύσας κατὰ τῆς σαρκὸς, ἔσβεσεν αὐτῆς τὰς ἐπιθυμίας οὐ χαλινώσης τὸν ἵππον, ἀλλὰ συμποδίσας καὶ χαμαὶ ῥίψας καὶ ποιήσας ἀκίνητον, καὶ πρότερον μὲν ἐγκράτειαν
κατορθώσας, ὕστερον δὲ ἀπάθειαν, καθάπερ λυττῶντα κύνα καὶ συνεχῶς ἐπιπηδῶντα διεκρούσατο τὴν ἐπιθυμίαν, καὶ μαινομένην κατέστειλε τὴν θάλατταν τῆς ἡδονῆς, καὶ ἐν

Ῥ Sc. p. 66.

ἡ Nescio an hic titulus exscriptoris ingenio debeatur, in apo-

grapho enim praefixam reperio litteram F.

αγρίους κορμούς ἐξ οὐρίας ἐφέρετο, καὶ μέσον ἐστὺς τῆς φυσικῆς καμίνου δίκην πηλοῦ τοὺς ἄνθρακας αὐτῆς καταπάτησεν, οὐ μόνον πυρὸς καὶ βελῶν, ἀλλὰ καὶ πτερῶν γυμνάσας τὸν ἔρωτα, πραΰντος καὶ σωφροσύνης ἤκεν εἰς τὸ ἀκρότατον. Ἐρωτῶντας καὶ περιέργους ὀφθαλμοὺς οὐκ ἐπέβαλλον ἀλλοτρίοις κάλλεσι μεχρὶ καὶ ψιλῆς θεᾶς τὸ φίλον τηρήσαντες.

Οὐχ ὁ Διόν. 5, 15. ἡ μάκαρ 5, 16. χαίρειν 5, 14. ταμιεῖον 5, 9. ἀνθρώποισι 5, 119. τὰ αὐτὰ 5, 136. 10 χρημάτων 5, 118. τί δὲ 5, 5, 128. Ἰβήρων 5, 121. σωφρόνων 5, 122. Μενέδημος 5, 123. οὕτω γὰρ 5, 74. ἐν συμποσίῳ 5, 75. ἂν ἡδονῇ 5, 76. ἡδονῇ 5, 77. πρῶτον 5, 79. δεῖ 5, 81. πρὸς τὸν 5, 43. Εὐριπίδης 5, 82. Διονύσιος 5, 46. δεινὸν 5, 41. . . ὦμη ψυχῆς 15 5, 42. προτρεπομένων 5, 36. θέλων (Γέλων) 5, 83. Δημήτριος 5, 59. ὅθεν 5, 60. πᾶσα 5, 61. πρεσβεις 5, 48. Κράτης 5, 52. Sequuntur excerpta plurima e Platonis Sympos. Phileb. Charmid. Gorg. Deinde ex Æliano de Animalibus.

29

ΠΕΡΙ ΠΑΡΡΗΣΙΑΣ.

Παρρησία καὶ ἀνδρεία ἐστὶν ὅτ' αἱ τις κινδύνου καὶ θανάτου κατατολμᾷ, καὶ καταφρονῇ φιλίας καὶ ἀπεχθείας ὑπὲρ τῶν δοκούντων θεῶ.

Ἄκουε παρ' ἡμῶν ἃ οἱ πολλοὶ διαβάλλοντες ὑποτιθεράζουσιν . . . μὴ σιωπήσω, τάχ' ἂν οὐκ εἰς καλὸν ἀπολαύ- 25 σαιμι τῆς παρρησίας.

Τὴν πρὸς θεὸν παρρησίαν χαρίζεται ἡ φυλακὴ τῶν προσταγμάτων αὐτοῦ. Οἱ παρρησιαζόμενοι πλέον ἢ ἕλαττον τοῦ προσήκοντος δόξαν ἀλογίστων παθῶν λαμβάνουσιν, εἰς μὲν ὑστεραῖσι δειλίας, οἷς δ' ὑπερβάλλουσι θρασύτητος.

30

Ἦ Οὐτε μάχαιραν ἀμβλείαν οὔτε παρρησίαν ἄτακτον ἔχειν δεῖ.

Ἦ Διδῶ παρρησίαν τοῖς εὖ φρονούσιν, ἵνα περὶ ὧν ἀμφιγνοῖς ἔχῃς τοὺς συνδοκιμάσοντας.

Ἦ Μεγίστη παρρησία τὸ νομίζειν ἔχειν παρρησίαν.

Οὐ χρή σκοποῦντα τὴν ἰδίαν ἀσφαλείαν ὑποστέλλεσθαι.

Οἶδα στηλιτεύειν παντὸς κωμωδοῦ λαμπρότερον.

(Ωσ) περ τῶν βροχίων αἱ ὑδάτων τὰ μὲν ἐν βάθει κρύπτεται παντελῶς, τὰ δὲ . . . στενοχωρούμενα καὶ τὴν ἔξρηξιν¹⁰ ὑπισχνεῖται μὲν ταῖς ἀκοαῖς, μέλει δ' ἔτι, οὕτω καὶ τῶν περὶ θεῶν φιλοσοφούντων οἱ μὲν πάντα κρύφιον καὶ λανθάνουσιν ἔχουσιν ἐν ἑαυτοῖς εὐσεβείαν, οἱ δὲ τῆς ᾧδ' ἰνός ἐγγυς, ὅσοι τὸ μὲν ἀσεβὲς φεύγουσι τὴν δ' εὐσεβείαν οὐ παρρησιάζονται, εἴτε οἰκονομία τινι χρώμενοι παρὰ τὸν λόγον, εἴτε δειλία πρὸς¹⁵ τοῦτο καταφεύγουσιν, οἱ δὲ καὶ δημοσιεύουσι τὸν θησαυρὸν, οὐ στέγοντες τὴν ᾧδ' ἰνα τῆς εὐσεβείας, οὐδὲ τὸ μόνον σώζεσθαι σωτηρίαν νομίζοντες, εἰ μὴ καὶ ἄλλοις τὸ καλὸν ὑπερβύτει, μεθ' ὧν ἐγὼ ταττοίμην καὶ οἱ τινες μετ' ἐμοῦ.

Ἦ Ενδεύστερος εἰ παρρησίας καὶ τοῦ δέοντος ἀισχυνηλότερος.²⁰ Εἴπερ ἦν τι κέρδος ἐκ τῆς πρὸς τοιοῦτον ἄνδρα παρρησίας, οὐδενὶ ἂν αὐτὸς παρεχώρησα.

πάτερα 13, 1. ἐκ Τημεν. 13, 8. ἐκ Τηλέφου 13, 10. φῶ φῶ 13, 12. ἐκ Δίκτυος 13, 13.

Ἦ Εξ Ἀντιγόνης.

Ἦ Ἀκουσον· οὐ γὰρ αἱ κακῶς πεπραγότες σὺν ταῖς τύχαισι τοὺς λόγους ἀπώλεσαν.

. . . χω

Τὸ γὰρ πρᾶγμ' αὐτὸ μοι καλῶς ἔχον καλοὺς παρασχέει τοὺς λόγους δυνήσεται.

ἐμοὶ 13, 7.

¹ Max. p. 74, 30.

² Ib. 23.

³ Ib. 16.

Γλώσση σὺ δεινός· ἄνδρα δ' οὐδὲν οἶδ' ἐγὼ
δίκαιον ὅστις ἐξαπατῶν εὖ λέγει.

Ἐλευθερά γὰρ γλώσσα τῶν ἐλευθέρων.

Ἐλευθερία Διὸς ὄλβον τέκος.

οὕτως 13, 2. προχειῖρον 13, 11.

Περὶ μεγάλων πραγμάτων σκοπούμενη

εὐνουστάτη σύμβουλος ἡ παρρησία.

παρρησίαν δὲ παντὸς ὧν οὗ χρυσίου.

Νικοστράτου.

Ἄρ' οἶσθ' ὅτι τῆς πενίας ὄπλον ἡ παρρησία;

ταύτην εἴαν τις ἀπολέσῃ

τὴν ἀσπίδ' ἀποβέβληκεν οὗτος τοῦ βίου.

ὁ δὲ (αἰδώς) 13, 9.

Ἀριστοφάνους.

τὴν παροιμίαν παραινῶ

τὴν παλαιάν· ὑπὸ λίθῳ γὰρ

παντί που χρὴ

μὴ δακῇ ρήτωρ ἀθρεῖν.

Φιλόξενος 13, 16. οὐδὲν 13, 17. ὥσπερ 13, 18. συμ-

βούλευε 13, 20. ἐκ τῶν Ἄρ. 13, 22. ὥσπερ 13, 23.

ἐκ τῶν Δίωνος 13, 24. Διογένης 13, 25. κρέσσον 13,

26. Διονύσιος 13, 36. φήσαντος 13, 39. Λάκαινα 20

13, 42. ἡ παρρησία 13, 44. τῆς παρρησίας 13, 46.

ἐλεγχος 13, 50. συγγενεῖ 13, 21. Τιμόθεος 13, 38.

Ἐκ τοῦ π. ψ. 13, 43.

Caput novum e SS. et pauca ex Æliano de Animalibus.

Aliud caput f. περὶ μαντευομένων e SS. et Æliano. Aliud 25

caput f. περὶ παρακαταθήκης post loca e SS. et Æliano hæc:

Πιττακὸς ἔφη 9, 34. Πισίδαί 44, 41. p. 225. Hic de-

sinit secunda sententiarum collectio. Tertia, cui præmittitur

index Titulorum, prioribus XI. capp. nulla continet ex profanis.

ΠΕΡΙ ΑΓΝΩΜΟΝΟΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΑΧΑΡΙΣΤΟΤΗΤΩΝ.

Ἐτέρων.

Εὐνοια μὲν μήτηρ εὐταξίας, ἀγνωμοσύνη δὲ λύσις τάξεως.

Οὐδένος τῶν ἄλλων ἀδικούντων ἔλαττον εἰς μῖσος ἀχαριστία. Ἔστι δὲ ἀχάριστος οὐ μόνον ὃς εὖ παθὼν δρᾷ κακῶς ἢ λέγει, ἀλλὰ καὶ ὁ σιωπῶν καὶ ἀποκρύπτων τὰς χάριτας· ἢ γὰρ οὐ συνιεῖς ἀναισθητός ἐστιν, ἢ συνιεῖς ἐπιλήσμων ὧν ἔπρεπεν εἰς ἅπαντα μεμνήσθαι τὸν χρόνον.

Ἄνθρωπος ἐπιλήσμων εὐεργεσίας πάθος τετρημένος διαρρέων τὰς χάριτας.

Ἀλγεῖνον τῷ πεποιηκότι καλῶς ἢ τῷ πεπονθότος ἀγνωμοσύνη.

Βοηθῶν ἀπορεῖν ἀνάγκη τοὺς χάριτός τινος ἐπιλήσμονας.

Δεινὸν μὴ ἀμείβεσθαι πειρᾶσθαι τοὺς εὐεργέτας εἰ καὶ μὴ πράγμασιν ἄλλοις, εὐχαριστίαις γὰρ ταῖς διὰ λόγων· ταῦτο γὰρ ἢ παντελῶς ἀγνώμονος, ἢ ἀναισθήτου καὶ ἀνοήτου.

Αἱ χάριτες ἀμείβειν τῶν πονηρῶν τὰς γνώμας οὐ δύναται.

Ἀχαριστήσας ἀπιστότερος ἐφάνη τῶν Ναυπλίου λιμένων.

Ὅμηρα δὲ δῶκ' ὡς φιλίας ἀπιστότερος καὶ τῶν λεόντων ἐγένετο.

Ἄγονοι χαρίτων εἰσι καὶ φιλοτιμιῶν ἐπιλήσμονες, ὧν εὖ πάθοιεν ἐκλανθανόμενοι μετὰ τὴν χρεῖαν.

Μετάνδρου.

Ἀχάριστος ἄνθρωπος μὴ νομιζέσθαι φίλος·

μήθ' ὁ πονηρὸς κατεχέτω χρηστοῦ τέπον.

Suspisor esse ultimum caput Eclogarum Ethicarum, sive περὶ εὐχαριστίας, apud Photium. x f. Ἀχάριστος ἡμῶν μ. ν. φ. Μηδ' αὐτ' ἔκ.

Φίλον γὰρ ἐκβαλεῖν ἴσον λέγω
καὶ τὸν παρ' αὐτὸν βίον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ.

Τοῦ αὐτοῦ Αἴαντος.

Χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἢ τίκτουσ' αἰεί.
"Οτου δ' ἀπορρεῖ μῆστις εὖ πεπονθότος,
οὐκ ἂν γένοιθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνὴρ.

5

Χάρις διαρρεῖ, καὶ προδοῦσ' ἀλίσκεται.

Ἀναξανδρίδου.

Οὐχὶ παρὰ πολλοῖς ἡ χάρις τίκτει χάριν.

Σοφοκλέους.

Ἀμνήμονος γὰρ ἀνδρὸς ἀπόλλυται χάρις.

Θεοκρίτου.

Θρέφαι Λυκιδεῖς, θρέφαι κύνας ὥς τε φάγονται.

Μενάνδρου.

Οὐχὶ τὴν αὐτὴν διάνοιαν αἰτῶν εἰς ἕκαστος καὶ λαβών. . . 10

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἀεὶ δ' ὁ σωθεὶς ἐστὶν ἀχάριστον φύσει
ἀμ' ἡλέηται, καὶ τεθνηκεν ἡ χάρις,
ἢν δεόμενος τότε ἀθάνατον ἔχειν ἔφη.

Εὐριπίδου Πελοπιδῶν.

Ἐν τοῖσι μὲν δεινοῖσιν ὥς φίλοι φίλων,
ὅτ' ἂν δὲ πράξωσ' εὖ διαβῶνται χάριν,
αὐτοὶ δὲ αὐτοὺς εὐτυχεῖν ἡγούμενοι.

15

Φιλήτου.

"Οτ' ἂν τις ἡμῶν ἀμέριμνον ἔχῃ βίον
οὐκ ἐπικαλεῖται τὴν τύχην εὐδαίμονα·
ἐπεὶ δὲ λύπαις περιπέσῃ καὶ πράγμασιν
εὐθὺς προσάπτει τῇ τύχῃ τὴν αἰτίαν.

20

Θεόγνιδος.

Δείλους εὖ ἔρδοντι δύο κακά· τῶν τε γὰρ αὐτοῦ

χήρωσις κτεάνων, καὶ χάρις οὐδεμία.
 Διογένης ἐρωτήθεις τί μάλιστα γηράσκει παρ' ἀνθρώποις,
 εἶπεν, Ἡ χάρις.

Αἰλιανού.

Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους ἑαυτὸν εἵκαζε ταῖς δρύσιν,
 λέγων ὅτι καὶ ἐκεῖνας ὑπέρχονται οἱ ἄνθρωποι, καὶ δέονται
 αὐτῶν, εἰ ὕοι, στέγην τὴν ἐκ τῶν κλάδων ποθεῖντες· ὅτ' ἂν δὲ
 οὐσης εὐδίας παριῶσι, τίλλουσιν αὐτάς καὶ περικυκλοῦσι·
 καὶ αὐτὸς οὖν ἔλεγεν ὑπὸ τοῦ δήμου τὰ αὐτὰ πάσχειν.

Ἐκ τῆς περὶ Φιλίας Ἐπιστολῆς.

Ὡς μέντοι λαμπρόν ἐστιν εὖ ποιεῖν, οὕτως ἀμειπτόν· ἵνα
 μὴ μόνον ἀχαριστίας ὄφλη τις δίκην, ἀλλὰ καὶ βλάβους
 κοινῶν τῶν εὖ πεισομένων εἰς αὐτοὺς ἐτέρων ἀνακοπῇ πρὸς
 εὐεργεσίαν.

Ἰαμβλίχου Σωπάτρω.

Φευκτὴ μὲν οὖν ἐστὶν ἡ ἀχαριστία δι' ἑαυτήν· ἀχθεσθεῖη
 δ' ἂν τις πρὸς αὐτὴν δικαιότερον, ἐπειδὴ καλύει τὰγαθὸν
 προῖεναι καὶ ἐκφαίνεσθαι, τὴν τε χώραν αὐτῶν παντελῶς
 ἀνατρέπει, καὶ κατακλείει πῶς εἰς στένον τὰς ἔξω διαφαι-
 νομένας τῶν καλῶν εὐεργεσίας, ἀποστερεῖ δὲ καὶ τὸ κοινὸν
 τῆς θείας βοηθείας πάσης· διὰ τοῦτο ἐστὶ πάνδεινον· παντὶ
 ἀνδρὶ παρακελεύομαι ἓνα λόγον ὀρθὸν κατέχειν εὐεργεσιῶν
 μετὰ φιλίας, δεύτερον (οὐκ) ἀχαρίστως τὰς εὐεργεσίας πα-
 ραλαμβάνειν καὶ προκαλεῖσθαι τὰς μείζονας εὐποιίας διὰ
 τῆς εὐχαριστίας.

Θεμιστοκλῆς, διαβαλλόντων αὐτὸν ἐπ' ἐκκλησίας τινῶν
 ὡς εἰς ἓνα τοὺς πολλοὺς ἡδέως ἀκούοντας, Κοπίαν, ἔφη, μοι
 δοκεῖτε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εὐεργετούμενοι· κόπος γὰρ ὡς ἀλη-
 θῶς εὐεργεσίας κόρος δι' ὃν συμβαίνει καινότητος ἐπιθυμεῖν.

Ἐκ τῶν Ὑψαίου ὑποθηκῶν περὶ τοῦ εὐεργετεῖν.

Οὐδένα μισήσεις ὡς ἀχάριστον εἶναι ὡς ἀληθῶς χαρίζη.

ἄλλοι λεγέσθαι ἀχαρίστους, οὐ δ' ἀνοήτους, ὅτι τοῦ καλ-
λίστου τῶν ἀγαθῶν οὐ συνιᾷσιν.

Εἰκότως οἱ νομοθέται μόνης ἀχαριστίας δίκας οὐχ ὀρίζου-
σιν, ὥς τοῦ μὲν εὖ ποιῶντος τὴν μεγίστην ἀμοιβὴν ἐν οἷς ἔτυ-
χεν εὖ ποιῶν ἀπειληφότος, τοῦ δὲ τὴν ἀξίαν τίνοντος δίκην ἐν
ᾧ λαμβάνει τῷ μεγίστῳ κακῷ συνεχόμενος, ἀχαριστία.

Ἀπολλώνιος Ἡρωδιανῷ.

Μὴ κ. τ. λ.

Ἀπολλώνιος Νουμηνίῳ.

Οὐ πάρα κ. τ. λ.

Ξενοφῶντος Κύρου παιδείας.

Δικάζονται κ. τ. λ.

Σωκράτους.

² Ἀχάριστον εὐεργετῆν καὶ νεκρὸν μυρίζειν ἐν ἴσῳ κεῖται.

Φιλιστίωνος.

³ Τῇ γῇ δανείζειν κρεῖττον ἐστὶν ἢ βροτοῖς,
ἢ τις τόκους δίδωσι μὴ λυπουμένη.

Sequuntur capita duo sine locis profanorum.

^b ΠΕΡΙ ΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΙΑΣ.

Εὐριπίδου Ἐκάβη.

Ἐχει γέ τι κ. τ. λ.

Τοῦ αὐτοῦ.

Παῖς ὦν κ. τ. λ.

Τοῦ αὐτοῦ Ἰκετίδων.

Τὸ γὰρ . . .

Τοῦ αὐτοῦ Πελιάσιν.

Ὁ γὰρ ξυγὼν, κακὸς μὲν ἦν τύχη γένος,
τοιούσδε τοὺς ξυγόντας ἐκπαιδεύεται,
χρηστοὺς δ' ὁ χρηστός· ἀλλὰ τὰς ὁμιλίας

² v. Maxim. 58. p. 96, 6.

³ Maxim. p. 95, 45.

VOL. IV.

^b Suppleatur hinc c. 31. Eclo-
garum Ethicarum.

* c

ἰσθλὰς διώκειν, ὦ νέοι, σπουδάχετε.

Σοφοκλέους.

Ἐπεὶ πέπρακται πᾶν τὸ τοῦ θεοῦ καλῶς,
 χαρῶμεν ἤδη, παῖδες, εἰς τὰ τῶν σοφῶν
 διδασκαλεῖα, μουσικῆς παιδεύματα·
 προσλαμβάνειν δὲ δεῖ καθ' ἡμέραν αἰεὶ
 ἕως ἂν ἔῃ μαθάνειν βελτίονα·
 παῖς δ' ὦν, κακὸν μὲν δρᾶν τι προῖκ' ἐπίσταται,
 αὐτὸς παρ' αὐτῶν μαθάνων ἄνευ πόνου·
 ἃ τὰ χρηστὰ δ', οὐδ' ἂν τὸν διδάσκαλον λάβῃ,
 ἐμνημόνευσεν, ἀλλὰ κέκτῃται μόλις.
 ταῦτ' οὖν φυλαζόμεσθα, καὶ μοχθητέον,
 ὦ παῖδες, ὡς ἂν μὴτ' ἀπαιδευτῶν βροτῶν
 δοκῶμεν εἶναι, καποδημούντος πατρός.

Ἐμπεδοκλέους.

Ἄλλ' ἄγε, μύθων κλυθι, μάθησις γὰρ φρένας αὔξει.
 Σοφοκλέους Αἴαντος. Οἱ γὰρ κακ. . .
 Εὐριπίδου Ἱππολύτου. Ὡ πολλ' ἄμαρτ.

Ἀντιφάνους.

Τὸ γὰρ πεπαιδευθῆναι, μόνον ἂν τις τοῦτ' ἔχῃ,
 ἀληθές ἐστι καὶ τὸ (τῶν) ἀδικημάτων
 μὴ λαμβάνειν τὰς ἀξίας τιμωρίας,
 εἰλεῖν δὲ πάντως.

Παροιμία.

Μελέτη χρονισθεῖς· εἰς φύσιν καθίσταται.

Ἀλεξίδος.

Ὡ παῖ, μέγιστος ἔρανος ἐστὶ μοι τὸ σὲ
 θρέψαι κατὰ τρόπον· ὃν γὰρ αὐτὸς ἀπέλαβον
 παρὰ τοῦ πατρός, δεῖ ταῦτον ἀποδοῦναί με σοί.

Ἀριστοφάνους Νεφελῶν. Λέξω . . .

^c ἐπίστασθαι ms.

^d τὴν—διδάκτον ms.

Μαθήματα

οἷου δ' ἂν ἔργου τυγχάνῃς ἄπειρος ὦν,
τὸ πυνθάνεσθαι τῶν κατειδότες καλόν.

Εὐριπίδου Ῥήσω.

Σοφοῦ παρ' κ. τ. λ.

Μενάνδρου.

Πολὺ κρείττον ἐστὶν ἐν καλῶς μαθηκέναι,
ἢ πολλὰ φαύλως περιβεβλησθαι πράγματα.

Σοφοκλέους Ὀφειτίδων.

Νέος πέφυκας· πολλὰ καὶ μαθεῖν σε δεῖ,
καὶ πόλλ' ἀκοῦσαι καὶ διδάσκεισθαι μακρά.
αἰεὶ τι βούλου χρήσιμον προσμαθήναι.

Φιλήμονος.

Ἦκουσα τούτων αὐτὸς, οὐδὲ φύεται
αὐτόματον ἀνθρώποις, ὃ βέλτιστε, νοῦς
ὥσπερ ἐν ἀγρῷ θυμός· ἐκ δὲ τοῦ λέγειν τε καὶ
ἐτέρων ἀκούειν καὶ θεωρῆσαι.
κατὰ μικρὸν αἰεὶ, φασὶ, φύονται φρένες.

Μενάνδρου.

Ὅτ' ἂν λέγῃς μὲν πολλὰ, μαθήνῃς δὲ μὴ,
τὸ σὸν διδάξας τούμῳ οὐ μάθῃς ἔσθ.

Τοῦ αὐτοῦ Καρχηδῶ.

Ἔργον ἐκ πολλοῦ χρόνου
ἄνοιαν ἡμέρα μεταστῆσαι μῖα.

Τοῦ αὐτοῦ Φιλαδελφοῖς.

Οὐ ράδιον

ἄνοιαν ἐν μικρῷ μεταστῆσαι χρόνῳ.

Εὐριπίδου Μελεάγρῳ.

Ἐκ γὰρ πατὴρ καὶ μητὴρ ὅστις ἐκπνέει

σκληρὰς διαίτας, οἱ ἴ πόνοι βελτιόνες.

Ξενοκράτης⁵ νέον φιλοσοφεῖν βουλόμενον ἤρετο εἰ γεγεωμέτρηκε, τοῦ δ' ἀποφήσαντος, ἀλλ' εἰ ἡστρονόμηκε, καὶ τοῦτο ἀπειπόντος, ἀλλ' εἰ τὰ τῶν ποιητῶν ἀνέγνωκεν, ὁ δὲ καὶ τοῦτο ἔξαρνος ἦν, ἄλλως δὲ εἰ γράμματα οἶδε· ταῦτα⁵ ἔφη ἐκεῖνος εἰδέναι. Πόκος τοίνυν, ἔφη ὁ Ξενοκράτης, ὑπογραφείως οὐ πλύνεται.

Αἰσχίνου τοῦ Σωκρατικοῦ.

Οὗτός ἐστι Μιλτιάδης ὁ Στησαγόρου, ὃς παῖς μὲν ὦν ἤσκει Ὀλύμπια καὶ κρείσσων ἦν τοὺς πόρους ποινῶν ἢ παιδοτρίβης ἐπιτάσσων· ἐκεῖ δὲ μείζους παῖδας αὐτοῦ καὶ¹⁰ πρεσβυτέρους κατεμαχέσατο, καὶ ἀγωνίζομενος ὑπὲρ τοῦ στεφάνου ἄκων ὑπὸ τοῦ παιδοτρίβου ἐξήχθη· ἔτι δὲ ἐπίτροποι αὐτοῦ ἐγένοντο οὔτε τὰς αὐτὰς ἡλικίας ἔχοντες, οὔτε τοὺς αὐτοὺς τρόπους, καὶ τούτων ἀπάντων ἦν κατήκοος· παιδαγωγὸς αὐτῷ ἠκολούθει οὐ πᾶν σπουδαῖος, καὶ τούτῳ¹⁵ οὐδὲν πώποτε ἠναντιώθη. Ταῦτα μὲν παιδὶ ὄντι αὐτῷ ἐπιτετέλθεται· ἐπεὶ δὲ μεῖράκιον ἤρχετο γενέσθαι, σιωπᾶν καλὸν ἠγήσατο εἶναι, σεσιώπηται αὐτῷ μᾶλλον ἢ τοῖς χαλκείοις ἀνδριάσι· τοῦ σώματος αὐτῷ καλὸν ἐδόκει εἶναι ἐπιμελεῖσθαι, ἐπιμεμέλῃται τούτου, ὥστ' ἔτι καὶ νῦν τῶν²⁰ ἡλικιωτῶν ἄριστα ἔχει τὸ σῶμα.

^b Εὐριπίδου Κωμικοῦ.

"Οστις νέος ὦν μουσῶν ἀμελεῖ,
τόν τε παρελθόντ' ἀπόλωλε χρόνον,
καὶ τὸν μέλλοντα τέθνηκε.

Φύσιν ἔχειν ἄριστόν ἐστι· δεύτερον δὲ . . .

Κράντωρ ἔλεγε μήτε δύνασθαι τίνα τὰ μεγάλα¹ πρὸ τῶν μικρῶν μυθεῖναι, μήτ' ἂν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ ἐλθεῖν πρὶν ἐν τοῖς ἐγκυκλίαις διαπονηθῆναι.

¹ I. γὰρ ut Stob. 70, 6.

² Vide Diogen. Laert. IV. 13.

^b Forte leg. Σοφοκλέους Κωμικῶν.

ⁱ Maximus p. 297, 10.

ἄρκεται, ἀλλὰ καὶ ἡ κατὰ
κρίναι πρὶν παιδεύθῃν, Οὐδὲ τοὺς τῆς Δημητρός, ἔφη, καρ-
ποὺς καλλίστους καὶ τροφιματάτους ὄντας εὐθὺς ἐκ γενε-
τῆς τοῖς παισὶν ἀρμόζειν, τὸ δὲ γάλα τῶν τιθῶν.

Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἔφη—

5

Ἀριστοτέλης ὁ Περιπατητικὸς—

Θεοφράστου.

Ἀναγκαιότατ' ἔστι ἐπὶ τῶν γυναικῶν ἢ τῶν πραγμάτων
δοκεῖ παιδεύσεις εἶναι, καὶ αὐτὴ μέχρι χρησίου πρὸς οἰκο-
νομίαν· τὸ δὲ ἑξακριβούμενον ἐπὶ πλέον ἀργότερας τε ποιεῖ
πρὸς τε τάλλα, καὶ λάλους καὶ περίεργους.

10

Ἰαμβλίχου ἐκ τοῦ περὶ Ψυχῆς.

Ἡ γὰρ συνακολουθοῦσα παντὶ τῷ βουλήματι τοῦ διδά-
σκοντος τῶν μαθησάντων, αὐτὴ πασῶν ἐστὶ μουσικωτάτη τε
καὶ ἀρίστη ἀκρόασις.

Ἀντισθένης ὁ Σωκρατικὸς φιλόσοφος ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τίνος
ποῖος στέφανος κάλλιστός ἐστιν, εἶπεν, Ὁ ἀπὸ παιδείας.

15

^k Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς τί ἀναγκαιότατόν ἐστι μάθημα, τὸ
ἀπομαθεῖν, εἶπε, τὰ κακά.

^l Ἀριστοτέλης ἔφη τὴν παιδείαν εὐτυχοῦσι μὲν κόσμιον
εἶναι, πταίσασι δὲ καταφυγὴν ἐλευθέριον.

Αἰλιανῷ.

20

Σωκράτης ὁ γενναῖος ἠτιάτο τῶν πατέρων ἐκείνους, ὅσοι (μὴ)
παιδεύσαντες αὐτῶν τοὺς υἱεῖς, εἴτα ἀπορούμενοι ἦγον ἐπὶ
τὰς ἀρχὰς τοὺς νεανίσκους, καὶ ἔκρινον αὐτοὺς ἀχαριστίας,
ὅτι οὐ τρέφονται ὑπ' αὐτῶν· ἔφη γὰρ ἀδύνατον ἀξιοῦν
τοὺς πατέρας, μὴ γὰρ οἷους τε εἶναι τοὺς μὴ μαθόντας τὰς
δίκαια, ποιῆν αὐτά.

25

Ἀντιφῶντος.

Πρῶτον, οἶμαι, τῶν ἐν οὐρανοῖς ἐστὶ παιδεύσεις· ὅτ' ἂν γάρ
τις πράγματός κ' ἔστω οὖν τὴν ἀρχὴν ὀρθῶς ποιήσῃται,

^k Vide Maximum p. 208.

^l Vide Maximum p. 207, 39.

εἰκὸς καὶ τὴν τελευταίην ὀρθῶς γίγνεσθαι· καὶ γὰρ τῇ γῇ
 εἶεν ἂν τις τὸ σπέρμα ἐναρόσῃ, τοιαῦτα καὶ τὰ ἔκφορα δεῖ
 προσδοκᾶν· καὶ ἐν νέῳ σώματι ὅτ' ἂν τις τὴν παιδείαν
 γενναίαν ἐναρόσῃ, ζῇ τοῦτο καὶ θάλλει διὰ παντὸς τοῦ βίου,
 καὶ αὐτὸ οὔτε ὄμβρος οὔτε ἀνομβρία ἀφαιρεῖται. 5

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἀναρχίας δ' οὐδὲν κάκιον ἀνθρώποις· τοῦτο γινώσκοντες
 οἱ πρόσθεν ἄνθρωποι, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς εὐθίζον τοὺς παῖδας ἀρ-
 χεῖσθαι καὶ τὸ κελεύμενον ποιεῖν, ἵνα μὴ ἐξανδρούμενοι εἰς
 μεγάλην μεταβολὴν ἰόντες ἐκπλήσσοιντο.

Ὅτῳ τις ἂν πλεῖστον τῆς ἡμέρας συνῇ, τοιοῦτον ἀνάγκη το
 γενέσθαι καὶ αὐτὸν τοὺς τρόπους.

Πλάτωνος Πολιτείας ζ.

Κόποι . . .

Ἐν ταυτῷ.

Τότε χύδην . . .

Σωκράτους.

Πανηγυρίς ἐστὶ ψυχῆς ἡ παιδεία· πολλὰ γὰρ ἐστὶν ἐν
 αὐτῇ ψυχῆς θεάματα καὶ ἀκούσματα. 15

Τοῦ αὐτοῦ.

Τοῖς μὲν σταδιοδρομοῦσιν ἐπὶ τῷ τέρματι τὸ βραβεῖον
 τῆς νίκης, τοῖς δὲ φιλοπονήσασιν ἐπὶ τοῦ γήρως τὸ πρωτεῖον
 τῆς φρονήσεως ἀποκεῖται.

Τῷ αὐτοῦ.

Ἦ οὗτος ἰδὼν πλούσιον ἀπαιδεύον, ἔφη, Ἴδου καὶ τὸ
 χρυσῶν ἀνδράποδον. 20

Ἀριστοτέλους.

Ἦ οὗτος ἐρωτηθεὶς τί τῶν ζώων κάλλιστον, ἔφη, Ἄνθρωπος
 τὴν ψυχὴν παιδείᾳ κεκοσμημένος.

Ἦ οὗτος αὐτὸς ὀνειδιζόμενος ὑπὸ τινος ὅτι βαρβαρίζει, ἔφη,
 Ἐγὼ μὲν τῷ λόγῳ, ὑμεῖς δὲ τῷ τρόπῳ.

^m Maximus p. 207, 54.

ⁿ Maxim. ibid.

^o Maxim. ibid.

συνεθίζειν.

Τοῦ αὐτοῦ.

"Απασα φύσις βελτίων γίνεται παιδείαν προσλαβούσα τὴν προσήκουσαν, πολὺ δὲ μάλιστα ὅσαις ἐξ ἀρχῆς εὐφυνέστερον τῶν ἄλλων ἔχειν ὑπῆρξε· τοῖς μὲν γὰρ αὐτῶν πόνῳ βελτίοσι γίγνεσθαι, τοῖς δὲ καὶ τῶν ἄλλων συμβαίνει διενεγκεῖν.

Εὐκλείδου.

Οὔτοι γὰρ τῶν ἀνθρώπων κάλλιστα μαυθάνουσιν, οἳ τινες καὶ τὰ κάλλιστα μιμοῦνται.

Δημόναχτος Ὑφαίου καὶ Σωκράτους.

Ῥτὰς μὲν πόλεις ἀναθήμασι, τὰς δὲ ψυχὰς μαθήμασι¹⁰ κοσμεῖν δεῖ.

Σωκράτης ἐρωτηθεὶς πῶς ἂν τις ἄγοι καλῶς τοὺς ἰδίους παῖδας, εἶπε, νέους μὲν ὄντας παιδεύσας, ἀνδρας δὲ γενομένους διδάζας συμπεριφέρεσθαι τοῖς ἀποβαίνουσι, καὶ τὴν οὐσίαν διανείμας αὐτοῖς ἵνα μὴ διὰ τοῦτο ἐχθροὶ γένωνται.¹⁵

Δημοκράτους.

Πάντων κάκιστον ἢ εὐπετεῖη παιδεῦσαι τὴν νεότητα, αὕτη γὰρ ἐστὶν ἢ τίκτει τὰς ἡδονὰς ταύτας, ἐξ ὧν ἡ κακότης γίγνεται.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἐξωτικῶς μὴ ποιεῖν παῖδες ἀνιέντες, οὔτε γράμματα μάθειν, οὔτε μουσικὴν, οὔτε ἀγωνίην, οὐδ' ὅπερ μάλιστα τὴν ἀρετὴν συνέχει, τὸ αἰδεῖσθαι· μάλα γὰρ ἐκ τούτων φιλεῖ²⁰ γίγνεσθαι ἡ αἰδώς.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἡ παιδεία εὐτυχούσι μὲν ἐστὶ κόσμος, ἀτυχούσι δὲ καταφύγιον.

Τοῦ αὐτοῦ.

Κρείστων ἐπ' ἀρετὴν φανέται προτροπὴ χρώμενος καὶ

¹ Maxim. p. 207, 41.

² Ibid. p. 207, 39.

λόγου πειθεῖ ἥπερ λόγῳ καὶ ἀνάγκῃ. Λάβρη μὲν γὰρ
αἰμαρτέειν εἰκὸς τὸν εἰργμένον ἀδικίης ὑπὸ νόμου, τὸν δὲ ἐς
τὸ θεόν ἡγμένον πειθεῖ οὐκ εἰκὸς οὔτε λάβρη οὔτε φανερώς
ἔρδειν τι πλημμελές· διόπερ συνέσει τε καὶ ἐπιστήμῃ ὀρθο-
πραγείων τις, ἀνδρείος ἅμα καὶ εὐθύγνωμος γίνεται. 5

Διογένης.

“Ὅτ’ ἂν ἄλλου τινος φροντίζης, τότε ἀμελεῖς σαυτοῦ.

Πλάτων παρεκελεύετο τοῖς μαθηταῖς τρία ταῦτα ἔχειν·
ἐν μὲν τῇ γνώμῃ σωφροσύνην, ἐπὶ δὲ τῆς γλώττης σιγὴν,
ἐπὶ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν αἰδῶ.

Κλεάνθης ἑτέρου ἀπιέναι μέλλοντος καὶ ἐρωτῶντος πῶς 10
ἂν ἥκιστα ἀμαρτάνοι, εἶπεν, Εἰ παρ’ ἕκαστα ὧν πράττεις
δοκοίης μὴ παρεῖναι.

Ὁ αὐτὸς εἶπε τοὺς ἀπαιδευτούς μόνῃ τῇ μορφῇ τῶν
θηρίων διαφέρειν.

Δημοκράτους.

Ἡ φύσις καὶ ἡ διδασχὴ παραπλήσιόν ἐστι· καὶ ἡ δι- 15
δασχὴ μετὰ ῥυθμοῦ τὸν ἄνθρωπον, μετὰ ῥυθμοῦ δὲ ἡ φύσις
ποιεῖ.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τὰ μὲν καλὰ χρήματα τοῖς πόνοισιν ἢ μάθησις ἐξεργά-
ζεται, τὰ δ’ αἰσχροὶ ἀνευ πόνων αὐτόματα καρποῦται· καὶ
γὰρ οὐκ ἐθέλοντα πολλάκις ἐξείργει τοιαῦτον εἶναι· οὕτω 10
μεγάλῃς τε . . . φυτικῇς ἐστι.

Ἡροδώρου.

Νέος ὧν ἐν πολυτέλεσι βρώμασι καὶ ποτοῖς ἔτι δὲ ἀφρο-
δισίοις ἀνατρεφόμενος, λέλθην ἑαυτὸν ἐν τῷ θέρει τὴν χλαῖ-
ναν κατατρίβων.

Ἀντισθένης.

Δεῖ τοὺς μέλλοντας ἀγαθοὺς ἄνδρας γενήσεσθαι, τὸ μὲν 25
σῶμα γυμνασίοις ἀσκεῖν, τὴν δὲ ψυχὴν παιδεύειν.

Ἔστι δ' οὐδέν· . .

Ξενοφώντας.

Κράτιστον μὲν ἔστιν παρὰ τῆς ἑαυτοῦ φύσεως τὸ ἀγαθὸν
διδάσκεισθαι· δεύτερον δὲ παρὰ τῶν ἀληθῶς ἀγαθῶν.

Δημοκράτους.

Οὔτε τέχνη αὐτε σοφίη ἐφικτὸν, ἢν μὴ μάθησις.

Τῷ αὐτοῦ.

Ἔστι ποῦ νέου ζύνεσις, καὶ γερόντων ἀζυνεσίη· χρόνος γὰρ
οὐ διδάσκει φρονεῖν, ἀλλ' ὠραίη τροφή καὶ φύσις.

Τῷ αὐτῷ.

Ὁ ἀντιλεγόμενος καὶ πολλὰ λεσχηνεύμενος ἀφύης ἐς
μάθησιν.

Διογένης ἄτοπον ἔφησεν εἶναι ἐπὶ μὲν τὸν λύχνον ἐπιχεῖν
ἐλαῖον ἵνα ἐπὶ τῆς τραπέζης ὀρῶμεν, ὅπως δὲ τῇ διανοίᾳ
φρονιμώτεροι γενόμενοι κατανοήσωμεν τὰ τῷ βίῳ βέλτιστα,
μηδὲν ἐθέλειν ἀναλίσκειν.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς τί γῆ βαρύτερον βαστάζει, ἔφη,
Ἀνθρώπον ἀπαίδευτον.

Ἀντισθένης ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τίνος τί διδάξει τὸν υἱόν, εἶπεν, Εἰς
μὲν θεοῖς μέλλει συμβιοῦν, φιλόσοφον, εἰ δὲ ἀνθρώποις, ρήτορα.

Σόλων ἐπετίμα τινι κυβεύοντι· τοῦ δὲ λέγοντος περὶ
μικροῦ παίζειν, ἀλλὰ τὸ ἔθος οὐ μικρόν.

Ἵπερίδης ὁ ρήτωρ ἔφη μὴ δύνασθαι καλῶς ζῆν, μὴ μα-
θῶν τὰ καλὰ τὰ ἐν τῷ βίῳ.

Σωκράτης ἐρωτηθεὶς τί ἐπιστήμη, ἔφη, Ἐπιμέλεια ψυ-
χῆς. Ποθεν δὲ μάλιστα κακοὶ γίνονται, Ἐξ ἀγωγῆς κα-
κῆς καὶ ὁμιλίας πονηρῶν, ἔφη.

Πλάτων εἶπε τὴν παιδείαν τοῖς ἀνθρώποις δεύτερον ἔλαττον
εἶναι.

Ζήνων ἐρωτηθεὶς πῶς ἂν τις νέος ἐλάχιστα ἡμαρτάνει,

Εἰ πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοι, ἔφη, οὐς μάλιστα τιμᾷ καὶ αἰσχύνεται.

¹ Ἐκ τῆς περὶ Φιλίας ἐπιστολῆς.

Ἡ παιδεία κἂν μηδὲν ἕτερον ἀγαθὸν ἔχοι, τό γε συμφοιτῶν αὐτὴν νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἔξω κακίας, οἷς ἂν ἡ τις αἰδῶς, καὶ πολλοὶ σφᾶς αὐτοὺς καὶ ἄλλους.

Ἐκ τῶν Ἀρίστωνος Ὁμοιωμάτων.

Τὸ κύμινον φασὶ δεῖν σπεῖρειν βλασφημοῦντας, οὕτω γὰρ καλὸν φύεσθαι καὶ τοὺς νέους χρὴ παιδεύειν ἐπισκώπτοντας, οὕτω γὰρ χρήσιμοι ἔσονται.

Πλάτωνος.

Πᾶσα ψυχὴ δείμασι κ. τ. λ.

Ἐκ τῶν Ἀριστωναύμου Τομαρίων καὶ Σωκράτους.

² Ταῖς μὲν πόλεσι τὰ τείχη, ταῖς δὲ ψυχαῖς ὁ ἐκ παι-¹⁰δείας νοῦς κόσμον καὶ ἀσφάλειαν παρέχει.

Φιλόξενος ὁ Μουσικὸς ἐρωτηθεὶς τί μᾶλλον συνεργεῖ παιδεία, εἶπε, Χρόνος.

Διογένης ἔλογε τὴν τῶν παίδων ἀγωγὴν εἰσικῆναι ταῖς τῶν κεραμέων πλάσμασιν, ὥς γὰρ ἐκείνοι ἀπαλὸν μὲν τὸν πη-¹⁵λὸν ὄντα ὅπου θέλουσι σχηματίζουσι καὶ ρυθμίζουσι, ὅπτηθέντα δ' οὐκέτι δύνανται πλάσσειν, οὕτω καὶ τοὺς ἐν νεότητι μὴ διὰ πόρων παιδαγωγηθέντας, τελείως γενομένους ἀμεταπλάστους γενέσθαι.

Μόνιμος ὁ Κυρικός φιλόσοφος ἔφη κρεῖττον εἶναι τυφλὸν²⁰ ἢ ἀπαιδευτὸν· τὸν μὲν γὰρ εἰς τὸν βέθρον, τὸν δ' εἰς τὸ βάραθρον ἐμπέπτειν.

Ἐκ τῶν Δίωνος Χρυσίων.

Ἀθηναίοις ἐρομένοις ὅπως λώϊον αὐτοῖς γίγνητο, ἔχρησεν ἡ Πυθία εἰ τὸ κάλλιστον εἰς τὸ δέξιον οὐς τῶν παίδων ἐντιθέναι βούλονται· οἱ δὲ τρήσαντες αὐτὸ χρυσίον ἔβαλλον,²⁵ ἀγνόησαντες, ὅτι τὸν φιλόσοφον λόγον ἐμνήνυσε.

δημοκρατους.

Φαύλων ἡμιλίη συνεχῆ ἔξιν κακίης συναύξει.

Διογέους.

Ἡ παιδεία ὁμοία ἐστὶ χρυσῷ στεφάνῳ· καὶ γὰρ τιμὴν ἔχει καὶ παυτέλειαν.

Ἰσοκράτους πρὸς Δημόνικον.

* Πάντων . .

Δημοκράτους.

Κρείσσονές εἰσιν αἱ τῶν πεπαιδευμένων ἐλπίδες ἢ ὁ τῶν ἀμαθῶν πλοῦτος.

Ἐκ τῶν Ἀρίστατος Ὁμοιωμάτων.

Κυβερνήτης μὲν οὔτε ἐν μεγάλῳ πλοίῳ οὔτε ἐν μικρῷ ναυτιάσει, οἱ δ' ἀπειροὶ ἐν ἀμφοῖν· οὕτως ὁ μὲν πεπαιδευμένος καὶ ἐν πλούτῳ καὶ ἐν πενίᾳ οὐ ταραττέται, ὁ δ' ἀπαιδευτος ἐν ἀμφοῖν.

10

Πυθαγόρου.

Ἀπαιδευσία πάντων τῶν παθῶν μήτηρ· τὸ δὲ πεπαιδευθῆναι οὐκ ἐν πολυμαθείᾳ λόγων ἀναλήφει, ἐν ἀπαλλάξει δὲ τῶν φύσει παθῶν θεωρεῖται.

Δίων ἔλεγε κατὰ Ἡσίοδον τρία γένη εἶναι μαθημάτων, χρυσοῦν, ἀργυροῦν, χαλκοῦν· χρυσοῦν μὲν τὸ τῶν δίδοντων καὶ μὴ μανθανόντων· ἀργυροῦν δὲ τὸ τῶν δίδοντων καὶ μανθανόντων· χαλκοῦν δὲ τὸ τῶν μανθανόντων μὲν, μὴ δίδοντων δέ.

Ἰσοκράτης παρήγει τοῖς νέοις πολλάκις ἐσοπτρίζεσθαι, τοὺς μὲν εὐπρεπεῖς ὅμοιον ποιεῖν τῷ εἶδει τὸν τρόπον, ταὺς δὲ ἀμόρφους περιστελλεῖν τὸ δυσεῖδες τῇ εὐτροπίᾳ.

20

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς τί ἡδίστον ἐν τῷ βίῳ, ἔφη, παιδεία καὶ ἀρετὴ καὶ ἱστορία τῶν ἀγνωσμένων.

Πιττακὸς συνεβούλευε πρὸς τὸ γῆρας ἐφόδια παρατῆσθαι παιδείαν· γηροκομικατὰ γὰρ αὕτη καὶ εὐκόλως ποιοῦσα ὑποφέρειν τὰς τοῦ γῆρας δυσκολίας.

35

* v. Maxim. p. 209, 17.

v. Vid. Plutarch. II. p. 141. D.

Σωκράτης Ξενοφῶντα νέον ὄρων εὐφυῆ ἡρώτησεν εἰ οἶδεν ὅπου τῆς ἀγορᾶς οἱ ἰχθύες εἶεν, τοῦ δ' εἰπόντος, ναὶ, ἐξῆς ἤρετο, τί δέ, τὰ λάχανα; ὡς δ' εἶπε καὶ τοῦτο, καὶ τᾶλλα ἐπὶ πάντιν ἤρετο, εἰ οἶδεν ὅπου οἱ καλοὶ κάγαθοι διατρίβουσι· σιωπῶντος δὲ, ἐπιπλήξας αὐτὸν κατέλιπεν· ὁ δὲ⁵ διατραπείς ἀπ' ἐκείνου ἤρξατο φιλοσοφεῖν.

Σωκράτης πρὸς τινὰ πάντα εἰδέναι φάσκοντα καὶ πολυμάθειαν ὑπισχνούμενον, ἐτύγχανε δὲ εἰς Ἀκαδημίαν συγκατιῶν αὐτῷ, ἐπιστάς χωρίῳ πεφυτευμένῳ, ἤρετο αὐτὸν εἰ δοκεῖ σοι ὁ γεωργὸς ἀμελεῖσαι μὴ καταφυτεύσας πᾶσαν¹⁰ τὴν γῆν, ἀλλὰ διαλείμματα μεταξὺ τῶν δένδρων καταλιπών· τοῦ δὲ εἰπόντος, καὶ μὴν εἰ μὴ τοῦτο ἐποίησεν οὐδὲν ἂν τούτων ἐπεβίω, ἀλλ' ὑπ' ἀλλήλων ἀπώλετο· εἶτα, ἔφη, σὺ ἐν τῇ σαυτοῦ ψυχῇ οὐδὲ μικρὸν τόπον παραλιπών, ἀλλὰ ἀεὶ ἄλλοις μαθήματα σωρεύων, εἴει τινὰ καρπὸν ἐξ αὐτῶν¹⁵ δρέψασθαι;

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἡ παιδεία καθάπερ εὐδαίμων χώρα πάντα τὰ ἀγαθὰ φέρει.

Τῷ μὲν Ὀρέστη μαινομένῳ τὴν Ἥλέκτραν ὁ μῦθος, τῇ δὲ τῶν νέων ὁρμῇ τὴν εὐβουλίαν ὁ κατὰ φιλοσοφίαν λόγος²⁰ παρίστησιν εἰς ἀντίληψιν.

Ἐν τῷ βίῳ, καθάπερ ἐν ὁδῷ μακρᾷ, δεῖ που καὶ ἀνάπαυσιν εἶναι.

Πλείω τε ἕκαστα γίνεται καὶ ῥᾶσον καὶ κάλλιον, ὅτ' ἂν εἰς ἐν κατὰ φύσιν καὶ ἐν καιρῷ τῶν ἄλλων ἄγων πράττη.²⁵

Ἐξ ὧν ἐπιτηδεύματα ἢ δύο τέχνας ἀκριβῶς διαπονεῖσθαι σχεδὸν οὐδεμία φύσις ἱκανὴ τῶν ἀνθρώπων· οὐδ' αὖ τὴν μὲν αὐτὸς ἱκανὸς ἀσκεῖν, τὴν δὲ ἄλλον ἀσκῶντα ἐπιτροπεύειν· τὰ γὰρ ἐναντία ἄλληλα ταραττοντα δυσμαθίαν παρέχει.

Ὅσα δ' αὖ τῶν μεγάλων δεῖ διαπονεῖσθαι καλῶς, περὶ
τούτων δέδοκται πᾶσιν, καὶ πάλαι τὸ πρότερον ἐν σμικροῖς
καὶ ῥᾶσιν αὐτὰ δεῖν μελετᾶν πρὶν ἐν αὐτοῖς τοῖς μεγί-
στοις· ῥᾶον δ' ἐν τοῖς ἐλάττοσι μελέτῃ παντὸς πέρι μᾶλ-
λον ἢ περὶ τὰ μείζω· κρεῖττον γάρ που σμικρὸν εὖ, ἢ πολὺς
μὴ ἱκανῶς περᾶναι.

Plurima sequuntur e Platonis Legg. Rep. Euthyph. Tim. &c.

Ξενοκράτης, ὅποτε τις αὐτῷ σχολάζειν ἔθελε οὐδενὸς τῶν
ἐγκυκλίων μαθημάτων μετεληφώς, Ἀπιθι, εἶπε, λαβὰς
γὰρ οὐκ ἔχεις πρὸς φιλοσοφίαν· δεῖ γὰρ προμεμαλάχθαι¹⁰
διὰ τούτων τὴν ψυχὴν.

Ἰσοκράτης τοῖς μαθηταῖς παρεκελεύετο μὴ πράγματα
λέγειν ἀλλὰ πράγματα παρέχειν τοῖς ἀκροωμένοις.

Ἀγησίλαος ἐρωτηθεὶς τίνα χρὴ τοὺς ἐλευθέρους παῖδας ἐκ-
μανθάνειν, Ἀ αἰσχρὸν, ἔφη, γέροντας μὴ εἰδέναι.¹⁵

Ἐκ τῶν Σερίου.

Παρ' Εὐκλείδῃ τις ἀρχάμενος γεωμετρεῖν ὡς τὸ πρῶτον θεώ-
ρημα ἔμαθεν, ἤρετο τὸν Εὐκλείδην τί δέ μοι πλέον ἔσται ταῦτα
μανθάνοντι· καὶ ὁ Εὐκλείδης τὸν παῖδα καλέσας, Δὸς, ἔφη,
αὐτῷ τριάβολον, ἐπειδὴ δεῖ αὐτῷ ἐξ ὧν μανθάνει κερδαίνειν.

² Μέναιχμον τὸν γεωμέτρην Ἀλέξανδρος ἡζίου συντόμως²⁰
αὐτῷ παραδῶναι τὴν γεωμετρίαν· ὁ δὲ, Ὡ βασιλεῦ, εἶπε,
κατὰ μὲν τὴν χώραν εἰσιν ὁδοὶ ἰδιωτικαὶ καὶ βασιλικαὶ, ἐν
δὲ τῇ γεωμετρίᾳ πᾶσιν ἔστιν ὁδὸς μία.

² MS. tantum εναυχμ'. Proclus
Comment. in Euclidem pag. 20.
historiolam hanc ita tradit: Καὶ
μέντοι καὶ φασὶν ἐπὶ Πτολεμαῖος ἤρετο
αὐτὸν (Euclidem scil.) εἴ τίς ἐστι
περὶ (1. ἐπὶ) γεωμετρίαν ὁδὸς συντο-
μωτέρα τῆς στοιχειώσεως· ὁ δὲ ἀπε-
κρίνατο μὴ εἶναι βασιλικὴν ἀτραπὸν
ἐπὶ γεωμετρίαν. quem locum in e-
ditione Basiliensi mutilum sup-

plevi e MS. Barocc. 161. fol. λ.
At vero quid simile Alexandro
Magno accidisse arguitur ex Se-
necae Ep. XCI. Alexander Ma-
cedonum rex discere Geometriam
infelix coeperat—Facilia inquit
me doce. Cui praeceptor, Ista, in-
quit, omnibus eadem sunt, aequae
difficilia.

Ἐκ τῶν Σερίνου.

Ἡράκλειτος μὲν ἔλεγε πολυμάθειαν νῦν μὴ ἐμπειεῖν·
Ἀναρχος δὲ, πολυμάθειαν κάρτα μὲν ὠφελεῖν, κάρτα δὲ
βλάπτειν.

Ἰαμβλίου Εὐσταθίου περὶ Μουσικῆς.

Ἐν ἐκείνῳ εἰδὼς, ὥς αἵτε μεγάλα φύσεις τὰ μεγάλα
κακὰ γενῶσι διαφθαρεῖσαι, καὶ τὰ κράτιστα ἐπιτηδεύ-
ματα πάντων ἐστὶ βλαβερώτατα ἐπὶ τὸ κακὸν ῥέψαντα.

Γεωμέτρης τις τὸν Διογένη ἀπαίδευτον καὶ ἀμαθῆ ἐκά-
λει· ὁ δὲ, Συγγίνωσκέ μοι, ἔφη, μὴ μαθόντι ἂ μηδὲ Χείρων
τῷ Ἀχιλλεῖ ἐδίδαξε, τοῦτ' ἐστὶ τὸ γεωμετρεῖν.

Ἐκ τῶν Ἀριστοξένου Πυθαγορικοῦ Ἀποφάσεων.

Ἐφασκον δὲ καὶ τὰς μαθήσεις πάσας τῶν τε ἐπιστημῶν¹⁰
καὶ τῶν τεχνῶν τὰς μὲν ἐκουσίους ὀρθὰς τε εἶναι καὶ εἰς
τέλος ἀφικνεῖσθαι, τὰς δὲ ἀκουσίους φαύλους τε καὶ ἀτε-
λεῖς γίνεσθαι.

Ἀρχύτα Πυθαγορείου ἐκ τοῦ Περὶ Παιδείσεως ἠθικῆς.

Φιλοσοφίαν φάντι ὀρεῖν εἶμεν τῷ ἀναλαμβάνειν ἢ συν-
εχεῖν^a αὐταυτὸν ἐν ἀρετῇ πρακτικῇ κατὰν ἔφεσιν τῆς σο-¹⁵
φίας διὰ ταύταν· ταύτας δ' ἀρχὰν μὲν τὰν φύσιν προειδέ-
μεν, μέσα δὲ τὰν ἀσκήσιν, τέρμα δὲ τὰν εἰδησιν φέρειν.
Εὐτυχὲς μὲν ὢν εἶμεν φύσαι εὖ, τραφῆναι τε καὶ ἀχθῆμεν
καττὸν ὀρθὸν νόμον καθ' ὁμολογὰ τε τῇ φύσει ἔθεα· δεῖ δ'
ἀσκηθῆμεν ὑπὸ τε γενέτορας ἢ ἐπιτρόπου, παιδευτάς τε²⁰
σώφρονας γενέσθαι· καλὸν δὲ τὸν αὐτὸν αὐτῷ προστασσεῖν
τὰ ἄριστα, μηδὲ ποτιδέεσθαι ἀνάγκας, εὐπειθέα δ' εἶμεν
τοῖς ὑφαγεομένοις τὰ ἄριστα ποτὶ πρᾶξιν καὶ εἰδησιν·^b ταῖ
γὰρ εὐφυῖαι καὶ ταῖ καλαὶ τροφαὶ πολλάκις φθάνοντι τὰς
διδασκαλίας ἐς ὀρθότατα ἀγοισαι, ἀποδόντι δὲ μόνον λόγῳ²⁵

^a αὐ ταυτὸν ms.

^b Sic dedi pro lectione msti τῇ

γ. εὐφυῖα κ. τῇ καλῇ τροφῇ — ἄ-
γασε.

βίοι ἀντίπαλοι, τοὶ τῶν πρατῶν ἀντικοιούμενοι, πρακτικὸς
 τε καὶ φιλόσοφος· πολὺ δὲ κάρρων δοκεῖ εἶμεν ὁ ἐξ ἀμ-
 φοτέρων κεκραμένος ποτὶ καιρῶς τῶς ἀρμόσδοντας συντε-
 ταγμένος καθ' ἑκατέραν διέξοδον. Γεγόναμες γὰρ ποτ' ὅς
 ἐνέργειαν νοεῖν, ἃν καλέομεν πρᾶξιν· τὰς δὲ διανοίας ἃ
 μὲν πρακτικὰ ἐπὶ τὰν πολιτικὴν φέρεται, ἃ δὲ ἐπιστημο-
 νικὰ ἐπὶ τὰν θέαν τῶν συμπάντων, αὐτὸς δ' ὁ καθόλων νόος
 ταύτας τὰς δύο δυνάμεις ἀμπέχων ἐπὶ τὰν εὐδαιμονίαν,
 τὰν φάμεν ἐνέργειαν ἀρετᾶς ἐν εὐτυχίᾳ εἶμεν, οὔτε πρακτι-
 κὰν ἔασαν μόνον ὥστε καὶ μὴ τὰν ἐπιστήμην περιέχειν,
 οὔτε θεωρητικὴν ὡς ἀπρακτον εἶμεν· ἃ γὰρ ἔτελος διάνοια
 ποτὶ δύο ἀρχὰς ἐπικρατείας ῥέπει, ποτ' ἂς καὶ ὁ ἀνθρώπος
 πέφυκε, τὰν τε β' κοινωνατικὴν, καὶ τὰν εἰδημονικὴν· καὶ
 γὰρ αἱ κατὰ τοίας ἀντιλήψιας δοκέοντι ἀντιθλίβειν ἀλλὰ-
 15
 λοις τᾷ ἀγωγᾷ, τᾷ μὲν γὰρ πολιτικᾷ ἀφέλκοισα τὰς
 θεωρίας, τᾷ δὲ θεωρητικᾷ ἀπὸ τᾶς πολιτείας μετάγοισα ἐς
 ἀσυχίαν, ἄλλως τὰ πέρατα, ὧν ἀφαμένα ἃ φύσις ἀπέ-
 δεῖξεν ἐν ταυτῷ ἀλωμένα· οὐ γὰρ ἀντιπαθεῖς ἐντὶ τᾷ ἀρετᾷ,
 ἀλλ' ἀρμονίας ἀπάσας συμφανότεραι. Αἱ δὲ καὶ τις ἐκ 20
 νέων ὁρμαθεῖς αὐτὸς ἀρμόζεται εἰς τὰς ἀρχὰς τὰν ἀρετῶν
 καὶ τὸν θεῖον νόμον τᾶς τῷ κόσμῳ ἀρμονίας, εὐροον βίον δι-
 εξάγει· αἱ δὲ καὶ αὐτὸς καθ' αὐτὸν πλαζόμενος τύχῃ ἀγε-
 μόνων καρρόνων, ἀπειθύνειν τὸν δρόμον δυνάσεται ποτὶ μα-
 καριότατα, ὥσπερ τοὶ εὐτυχέοντες ἐν πλοίῳ ἀνύοντι τὰν θά-
 25
 λασσαν διὰ τᾶς κυβερνητικᾶς εὐπλοίας ἐφθέμενοι, ὅπερ ἐν

^c Sic fere ms. an leg. τὰν εὐ-
 πειθῇ?

^d MS. ἀντίβιον ἀντὶ πολλοῖ. Cor-
 rexerit Wytttenbachius ad Plutarch.
 p. 8. A. ἐντὶ βίοις ἐν τοῖς πολλοῖς.

^e F. εἶδον.

^f Hoc vocabulum in mss. com-
 pendiose exaratum nescio an recte
 interpretatus sit is, qui apogra-
 phum fecit. An τέλος?

^g κοινὰν νίκας νικαν mss.

βίῳ τᾷς εὐδαιμονίας. Αἱ δὲ μὴτ' αὐτὸς νέοιτο ποτιφορα,
 μὴτ' ἐπιτρόπων τύχοι ἐμφρόνων, οὐδὲν ὄφελος χροαγίας
 ἀφρόνων· ἀφροσύνα γὰρ, αἵκα ἐς τᾶλλα εὐτυχῇ, κακοδαί-
 μων ἐσταί ἐστιν. Ἐπεὶ δ' ἐν ᾧ παντὶ πρῶτον ἀνάγκη σκο-
 πῆν μὲν τὸ τέλος· τοῦτο γὰρ ποιεόντι κυβερνᾶται μὲν λι-
 μένα νεῶς ἐς ὃν καταχθῆσονται προτιθέμενοι, ἀνίοχοι δὲ
 τέρμα δρόμῳ, τοξόται δὲ καὶ σφενδονᾶται σκοπὸν περὶ ὃν
 πάντα ἀρμάσθονται· ἀνάγκη καὶ τᾷ ἀρετᾷ προκίεσθαι
 τινα ὥσπερ τέχνην τῷ βίῳ σκοπὸν ἢ πρόθεσιν, ταῦτα γὰρ
 ὀνομαίνω καθ' ἑκατέρων· τοῦτο δὲ φαμὶ εἶμεν τὸν μὲν ¹⁰
 πρακτικῶς τὸ κράτιστον, τῷ δὲ βίῳ τὸ τέλειον ἀγαθόν, τῷ
 λέγοντι τὰνθρωπία σοφοὶ εὐδαιμονίαν. Ταύταν δὲ οὔτε
 καττὰν ἀλήθειαν κρίνεν δύνανται τοὶ κακῶς ἔχοντες, οὔτε
 ἐλίσθαι ἰσχύοντι τοὶ μὴ εὐδαλότερα ὁρόντες αὐτήν· τίνουσι
 δὲ δίκας ἀφροσύνας τοὶ ἀδονᾶ τὸ ἀριστον δίδόντες, κολά- ¹⁵
 ζονται τοὶ τὰν ἀναλγησίαν πάντων προτιμῶντες, καθόλω δ'
 εἰπὲν, ἄγχονται ἐν κακῷ ζᾶλα τοὶ ἐν εὐπαθείᾳ σωμάτων,
 ἢ ἐν ψυχᾷς ἀλόγῳ κατασκευᾷ ἀπολιπόντες τὰν εὐδαιμόνα
 ζωάν· οὐδὲ πολλὸν ἀπὸ τούτων εὐτυχέστεροι ἐντὶ τοῖς ἑξαι-
 ροντες μὲν τὸ καλόν, ὥς κατταῦτα τὶ μὴ λέγειν, ὁμότιμον δὲ ²⁰
 αὐτῷ τὰν ἀδονᾶν καὶ τὰν ἀναλγησίαν καὶ τὰς εὐπαθείας
 τὰς πρῶτας καὶ φυσικὰς καὶ ἀλόγως ὁρμᾶς, ἢ σώματος
 ἢ ψυχᾷς ἀντέχοντες· ἑκάτερα γὰρ ἀδικέοντι, τὰν μὲν ψυ-
 χικὰν ἀκρότατα καὶ τὰ ἔργα αὐτὰς κατάγοντες εἰς ἰσό-
 τητα ποττὰν τοῦ σώματος τελεότατα, τὰν δὲ σωματικὰν ²⁵
 εὐεξίαν εἰς ὕψος ἀντικαθιστάντες τᾷ ψυχικῷ ἡδονᾷ· ἢ
 ἐμέσης δὴ δὲ καὶ ἡ φύσις καὶ τὸ θεῖον τᾷ τούτων διακρί-
 σει· οὐ γὰρ φυλάσσουντι τὰν ἀξίαν τῷ κάρρονος πρὸς τὸ
 χεῖρον· ἀλλ' ἡμεῖς γε λέγοντες σῶμα μὲν εἶμεν ψυχᾷς ὁρ-

¹ MS. ἐν μ. Mox forte τῷ μὲν — τὸ λέγοντι.
 πρ. τ. κ. τῇ δὲ φιλοσόφῳ β. τ. τ. α. Forte νεμεσῇ δέ.

χαιρὲν, νοῦν
νεὸς αὐτὰς, τὰν δ' ἐς τὰλλα εὐτυχίαν φυσικὰν ὀργανικὰν
τὰ νοεῖν ἐνεργεία εἶμεν, αἶκα παντελὴς δυνάμει τε καὶ
χρὲν καὶ χοραγία ἤ.

ἰ Ἰερωνύμου.

Δεῦρο δὴ, καὶ σκεψώμεθα περὶ τῆς τῶν παίδων ἀγωγῆς, ⁵
τίνα τρόπον διειλήφασιν οἱ πατέρες· οὐ γὰρ μόνον ἐν τοῖς
πρότερον, ἀλλὰ καὶ ἐν τούτοις εὐρήσομεν αὐτοὺς οὐ μικρὰ
διαφωνοῦντας· οἷτινες πρῶτον μὲν βαρβάροις παραβάλλον-
τες παιδαγωγοῖς, καὶ τούτων ἀκούειν κελύσαντες, ἱκανῶς
ἐπιμελεῖσθαι νομίζουσιν, ὥσπερ τοῦ κατὰ πόδας ¹⁰ ἀκολου-
θήσαντος, ἀλλ' οὐ τοῦ καλῶς ἡγησαμένου δεσμένον τῶν
παίδων, καὶ τοῦ φυλάττοντος καθάπερ συβώτου ¹¹ εἰ πλα-
νῆται, ἀλλ' ¹² οὐχί... διὸ καὶ τὸν ἐκ τῶν ἔργων ἀποδοκιμα-
σθέντα, τούτον ἐπὶ παιδαγωγία κατατάττουσι, τὰ φύσει τι-
μιώτερα τοῖς εὐτελεστέροις δίδοντες· ὅθεν καὶ Περικλῆς, οἰ- ¹⁵
κέτου ποτὲ πεσόντος ἀπὸ ἐλαίας καὶ τὸ σκέλος συντρίψαν-
τος, νέε' ὄρα, ἔφη, παιδαγωγὸς ¹³ πέφηνεν· οὐκ ἀπ' θάνατος
τῆς ὑπουργίας τὴν ἀτιμίαν σκώψας.

Ἐκ τῆς Ἰαμβλίου ἐπιστολῆς Σωπάτρῳ περὶ Παίδων
Ἀγωγῆς.

Παντὸς ζώου καὶ φυτοῦ ἡ πρώτη βλάστη καλῶς ὀρμη-
θεῖσα πρὸς τὴν ἐκάστου ἀρετὴν κυριωτάτη πασῶν ἐστὶ τέλος ²⁰
ἐπιθεῖναι τὸ πρόσφορον, καὶ τῆς τῶν παίδων τοίνυν εὐεξίας
ἡ πρώτη βελτίστη τῆς φύσεως πρόοδος ὁδῶ πρόεισιν ἐπὶ τὴν
τελειότητα τεταγμένως, ἐφ' ἣν περ αὐτὴν προσχωρεῖν ἄξιον
ταύτην τοίνυν ἡ ὀρθὴ παιδεία διόντως ποδηγεῖ, σπέρματα τῶν

ἰ Scil. Rhodii. v. Wyttenbach.
ad Plutarch. p. 4. A.

¹ Leg. ἀκολουθήσαντος. WYTT.

¹ Leg. ἡγησαμένου. WYTT.

¹¹ f. μὴ WYTT.

¹² Deest quid. WYTT.

¹³ f. πέφηνας. WYTT.

ἀρετῶν ἤδη προκαταβαλλομένη, καὶ ἐν ἀπαλαῖς ἔτι καὶ ἀβάτοις ψυχαῖς θαυμαστὴν οἰκείωσιν ἐμποιῶσα πρὸς τὴν τῶν καλῶν ἐπιτήδευσιν. Πρῶτον μὲν τοῖνυν διὰ τῶν αἰσθησεῶν ἐν πατρὶ καὶ μητρὶ καὶ παιδαγωγῷ καὶ διδασκάλῳ προτείνει παράδειγμα τῶν καλῶν ἔργων, ἵνα οἱ θεώμενοι παῖδες αὐτὰ ζηλῶσι τὴν πρὸς αὐτὸν ἀφομοίωσιν· ἔπειτα τοῖς ἔθεσιν ἄγει καλῶς, καὶ ἐμποιεῖ τὰ σπουδαῖα ἤθη, μήτῃ δυναμένων αὐτῶν λόγῳ λαμβάνειν, διὰ τε τῆς συνηθείας τῶν καλῶν τρέψουσα αὐτῶν τὰς ψυχὰς πρὸς τὸ βέλτιον, ἐπὶ δὲ τούτοις συμφωνίαν ἡδονῆς καὶ λύπης πρὸς τὰ καλὰ ἔργα παρασκευάζει ὥστε μὴ μόνον πράττειν τὰ καλὰ ἔργα, ἀλλὰ καὶ χαίρειν ἐπ' αὐτοῖς συμμετρῶς, μὴδὲ ἀποφεύγειν μόνον τὰ αἰσχρὰ, ἀλλὰ καὶ δυσχεραίνειν αὐτὰ ἐγκαιρότατα· προάγουσι δὲ αὐτοῖς ἐνταῦθα, ὃ χρηρὴ ἡγεῖσθαι παντὸς τοῦ ὀρθοῦ βίου, τὴν ἐπὶ τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύνην καὶ ἐπὶ τοῖς καλοῖς φιλοτιμίαν ἐντίθησι, δι' ὧν ἀπάγονται μὲν πάντων τῶν αἰσchrῶν, καὶ εὐλάβειαν τινὰ πρὸς αὐτὰ κτῶνται, ἐφίενται δὲ τῶν ἀγαθῶν, καὶ πρὸς αὐτὰ σύντονον ὁρμὴν προσλαμβάνουσι· μετὰ δὲ ταῦτα προστάγματα τινα νομοθετητικά, μικρὰ μὲν ὄντα τοῖς ῥήμασι, μεγάλην δὲ τινα δύναμιν τοῖς τηλικούτοις παρεχόμενα, οἷον τὸ δεῖ καὶ ποτε αὐ δεῖ, καὶ τὸ μεχρὶ πόσου, καὶ ποῖόν τι τὸ ἀόριστόν ἐστι μέτρον, καὶ ὅτις τὰ τοιαῦτα, συμμετρίαν αὐτοῖς συναρμόζει τὴν πρὸς ἀλλότριον λόγον συνταττομένην, οἷον τοῦ νομοθέτου καὶ διδασκάλου· καὶ ποτε δὴ κράτιστόν ἐστι τὰ οἰκεῖα παραγέλματα καὶ νοθετήματα φέροντα πρὸς ἐκάστην ἀρετὴν παραδίδοναι δεόντως, τὰ μὲν ἐν κοιναῖς γνώμαις, τὰ δ' ἐν ἔργων ἀσκήσει, τὰ δ' ἐν τῇ τῶν λόγων μελέτῃ, τὰ δὲ ἐν ταῖς ὑποθήκαις περὶ τῶν πρακτέων ἢ μὴ πρακτέων, τὰ δὲ ἐν ταῖς τῆς ζωῆς κατασκευαῖς. Ἐπειδ' ἂν δὲ τούτων ἕνεκα ἱκανῶς ἔχωσι, 30

ρων καὶ γνωριματέρων· ἔπειτα προϊόντες ὁμήμεραι καὶ κατὰ
 βραχὺ πρὸς τοὺς τῆς αἰτίας ἀπολογισμούς, καὶ ἐπὶ τούτων
 τὸ μὲν δὲ εὐκρινείας ἐπιστημονικῆς τελέως φυλακτέον ἔτι
 ἐντελέσι παρακατατίθεσθαι, τὸ δ' ὡς ἔπος εἰπεῖν καὶ διὰ
 πειθοῦς ἐμμελὲς καὶ προσαγόμενον τῇ διανοίᾳ τῶν ἀκουόν-
 των καταβλητέον εἰς αὐτοὺς ὡς οἷόν τ' ἐστὶ μάλιστα· γυμ-
 νασταμένων δὲ αὐτῶν ἱκανῶς ἐν τούτοις ἐπὶ τῷ τέλει τῆς εἰς
 ἀρετὴν ἀγωγῆς, οἱ ὅροι ἀφορίζεσθωσαν, καὶ τῆς αἰτίας ἡ
 ἀκροτάτη παραδιδόσθω θεωρία, τελειότης τε τῶν λογισμῶν¹⁰
 καὶ ἀναμάρτητος καὶ ἀνέλεγκτος ἐπιστήμη βεβαιότης ἐντι-
 θέσθω τῆς γνώσεως ἀληθείας· ἡ γὰρ εἰς τοῦτο ἀγωγή τῆς
 παιδείας τέλος ἔχει τῆς τῶν παίδων ἀγωγῆς κράτιστον.

Μουσώνιου ἐκ τοῦ, Εἰ παραπλησίως παιδευτέον τὰς θυ-
 γατέρας τοῖς υἱοῖς.

15

Λόγου δὲ ποτε ἐμπεσόντος, ^Ρεἰ τὴν αὐτὴν παιδείαν παι-
 δευτέον τοὺς υἱὰς καὶ τὰς θυγατέρας· Ἴππους μὲν, ἔφη,
 καὶ κύνας ὁμοῦ οὐδὲν διαφερόντως παιδεύουσιν οἱ τε ἵππι-
 κοὶ καὶ οἱ κυνηγετικοὶ τοὺς ἄρρενας τῶν θηλειῶν· ἄλλ'
 αἱ τε κύνες αἱ θηλεῖαι παραπλησίως τοῖς ἄρρεσι διδά-²⁰
 σκονται θηρᾶν· ἵππους τε θηλείας ἂν τις ³ θέλῃ τὰ ἵππων
 ἔργα ἀποτελεῖν καλῶς, οὐ διάφορον τῶν ἀρρένων διδασκα-
 λίαν διδασκομένας ἰδεῖν ἐστίν· ἀνθρώπους δὲ τοὺς ἄρρενας
 ἐξαίρετόν τι ἄρα δεήσει ἔχειν ἐν τῇ παιδείᾳ καὶ τροφῇ παρὰ
 τὰς θηλείας, ὥσπερ οὐχὶ τὰς αὐτὰς παραγίνεσθαι δεόν ²⁵
 τὰς ἀμφοῖν ὁμοίως ἀνδρὶ καὶ γυναικί, ἢ ἐπὶ τὰς αὐτὰς ἀρε-
 τὰς μὴ διὰ τῶν αὐτῶν παιδευμάτων ἢ δὲ ἑτέρων οἷόν τε ³ ὄν
 ἐλθεῖν. Ὅτι δὲ οὐκ ἄλλαι ἀρεταὶ ἀνδρὸς, ἄλλαι δὲ γυ-
 ναικὸς, ρᾶδιον μαθεῖν. Αὐτίκα, φρονεῖν δεῖ μὲν τοῦ ἀνδρα,
 δεῖ δὲ καὶ τὴν γυναῖκα· ἢ τί ὄφελος εἴη ἂν ἀφρονος ἀνδρὸς ³⁰

¹ MS. ἐπὶ. WYTT.

² MS. θέλῃ. WYTT.

³ MS. ὄν. WYTT.

ἡ γυναικός. Εἴτα δίκαιως βιοῦν οὐδέτερον ἥττον πατέρου
 ἀλλ' ὅ τε ἀνὴρ οὐκ ἂν εἴη πολίτης ἀγαθός, ἄδικος ἂν, ἡ τε
 γυνή οὐκ ἂν οἰκονομοῖ χρηστῶς ἢ μὴ δίκαιος ἀλλ' ἄδικος
 οὕσα· πρῶτον ἀδικήσει τὸν ἄνδρα, ὥσπερ τὴν Ἐριφύλην
 φασι. Σωφρονεῖν μὲν οὖν καλὸν τὴν γυναῖκα, καλὸν δ' ὁ
 ὁμοίως καὶ τὸν ἄνδρα· τῷ γοῦν μοιχεύειν τὸ μοιχεύεσθαι
 ἐπίσης κολάζουσιν οἱ νόμοι. Καὶ λιχνεῖαι καὶ οἰνοφλυγίαι,
 καὶ ἄλλα παραπλήσια κακὰ, ἀπολαστήματα ὄντα καὶ
 καταισχύοντα μεγάλως τοὺς ἐνεχομένους, ἀποφαίνει τὴν σω-
 φροσύνην ἀναγκαιοτάτην οὖσαν ἀνθρώπῳ παντὶ, τῷ τε θήλει¹⁰
 καὶ τῷ ἄρρενι· διὰ γὰρ σωφροσύνης μόνης ἐκφεύγουμεν
 ἀκολασίαν, ἄλλως δ' οὐδαμῶς. Τὴν ἀνδρίαν φαίη τις ἂν
 ἴσως μόνοις προσήκειν τοῖς ἀνδράσι. Ἐχει δὲ οὐδὲ τοῦτο
 ταύτη. Δεῖ γὰρ ἀνδρίζεσθαι τὴν γυναῖκα καὶ καθαρεῦν
 δειλίας τὴν γε ἀρίστην, ὥς μὴ ὑπὸ πόνου μὴ ὑπὸ φόβου¹⁵
 κάρπνηται· εἰ δὲ μὴ, πῶς ἔτι σωφρονήσειεν, ἂν τις ἡ φοβῶν,
 ἡ προσέγων πόνους, βιάσασθαι αὐτὴν δύνηται ὑπομεῖναι τι
 τῶν αἰσχυρῶν. Δεῖ δὲ ὅτι καὶ ἀμυντικὸν ἔχειν τὰς γυναῖ-
 κας, εἰ μὴ νῆ Δία φαίνεσθαι μέλλουσι κακίους ἀλεκτορί-
 δων καὶ ἄλλων ὀρνίθων θηλειῶν, αἱ πολὺ μείζονσι θηρίοις²⁰
 ἑαυτῶν ὑπὲρ τῶν νέων² διαλλάττονται. Πῶς οὖν οὐκ ἀν-
 δρείας αἱ γυναῖκες δεοῖντο; Ὅτι δὲ καὶ ἀλήκῃ τις δι' ὅπλων
 μέτεστιν αὐταῖς, ἐδήλωσε τὸ Ἀμαζόνων γένος, ἔθνη πολλὰ
 δι' ὅπλων καταστρεφόμενον· ὥστ' εἰ τι ἐνδεῖ πρὸς τοῦτο
 ταῖς ἄλλαις γυναῖξιν, ἀνασκησίᾳ μᾶλλον ἢ τῷ μὴ πεφυ-²⁵

¹ MS. οἰκονομῆ. WYTT.

² MS. ἡ μὴ. WYTT.

³ deesse quid videtur. WYTT.

⁴ καὶ abest in MS. WYTT.

Dedi supra ταύτη pro ταυτί.

⁵ forte, ἀμυντικῶς. WYTT.

⁶ Ex Platone ductum Leg. VII,
 p. 638, A: πολλή του κακία πολυ-

τείας, ὥτως αἰσχυρῶς τὰς γυναῖκας εἶ-
 ναι τεθραμμένας, ὥς μὴ ὥσπερ ὀρνι-
 θας περὶ τέκνων μαχομένης πρὸς ἐπαι-
 τῶν ἰσχυροτάτων θηρίων θέλει ἀπο-
 θνήσκειν τε καὶ πάντας κινδύνους κινδυ-
 νεύειν. WYTT.

⁷ forte, διαμάχονται. WYTT.

⁸ forte corrigendum, ἀνασκησίᾳ

καὶ παιδείαν τὴν αὐτὴν προσήκειν ἀμφοῖν. Παντὶ γὰρ ζῷα
καὶ φυτῷ τὴν ἐπιμέλειαν τὴν προσαγομένην ὀρθῶς ἐμποιεῖν
χρὴ τὴν ^b ἐκείνων προσήκουσαν ἀρετὴν. Ἡ εἰ μὲν ἔδει αὐλεῖν
δύνασθαι παραπλησίως ἄνδρα καὶ γυναῖκα, καὶ εἰ τοῦθ' ⁵
ἐκατέρω αὐτῶν ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὸν βίον, ἀμφοτέρους ἂν
ἐπ' ἴσον τὴν αὐλητικὴν τέχνην ἐξειδιδάσκομεν, καὶ εἰ κιθα-
ρίζειν ἐκάτερον· ἀμφοτέρους δὲ εἰ δεῖ γενέσθαι ἀγαθοὺς
τὴν ἀνθρώπῳ προσήκουσαν ἀρετὴν, καὶ φρονεῖν ὁμοίως δύνα-
σθαι καὶ σωφρονεῖν, καὶ ἀνδρίας μετέχειν καὶ δικαιοσύνης ¹⁰
μηδὲν ἥττον θατέρου θάτερον, οὐ ^c γὰρ ὁμοίως ἐκάτερον παι-
δεύομεν, αὐδὲ τὴν τέχνην, ἀφ' ἧς γένοιτ' ἂν ἄνθρωπος ἀγα-
θός, ἐπίσης ἀμφοτέρους διδάζομεν. Ἀλλὰ χρὴ οὕτω ποιεῖν,
καὶ οὐχ ἑτέρως. Τί οὖν, καὶ ταλασίαν, φησὶ τις, ἴσως
ἀξιοῖς σὺ παραπλησίως ἐκμανθάνειν ταῖς γυναῖξιν τοὺς ἄν- ¹⁵
δρας, καὶ γυμναστικὴν μετέρχεσθαι ὁμοίως τοῖς ἀνδράσιν
τὰς γυναῖκας; Ταῦτο μὲν οὐκέτι ἀξιόσω ἐγώ· φημὶ δὲ ὅτι
οὕσης ἐν τῷ γένει τῷ ἀνθρωπίνῳ τῆς μὲν ἰσχυροτέρας φύσεως
τῆς τῶν ἀρρένων, τῆς δ' ἀσθενοτέρας τῆς τῶν θηλειῶν, ἐκα-
τέρᾳ φύσει τῶν ἔργων ἀπονεμητέον τὰ προσφορώτατα, καὶ ²⁰
τὰ μὲν βαρύτερα τοῖς ἰσχυροτέροις ἀποδοτέον, τὰ δὲ ἐλα-
φρότερα τοῖς ἀσθενεστέροις· διὰ τοῦτο μὲν ταλασία ταῖς
γυναῖξιν μᾶλλον πρόποι ἂν ἥπερ ἀνδράσι, ὥσπερ οἰκουρία·
γυμναστικὴ δὲ ἀνδράσι μᾶλλον ἢ γυναῖξιν, ὥσπερ καὶ θυ-
ραυλία· εἶναι δ' ὅτε μέντοι καὶ ἄνδρες τινες τῶν ἐλαφροτέ- ²⁵
ρων ἔργων ἐνία καὶ δοκοῦντων γυναικείων ^d μεταχειρίζονται ἂν
εἰκότως, καὶ γυναῖκες αὖ τῶν σκληροτέρων καὶ δοκούντων
μᾶλλον προσήκειν ἀνδράσιν ἐργάσασθαι ἂν, ὅταν ἢ τὰ τοῦ

μᾶλλον συμβαίνει ἢ τῷ μὴ πεφύκεναι
τὰς αὐτὰς ἀρετὰς ἀνδρὲς καὶ γυναῖκες.
Ἀνάγκη εἶναι πᾶσα καὶ τροφήν κ. τ. λ.
WYTT.

^b legendum ἐκεῖνον. WYTT.

^c videtur requiri ὅκ δ'. WYTT.

^d μεταχειρίζω τ.] forte, μεταχει-
ρίζονται ἂν. WYTT.

σώματος οὕτως ὑφηγῆται, ἢ τὰ τῆς χρείας, ἢ τὰ τοῦ καιροῦ.
 Πάντα μὲν γὰρ ἴσως ἐν κοινῷ κεῖται τὰ ἀνθρώπεια ἔργα,
 καὶ ἔστι κοινὰ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, καὶ οὐδὲν ἀπότακτον
 ἐξ ἀνάγκης τῷ ἑτέρῳ, μηδὲ ἐπιτηδεϊότερα τὰ μὲν τῆδε τῇ
 φύσει, τὰ δὲ τῆδε· δι' αὐτὰ μὲν ἀνδρῶν καλεῖται, τὰ δὲ
 γυναικεῖα· ὅσα μὲντοι τὴν ἀναφορὰν ἔχει εἰς ἀρετὴν, ταῦτα
 φαίη τις ἂν ὀρθῶς ἐπ' ἴσον ἑκατέρᾳ προσήκειν φύσει, ° εἴτι
 καὶ τὰς ἀρετὰς προσήκειν φαμέν οὐδὲν τοῖς ἑτέροις μᾶλλον
 ' καὶ τοῖς ἑτέροις. "Οθεν εἰκότως οἶμαι καὶ παιδευτέον ὅσα
 πρὸς ἀρετὴν παραπλησίως τό τε θῆλυ καὶ τὸ ἄρρεν· καὶ 10
 ἀρξαμένους ἀπὸ νηπίων εὐθὺς διδακτέον, ὅτι τοῦτο μὲν ἀγα-
 θόν, τοῦτο δὲ ° κακόν (κακὸν ταυτὸν ἀμφοῖν) καὶ τοῦτο μὲν
 ὠφέλιμον, τοῦτο δὲ βλαβερόν, καὶ τόδε μὲν πρακτέον, τόδε
 δὲ οὐ· ἐξ ὧν ἐπιγίνεται φρόνησις τοῖς μαθηάνουσιν ὁμοίως
 τε κόραις καὶ κούροις, καὶ οὐδὲν διαφορώτερον τοῖς ἑτέροις· 15
 εἴτα δὲ ἐμποιητέον ° αἰδῶ πρὸς ἅπαν αἰσχρόν· ° ὧν ἐγγε-
 νομένων ἀνάγκη σώφρονας εἶναι καὶ ἄνδρα καὶ γυναῖκα.
 Καὶ μὴν τὸν παιδευόμενον ὀρθῶς, ὅστις ἂν ἦ, εἴτε ἄρρεν εἴτε
 θήλεια, ἐπιστέον μὲν ἀνέχεσθαι πόνου, ἐπιστέον δὲ μὴ φοβεῖ-
 σθαι θάνατον, ἐπιστέον δὲ μὴ ταπεινοῦσθαι πρὸς συμφορὰν 20
 μηδελίαν· δι' ὅσων ἂν τις εἴη ἀνδρεῖος. Ἀνδρίας δὲ μικρῷ
 πρότερον εἰδείχθη δεῖν μετεῖναι καὶ γυναιξίν. Ἔστι τοίνυν
 πλεονεξίαν μὲν φεύγειν, ἰσότητά δὲ τιμᾶν, καὶ εὐποιεῖν μὲν
 θέλειν, κακοποιεῖν δὲ μὴ θέλειν ἄνθρωπον ὄντα ἀνθρώπους·
 ἔστι μὲν δίδαγμα κάλλιστον καὶ δικαίους ° ἐπιτελεῖ τοὺς 25
 μαθηάνοντας. Τί δὲ μᾶλλον ἄνδρα μεμαθηκέναι χρὴ ταῦτα;
 ' ἥπερ νῆ Δία πρέπει δικαίας εἶναι γυναῖκας, καὶ ταῦτα

° legendum εἶναι. WYTT.

' lege ἦ. WYTT.

° temere positum, sic ponendum videtur—εὐθὺς διδακτέον ταυτὸν ἀμφοῖν, ὅτι τοῦτο μὲν ἀγαθόν, ταῦτο

δὲ κακόν κ. τ. λ. WYTT.

° αἰδῶ] lege αἰδῶ. WYTT.

' videtur quid deesse. WYTT.

° lege ἀποτελεῖ. WYTT.

' forte, εἰ γὰρ. WYTT.

Εἰ γὰρ τὸ πρὸς καὶ μικρὸν ὃ μὲν εἴσται, ἡ δὲ οὐ, ἡ ἀνάπα-
 λιν, ἡ μὲν εἴσται, ὃ δὲ οὐ, τεχνίτου τιδὸς ἐχόμενον, αὐτὸ τοῦτο
 διάφορον ἀποφαίνει τὴν ἑκατέρου παιδείαν· μόνον περὶ μη-
 δενὸς τῶν μεγίστων ἕτερος ἕτερα μεμαθηκέτω, ἀλλὰ ταῦτα.³
 Ἄν δέ τις ἐρωτᾷ με, τίς ἐπιστήμη τῆς παιδείας ταύτης
 ἐπιστατέῃ, λέξω πρὸς αὐτὸν ὅτι φιλοσοφίας ἀνεῖ ὥστερ-
 ἀνὴρ οὐκ ἂν οὐδεὶς, οὕτως οὐδ' ἂν γυνή παιδευθεῖν ὀρθῶς.
 Καὶ οὐ ταῦτα βούλομαι λέγειν, ὅτι τρανότητά περὶ λόγους
 καὶ δεινότητά τινα περιττὴν χρὴ προσεῖναι ταῖς γυναῖξιν, το
 εἴπερ φιλοσοφήσουσι καὶ γυναῖκες· οὐδὲ γὰρ ἐπ' ἀνδρῶν
 ἐγὼ πάνυ τι τοῦτο ἐπαιῶ· ἀλλ' ὅτι ἥθους χρηστότητα καὶ
 καλοκαγαθίαν τρόπου κητέον ταῖς γυναῖξιν· ἐπειδὴ καὶ
 φιλοσοφία⁴ καλοκαγαθία ἐστὶν ἐπιτήδευσις, καὶ οὐδὲν ἕτερον.

Θεοφράστου.

Δοκεῖ γὰρ ἡ παιδεία, καὶ τοῦτο πάντες ὁμολογοῦσιν, ἡμε-
 ρῶν τὰς ψυχὰς, ἀφαιρῶσα τὸ θηριῶδες καὶ ἄγνωμον, ὅθεν
 καὶ τὰ ἥδη κοινότερα μὲν καὶ ὑγρότερα γίνεται· τοῖς μὲν
 γὰρ πολλοῖς οὐκ ἂν τις ἴσως ἐπιτιμῶν διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἐξ-
 ουσίαν, ὅσοι δὲ τραφέντες ἐλευθέρως, καὶ χορηγίαν ἔχοντες
 ἱκανὴν ὡς εἰς ὅποιονοῦν βίον ἐλθεῖν, ἄσκεπτοι περὶ τοῦ ἀρίστου το
 τυγχάνουσι, τούτοις ἥδη δίκαιον ἐγκαλεῖν. Ἄτοπον γὰρ ὡς
 ἀληθῶς, εἰ αἰρέσεως αὐτοῖς διδομένης πόλιν μὲν ἂν ἔλοιτο
 τὴν ἐπιδοξοτάτην, καὶ φίλους καὶ οἰκείους τοὺς ἀρίστους,
 βίον δὲ ἔξον ἐλέσθαι τὸν ἄριστον, κατολιγώρησαντες τούτου,
 πρὸς τὸ τυχεῖν τὰ ἑαυτῶν ἀποδοιοῖσαν, μηδὲ εἰς αὐτὰ τὸ α
 κρίνειν καὶ σκοπεῖν ἐλθόντες· ἀλλ' ὁδὸν μὲν βαδίζειν εἰ δέοι,
 ἄλλων πύθοντ' ἂν πολλάκις, καὶ ἀναζητήσεαν ἡγεμόνα
 μεθ' οὗ ποιήσαιτο τὴν κομιδὴν ἀσφαλῶς, ὑπὲρ δὲ τοῦ βίου
 παντὸς τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο κινδυνεύοντες, οὐδενὶ κρινώσ-

³ forte τὰ αὐτά. WATT.

⁴ ἡ καλοκαγαθία.

μῆνοι πρὸς τὸν χεῖριστον, ἂν οὕτω τύχη, προσπίπτουσι· καὶ μὴν καὶ πολλῶ γ' ἐπιφαιλεστέρα τῆς διαιρέσεως ἡ ἐκτροπὴ τῶ μὴ τὴν ὁρὴν βαδίζοντι· καὶ γὰρ αἱ βλάβαι μεγάλαι, καὶ ἡ ἀπιστροφὴ χαλεπὴ, μᾶλλον δὲ σχεδὸν ἀδύνατος· οὐδὲ γὰρ ὁ χρόνος διδάσκειν ἐξουσίαν μεταθέσεως, αἷθ' ἡ φύσις δύναται μεταμανθάνειν τὸ βέλτιον ὅτ' ἂν ἐντραφῇ τοῖς χείροσιν, ἀλλὰ προαιρεῖται καὶ ἑτέρα γε προκρίνει βελτίω· καταζῇ δὲ ὅμως ἐν τοῖς εἰσθόσιν· ἀλλ' ὅπερ πολλάκις λέγεται, ταῦτο ἀληθὲς ὅικεν εἶναι, διότι πάντες ἡκιστα περὶ θαυτῶν βουλευόμενοι.

Μουσωνίου ἐκ ταύτ', Ὅτι εὖ δεῖ πολλὰς ἀποδείξεις πρὸς 10
ἐν πρᾶγμα χρῆσθαι.

Λόγου δὲ ποτε γανομένου περὶ ἀποδείξεων, ἃς χρὴ ἀκούειν τοὺς νέους παρὰ τῶν φιλοσόφων πρὸς κατάληψιν ὧν μανθάνουσιν, ἔφη ὁ Μουσώνιος, οὐχὶ πολλὰς ἐφ' ἑκάστου πράγματος ζητεῖν^a ἀποδείξεις προσήκειν, ἀλλ' ἀνυσίμους καὶ 15
ἐναργεῖς. Οὔτε γὰρ ἰατρός, ἔφη, ἐκείνος ἐπαινετός ὁ φάρμακα πολλὰ προσφέρων τοῖς νοσῶσιν, ἀλλ' ὁ δὲ ὀλίγων ὧν προσφέρει ἀφελῶν· οὔτε φιλόσοφος ὁ διὰ πολλῶν ἀποδείξεων διδάσκων τοὺς ἀκούοντας, ἀλλ' ὁ δι' ὀλίγων ἐπάγων αὐτοὺς ἐφ' ὃ^o μέντοι βούλεται· καὶ ὁ ἀκουστῆς ὅσῳ περ ἂν 20

^a Sic dedimus flagitante sententia, pro vitiosa lectione MS. ἀκαλίστη. WYTT.

^o μέντι, si sanum est, rariorem hic habet vim, quæ respondet Latino tandem, demum, omnino; ut sententia sit, per paucas demonstrationes eos adducens quocumque tandem vult. Quæ vis exstat in venustissimo Platonis loco Phædr. p. 340, F: ἔμνημι γὰρ σοι, τίνα μέντοι, τίνα θεῶν; εἰ βούλει, τὴν πλάτανον ταυτῇ. Sic enim interrogative scribendum· juro enim tibi quænam tandem, quænam deorum? si vis, hancce platanum.

Unde sumsit Aristænetus Epist. II, 2: ἔμνημι δέ σοι, φιλάττη, τίνα μέντοι θεῶν, εἰ βούλει—. Secutus est Maximus Tyrius Diss. XXXII, 1, p. 377: Βούλεμαι καθ' Ὁμήρον αὐτὸν παρακαλέσαι ἐπὶ τὸν λόγον τίνα μέντοι θεῶν ἢ τὴν αὐτὴν ἐκείνην Καλλιόπην; vulgo sine interrogatione legitur τινά. Libanius Orat. IX, p. 252, A: τίνα μέντοι, τίνα θεῶν αἰτιατέων. Similiter interrogationi adjungit Plato in Phædro p. 351, A: 353, A: Charmide 238, B. Eubulus Comicus ap. Excerpt. Grot. p. 650: Χρὴς ἔκ τινος μέντοι, τίς; Proba multa tandem.

καὶ τοσούτων θάπτον σκαινόςαι τῷ κεφαλαίῳ τοῦ λόγου,
ὅτι γε ὑγιῶς^p. Ὅστις δὲ πανταχοῦ δεῖται ἀποδείξεων,
καὶ ὅπου σαφῆ τὰ πράγματά ἐστιν, εἰ διὰ πολλῶν αὐτῶ
ἀποδείκνυσθαι βούλεται τὰ δι' ὀλίγων δυνάμενα, παντάπα-
ς
σιν ἄτοπος καὶ δυσμαθής. Θεοὺς μὲν οὖν^q οὐκ εἰκὸς οὐδε-
μῖας ἀποδείξεως δεῖσθαι πρὸς οὐδέν, ὅτι μήτε ἀσαφεῖς μήτε
ἄδηλόν ἐστιν αὐτοῖς μηδέν. Ἐπρὸς μόνον δὲ τῶν ἀποδείξεων
τούς δὲ ἀνθρώπους ἀνάγκη τὰ μὴ φανερά μὴδ' αὐτόθεν γνῶ-
ριμα διὰ τῶν φανερῶν καὶ προδήλων ζητεῖν ἀνευρίσκειν,^{io}
ὅπερ ἔργον ἀποδείξεώς ἐστιν. Οἷον, ὅτι ἡδονὴ οὐκ ἐστὶν
ἀγαθόν, αὐτόθεν μὲν οὐ δοκεῖ γινώριμον εἶναι, ἐπεὶ περ ἔργῳ
προσκαλεῖται ἡμᾶς, ὡς ἀγαθόν οὔσα, ἢ ἡδονή λαβόντος
δέ τινος λῆμμα γινώριμον. τούτῳ, τὸ πᾶν ἀγαθόν αἰρετέον

fuit? quæ? Diogenes Laert. IV,
66: τί μέντοι, τί; quid tandem?
quid? Aristophanes Nub. 785.
WYTT.

^p ὅτι γε ὑγιῶς legendum vel
ἔχοντι γε ὑγιῶς, vel ὅτι γε ὑγιᾶ. i. e.
eo citius assentietur placito, siqui-
dem verum sit. WYTT. Supra l.
τοσούτῳ.

^q οὐκ delendum. WYTT.

ⁱ πρὸς μόνον δὲ τῶν ἀποδείξεων. Le-
gendum videtur, πρὸς ἃ μόνον δεῖ
τῶν ἀποδείξεων i. e.: ad quæ, ni-
mirum incertæ et obscuræ res,
sola opus est demonstrationibus.
WYTT.

ⁱ αὐτόθεν γινώριμα. quæ per se
ipsa innotescunt, sponte agnos-
cuntur. Sic αὐτόθεν usurpatur,
ut opponatur ei quod aliunde ve-
nit, procul, ἔκθεθεν est, cum loco,
tum tempore: variosque in hoc
genere habet usus. Musonius
apud Stobæum Serm. XVII, p.
160, de cibis, οἷς αὐτόθεν χρῆσθαι
ἐπάρχοι, δίχα πυρός. — Kenophon

Mem. Socr. II, 8, 3. Plato Leg.
IX, p. 660, B. Plutarchus sæpe:
Moral. p. 57, B: 131, F: 363,
C: 377, C: 392, B: 407, C:
424, F: 450, E: 529, B: 631
D: 663, A: 665, E: 711, F:
714, D: 726, B: 728, B: 734,
C: 819, D: 830, B: 916, E:
930, A: 993, A: 1020, B: alibi
etiam. Conferatur Uptonus in
Indice ad Epictetum. Plautus
dixit ex hoc loco, Trucul. II, 4,
89—jam modo ex hoc loco Jubebo
ad istam quinque perferri minas:
ubi hæc est Salmasii animadver-
sio: "Ex loco, vel e loco, est quod
"Græci dicunt αὐτόθεν: e loco
"mittam, αὐτόθεν πέμψω. unde
"αὐτόθεν καταβάλλειν, e loco sol-
"vere, hoc est præsentis pecunia:
"significatio enim loci, brevit-
"tem temporis notat." WYTT.

ⁱ τούτῳ mutandum in τούτῳ. i. e.
hoc λῆμμα. Est autem in Syllo-
gismo λῆμμα, propositio, vulgo
major dicta: ad hanc adjungitur

εἶναι, καὶ προσλαβόντος ἕτερον γνώριμον τοῦτω, τὸ, τινὰς ἡδονὰς οὐχ αἰρετέον εἶναι, ἀποδεικνύομεν τὸ μὴ ἀγαθὸν εἶναι τὴν ἡδονήν, διὰ τῶν γνωρίμων τὸ μὴ γνώριμον. Πάλιν ὡς ὁ πόνος οὐκ ἔστι κακὸν, αὐτόθεν μὲν οὐ φαίνεται πιθανόν· τούναντίον γὰρ τούτου φαίνεται πιθανώτερον, τὸ κακὸν εἶναι τὸν πόνον· τεθέντος δὲ φανεροῦ λήμματος, τοῦ, πᾶν τὸ κακὸν φευκτὸν εἶναι, καὶ προστεθέντος αὐτῷ φανερωτέρου, τοῦ, πόνους πολλοὺς οὐκ εἶναι φευκτοὺς, ὧς περαίνεται τὸ μὴ κακὸν

assumptio, seu minor: i. e. τούτῳ προσλαμβάνεται προσλήψις. Hæc trita Stoicis, et vel e Diogene Laertio nota VII, 76. WYTT.

ἡ δὲ ἡδονὰς οὐχ αἰρετέον εἶναι voluptates non sumendum esse: proprius et Græcus est usus Gerundii. Plutarchus Moral. p. 656, D: τὴν διαφορὰν ἐπὶ τὸ σῶμα μεταστρέφειν ἔστι· diversitas ad corpus transferenda est: item p. 66, C: 68, D: 92, B: 102, D: 124, A: 125, D: 137, C: 172, E: 819, A: Vit. 512, F: 566. Casus autem personæ agentis ponitur vel Dativus: ut in Isocratis Archidamo p. 231, fin: θάνατον ἡμῖν αἰρετέον ἔστι. mors nobis optetenda est. Platone Leg. VIII, p. 642, D: καὶ εὖ δυσχεραντίον πολυμυκοῖς ἀνθρώποις τὸν τοιοῦτον θεόν. XII, p. 690, G. Aristide T. I, p. 380. 434. Plutarcho Vit. p. 233, A: 513, C: 597, D. Vel accusativus: ut in Platone Leg. VI, p. 621, D: πάντα τὰ τοιαῦτα ἄρ' ἔσθ' ἐπομενητέον πάσχοντας i. e. hæc omnia patientes ferre oportet: et plura dedimus ad Plutarchi Moralia p. 122, E. Latina consuetudo fere usurpat Participium Fut. Pass. v. c.: ut in hoc loco, voluptates non sumendas esse: ita tamen, ut nonnumquam Græcam rationem sequatur: v. c. Plautus Trinummio, IV, 2, 27: Hercle

opinor, mihi advenienti hac noctu agendum est vigilias. Cicero Tusc. II, 18: Iterandum eadem ista mihi—. ubi videndus Davianus: idemque ad Acad. II, 48. Gifanius Conlect. Lucret. p. 353: unde sua habet Vechnerus Hellenolexias I, 2, 33, p. 372, sequ. WYTT.

** Proprie quidem nil aliud efficitur, quam non omnem voluptatem bonum esse. Sed quandoquidem enunciatio, ἡ ἡδονὴ ἀγαθὸν ἔστι, voluptas est bonum, accipitur usu instar enunciationis universalis, πᾶσα ἡδονὴ ἀγαθὸν ἔστι, omnis voluptas est bonum; hanc non esse veram ex duabus antecedentibus efficitur. WYTT.*

ὧς περαίνεται efficitur, concluditur. Sic frequens est Aristoteli Analytic. Prior. I, 20 — 22, et alibi: item Stoicis apud Diogenem Laert. VI, 140, 141, 143, 150: VIII, 34. Hinc jocus Demonactis, ambiguitate verbi, quod penetrare significans, in re obscuram ponitur, apud Lucianum T. II, 382. Hinc συμπέρασμα, conclusio, apud Plutarchum Moral. p. 387, C: 969, B: 1059, E: Vit. 448, A. Conferatur Fabricius ad Sextum Empir. Adv. Mathem. VIII. 128: Uptonus Indice ad Epictet. Voce περαίνοντι. WYTT.

δείξαι, ἐπειδὴ τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν ὁξύτεροι οἱ δ' ἀμβλύτεροι
 εἰσι, καὶ οἱ μὲν ἐν ἔθεσι κρείττοσι, οἱ δὲ ἐν χείροσι τετραμ-
 μένοι, οἱ μὲν ἡθους καὶ φύσεως ὄντες χειρόνων, πλείονων
 δεῖντ' ἂν ἀποδείξαι καὶ πραγματείας μείζονος, ὥστε δέ-
 ξασθαι ταυτὶ τὰ δόγματα καὶ τυπωθῆναι κατὰ ταῦτα,
 καθάπερ οἶμαι καὶ τὰ πονηρὰ τῶν σώματων, ὅποταν μέλ-
 λοι^β κακῶς ἔχειν, πάνυ πολλῆς ἐπιμελείας δεῖται. ὅσοι δὲ
 τῶν νέων εὐφύτεστοι καὶ ἀγωγῆς μετεσχηκότες κρείττονος,
 οὗτοι ῥᾶόν τε καὶ βάττον καὶ δι' ὀλίγων ἀποδείξαι συναι-
 νοῖεν ἂν τοῖς λεγομένοις ὀρθῶς καὶ ἀκολουθοῖεν. "Οτι δ' αὖ-
 τως ἔχει ταῦτα, γνῶσθαι ἂν ῥαδίως, εἰ νοήσαιμεν μεираκίον
 ἢ νεανίαν, τὸν μὲν ἐν τρυφῇ πάσῃ τετραμμένον καὶ τό τε
 σῶμα τετλημένον καὶ τὴν ψυχὴν ἐκτελειμένον ὑπὸ ἐθῶν
 ἀγόντων εἰς μαλακίαν, ἐτι δὲ νωθῇ^γ παρεχόμενον καὶ δυσ-
 15

^α ἡθους. Ne quis forte ἔθους cor-
 rigere tentet, quia modo ἔθους po-
 situm erat: sciat ἔθους esse morem,
 consuetudinem: ἡθους autem mores,
 animum, indolem: quod existit,
 quum natura, φύσις, quibusdam ἔ-
 θεσι, consuetudinibus, ad quemdam
 habitum formatur. Atque nomen
 ἡθους a nomine ἔθους venit. Aristoteles
 Nicomach. II, 1: ἡ δ' ἡθικὴ (ἀρε-
 τή) ἐξ ἔθους περιγίνεται. ἔθεν καὶ
 τοῦνομα ἔσχηκε μικρὸν παρεγκλίον ἀπὸ
 τοῦ ἔθους. Magn. Moral. I, 6:
 Eudem. II, 2. Hinc Stobæus
 Eclog. II, p. 184, edit. Canteri:
 II, 244, edit. Heerenii. Unde
 Scriptor libelli Plutarchei De Pu-
 erorum Educatione emendandus
 p. 2. F: ubi alia annotavimus.
 Et hinc quoque intelligitur quare
 ἡθους etiam φύσις dicatur; est enim
 ἡθους, quem vulgo characterem mo-
 ralem dicunt, φύσις formata ἔθους:
 quod pluribus exposuimus ad

Plutarchi Quæst. Plat. I, Bibli-
 oth. Crit. P. IX, p. 16, seq.
 WYTT.

^α τυπωθῆναι. formari, quasi im-
 presso extrinsecus signo, animus a
 Stoicis dicitur. Animadversum
 Gatakero ad M. Antoninum III,
 6, VI, 16: Uptono ad Epictetum
 II, 19, p. 286. Idem I, 6, p.
 33—: οὐχ ἀπλῶς ἐπιπίπτοντες τοῖς
 αἰσθητοῖς, τυπούμεθα ὑπ' αὐτῶν, ἀλλὰ
 καὶ ἐκλαμβάνομεν τι, καὶ ἀφαιρούμεν,
 καὶ προστίθεμεν τὰδε τινὰ δι' αὐτῶν.
 Plutarchus Advers. Stoic. p. 1084,
 F: Adv. Colot. 1118, B: De
 Vultu Lunæ 945, A. Symposiac.
 IV, 1, 660, C: ad quem plura
 dabimus. WYTT.

^β κακῶς. Immo καλῶς: si debent
 se bene habere: i. e.: si ad sanum
 habitum redigenda sunt. WYTT.

^γ παρεχόμενον. i. e. præbentem do-
 centi indolem inertum et indocilem:
 Ita subinde παρέχων, et medium παρ-

μαθῇ τὴν φύσιν· τὸν δὲ αὖ Λακωνικῶς πως ἡγωνισμένον, καὶ τρυφᾶν οὐκ εἰθισμένον, καὶ καρτερεῖν μεμελετηκότα, καὶ τῶν λεγομένων ὀρθῶς εὐήκοον ὄντα· εἴτα τοὺς δύο τούτους νεανίας εἰ θείημεν ἀκούοντας φιλοσόφου λέγοντες περὶ θανάτου, περὶ πόνου, περὶ πένιας, περὶ τῶν ὁμοίων, ὡς οὐ κακῶν ὄντων· πάλιν δ' αὖ περὶ ζωῆς, περὶ ἡδονῆς, περὶ πλούτου, περὶ παραπλησίων τούτοις, ὡς οὐκ ἀγαθὰ ἔστιν, ἄρα γε ὁμοίως ἄμφω προσήσονται τοὺς λόγους, καὶ παραπλησίως ἑκάτερος πείθοιτο τοῖς λεγομένοις; οὐκ ἔστιν εἰπεῖν^c. Ἄλλ' ὁ μὲν μόγις καὶ βραδέως καὶ ὥσπερ^d μοχλευόμενος ὑπὸ μυρίων λόγων τάχ' ἂν ἐπινεύσειεν, ὁ νωδίστερος^e· ὁ δ' αὖ τα-

έχομαι, quasi pro έχω, tibi aut aliis quid præbere, usurpatur. Herodotus II, 35, de Ægypto: ἔργα λήγου μέζω παρέχεται πρὸς πᾶσαν χώραν. Plato Leg. III, p. 586, A: κρεῶν οὐδαμῶς ἐνδεεῖς ἦσαν· ἔτι δὲ θηρεύοντες οὐ φαῦλην οὐδ' ἀλγυνην τροφήν παρείχοντο. IV, 596, G: VII, 638, G: δεῖλός δὲ καὶ ἀγύμναστος γεγονώς πρὸς τὸ σφραγεῖν, μείζους καὶ σφοδρότερας παρέχεται μεταβολὰς τῆς κινήσεως— Plutarchus de Genio Socratis p. 591, A: ἄγριον παρεχόμεναι τὸ ἄλογον· partem irrationalium immanem habentibus: De Herodoti Maligno. 862, C: De Solertia Animal. p. 991, F: De Vultu lunæ p. 943, D: Publicola p. 111, A. De aliis significationibus et de Activo, alibi. WYTT.

^d ἡγωνισμένον. Auctor scripsisse videtur ἡγμένον, educatum· estque et dicitur Laconica institutio ἀγωγῆς. Sic de canibus Xenophon Venat. III, 11: τὰ μὲν οὖν πλείστα ταύτων φύσει ἔχουσι· τὰ δὲ ἡγμέναι ἀντισταμένως, δύσχρηστοί εἰσι. Exemplo de canibus sumto Lycurgus Spartanis illam ἀγωγὴν persuasit: ut refert Nicolaus Damascenus in Excerptis Valesianis

p. 449: Plutarchus in Apophthegm. Lacon. p. 225, F: et Scriptor libelli De Educatione p. 3, A: quam narrationem cum hoc Musonii monito comparasse lectores non pœnitebit. Forma verbi et alibi occurrat: et simili sententia in Hieroclis Dissert. apud Stobæum Serm. LXXXVI, p. 462: ὅποια δὲ πολλὰ φιλεῖ γενέσθαι περὶ τοὺς πολλοὺς καὶ ιδιαιτερώτερον ἡγμένους. WYTT.

^e οὐκ ἔστιν εἰπεῖν. Formula minus frequens; tamen aliquoties nobis observata. Ipse Musonius in Dissertatione, cujus argumentum est *Reges philosophari oportere*, apud Stobæum Serm. XLVI. 338: ἄρ' ἔσθ' ὅπως βασιλεὺς ἀγαθὸς εἴη τις ἂν, μὴ ἀνθρώπος ἀγαθὸς ὢν; οὐκ ἔστιν εἰπεῖν· sic autem prior pars interpungenda est: Plutarchus De Discernendo Adulatore ab Amico p. 50, A: ubi plura appropinquamus. WYTT.

^f μοχλευόμενος. tamquam iners pondus, ocellibus sublevatus. Elegans tralatio. Sic Plutarchus Symposiac. IV, 1, p. 662, C: αἱ διὰ τῶν ἐπιπέπων βοήθειαι μόγις κατὰ μικρὸν ἀνέωσι, χαλεπῶς τε μοχλεύουσαι

ἡκοντα αὐτῶ, μήτ' ἀποδείξων δέομενος πολλῶν, μήτε πραγ-
ματείας ἢ μείζονος. Ἡ ὁ τοιοῦτος παῖς ἐκείνος ὁ Λάκων,
ὃς Κλεάνθην τὸν φιλόσοφον ἠρώτησε εἰ ἀγαθὸν ὁ πόνος
ἐστίν· οὕτω γὰρ ἐκείνος φαίνεται φύσει πεφυκῶς καλὸς ὁ
καὶ τεθραμμένος πρὸς ἀρετὴν, ὥστε ἔγγυον νομίζειν εἶναι τὸν
πόνον τῆς τ' ἀγαθοῦ φύσεως καὶ τῆς τοῦ κακοῦ· ὥστε ὡς
ὁμολογουμένου τοῦ μὴ κακὸν ὑπάρχειν αὐτὸν ἢ ἀγαθόν,
τυγχάνει ὧν ἐπυνθάνετο. Ὅθεν καὶ ὁ Κλεάνθης ἀγασθεὶς
τοῦ παιδὸς, εἶπεν ἄρα πρὸς ἡ αὐτὸν,

10

Αἵματος εἰς ἀγαθοῖα, φίλον τέκος, οἷ' ἀγορεύεις.

καὶ προσβιαζόμεναι τὴν φύσιν. III. 6,
p. 653, F: ἐκθλυβομένων καὶ μοχ-
λευμένων τῶν μάλιστα συνδεῖν καὶ
καλλῆν τὸ σῶμα πεφυκῶτων. Fragm.
De Anima VII, 19, αἱ ψυχαὶ
πολλὰ τῷ κάρῳ κατεχόμεναι τῆς γενέ-
σεως, πολλῆς πρὸς ἀνάμνησιν δέονται
τῆς μοχλείας· i. e.: animæ multo
generationis veterno oppressæ ad
reminiscentiam opus habent quasi
vectium molitione. Gregorius Pres-
byter in Vita Gregorii Naz. p.
24, A: συνέβαιναν αὐτῷ—προσάγειν
πλείονας, οὐ θυμῷ πλήσονται, ἀλλ'
ἐπιεικείᾳ τὴν ἀμαθίαν ἐκμοχλεύοντι,
καὶ εὐεξίαν ταῖς ψυχαῖς ἐμποῦντι διὰ
τοῦ λόγου. Bentleius in Epistola
ad Millium p. 15, Euripidis loco
apud Plutarchum servato Consol.
Apollon. p. 106, A: Ὅσαί τε δεσ-
μοῖς ἐκμερόχθηται βροτῶν, legendum
contendit ἐμμερόχθενται, vel δεσ-
μοῖσι μερόχθενται: præter neces-
sitatem, iudice Musgravio: cui
nos subscribimus. Propriæ sig-
nificationis exempla habet H.
Stephanus Thes. L. Gr. T. II.
p. 1578, seq. et Berglerus ad A-
ristophanis Lysistr. 429. WYTT.

* Oratio multis partibus tur-

bata. Primum, continuanda sic:
μείζονος ἢ ὁ τοιοῦτος—i. e. neque
labore majore opus habebit, quæ
puer ille talis Laco. Deinde, ὥστε
ἔγγυον νομίζειν εἶναι τὸν πόνον τῆς τ'
ἀγαθοῦ φύσεως καὶ τῆς τοῦ κακοῦ, le-
gendum—τῆς τε τοῦ ἀγαθοῦ φ. κ. τ.
τ. κ. ut existimaret, laborem esse
sponsorem naturæ et boni et mali
hominis: quod nec sic quidem
pro solita Musonii perspicuitate
dictum est. Tum, in τυγχάνει δὲ
ἐπυνθάνετο, adipiscitur, quæ inter-
rogabat: quod nullam habet ido-
neam sententiam: desideratur
quid hujusmodi, τυγχάνει εἰκεῖος δὲ
δὲ ἐπυνθάνετο. i. e.: jam familiaris
rei, de qua interrogabat. Porro
in Laconia ad Cleanthem interro-
gatione, non satis certa est signi-
ficatio bonæ naturæ: at fuisset
in asseveratione: quæ hic nulla
apparet. Apud Diogenem Laer-
tium eadem res brevius traditur
VII, 172: Λάκωνας τινὲς εἰπόντος,
ὅτι ὁ πόνος ἀγαθὸν διαχρθεὶς (Κλεάν-
θης) φησιν, Αἵματος εἰς ἀγαθοῖα, φίλον
τέκος· WYTT.

^h Αἵματος —. Odyss. A, 611.
WYTT.

Πῶς οὖν ὁ τοιοῦτος οὐ ραδίως ἐπείσθη ἂν μήτε πένιαν, μήτε θάνατον δεδιέναι, μήτ' ἄλλο μηδὲν τῶν δοκούντων ἱφανερῶν, μήτ' αὖ διώκειν πλοῦτον, ζῶν, ἢ ἡδονήν;

Ἴσα δὲ ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἐπανέλθω τοῦ λόγου, φημί δεῖν τὸν διδάσκαλον τοῦ φιλοσόφου μὴ λόγων πλῆθος μήτ' ἀποδείξεων ζητεῖν διεξίεναι πρὸς τοὺς μαθάνοντας, ἀλλὰ καιρίως περὶ ἐκάστου λέγειν καὶ καθικνεῖσθαι τῆς διανοίας τοῦ ἀκούοντος, καὶ * * * στικά εἶναι λέγειν καὶ ἀνατραπῆναι μὴ ράδια· καὶ μάλιστα γὰρ τῷ παρέχειν αὐτὸν περὶ γὰρ τῶν χρησιμωτάτων λέγοντα, καὶ ὁμολογούμενα οἷς λέγει πρᾶτ-
10
τοντα, τούτῳ μεταχειριζόμενον τοὺς ἀκούοντας· τὸν δὲ μαθητὴν ἐντετάσθαι πρὸς τὰ λεγόμενα, καὶ σκοπεῖν μὲν ὅπως μὴ λάβῃ ψεῦδος τι παραδεξάμενος· τῶν δὲ ἀληθῶν μὴ μά-
Δία πολλὰς ζητεῖν ἀποδείξεις ἀκούειν, ἀλλ' ἐναργεῖς· καὶ ἅπερ ἂν πεισθῇ τῶν παραινουμένων ἑαυτῷ εἶναι καὶ ἀληθῆ,
15
τούτοις ἐπακολουθεῖν ἐν τῷ βίῳ. Οὕτω γὰρ μόνως ἔσται τις ἐκ φιλοσοφίας ὠφελημένος, ἂν οἷς παραδέδεται λόγοις οὖσιν ὑγιέσι τὰ ἔργα παρέχῃται συνωδᾷ.

Μουσώνιου ἐκ τοῦ Ὅτι καὶ γυναῖξί φιλοσοφητέον.

Ἐπεὶ δ' ἐπύθετό τις αὐτοῦ, εἰ καὶ γυναῖξί φιλοσοφητέον, οὕτω πως ἤρξατο διδάσκειν ὡς φιλοσοφητέον αὐταῖς. Λό-
20
γον μὲν, ἔφη, τὸν αὐτὸν εἰλήφασι παρὰ θεῶν αἱ γυναῖκες τοῖς ἀνδράσι, ὧς τε χρώμεθα πρὸς ἀλλήλους, καὶ καθ' ὃν διανοούμεθα περὶ ἐκάστου πράγματος, ἄγαθόν ἢ κακόν ἐστὶ, καὶ καλὸν ἢ αἰσχρόν. Ὅμοίως δὲ καὶ αἰσθήσεις τὰς αὐτὰς ἔχει τὸ θῆλυ τῷ ἄρρενι, ὁρᾶν, ἀκούειν, ὁσφραίνεσθαι,
25
καὶ τὰ ἄλλα. Ὅμοίως δὲ καὶ μέρη σώματος τὰ αὐτὰ

¹ φανεῶν· Corrigendum, φαβε-
ρῶν. WYTT.

² Lacuna exstat in codice scrip-
to, cui explendæ quum multæ ra-
tiones excogitari possint, una ex
his non inepta memoretur, καὶ

πεῖθειν τῷ κατασκευαστικῷ εἶναι ἃ
λέγει καὶ ἀνατραπῆναι μὴ ῥ. et per-
suadeat per id, quod ea quæ dicit
demonstrantia sint, nec facile re-
fellantur—. WYTT.

³ ὅτι excidisse videtur. WYTT.

ἄνθρωπος εἴη εἴτε γυνή. Τί οὖν; ταῦτα μὲν ταύτῃ ἔχει δίκαια
 δ' οὐκ ἂν εἴη γυνή φιλοσοφῶσα, οὐδ' ἄμεμπτος βίου κοι-
 τῶνος, οὐδ' ἐμοσιότητος ἀγαθὴ συνεργός, οὐδ' ἄνθρωπος καὶ τέκ-
 των ἐπιμελὴς κηδεμών, οὐδὲ φιλοκερδείας ἢ πλεονεξίας
 πάντῃ καθαρά. Καὶ τίς ἂν μᾶλλον τῆς φιλοσόφου τοιαύτης
 γένοιτο, ἢν γε ἀνάγκη πᾶσα εἴπερ εἴη τὸ ἴσον¹ φιλόσοφον,
 τὸ μὲν ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι χεῖρον νομίζειν, ὅσῳ περ αἰσ-
 χιον· τὸ δὲ ἐλαττοῦσθαι τοῦ πλεονεκτεῖν κρεῖττον ὑπελαμ-
 βάνειν· τὸ δὲ καὶ τέκνα μᾶλλον ἀγαπᾶν τοῦ ζῆν. Τῆς δὲ
 ἐχούσης οὕτω, τίς ἂν εἴη γυνή δικαιότερα; Καὶ μὴν καὶ ἀν-
 δρειότεραν προσήκει εἶναι γυναῖκα τῆς ἀπαιδευτοῦ τὴν πε-
 παιδευμένην, καὶ τὴν φιλόσοφον τῆς ἰδιώτιδος· ὥς μήτε θα-
 νάτου φόβῳ, μήτε ὅκνῳ τῷ πρὸς πόνον ὑπομείναι τι αἰσχρὸν,
 μηδὲ ὑποπτῆζαι μηδὲν ὅτι εὐγενὴς, ἢ ὅτι δυνατὸς, ἢ ὅτι
 πλούσιος, ἢ καὶ ἢ Δία ὅτι τύραννος. Ἐπάρχει γὰρ αὐτῇ¹⁵
 μέγα φρονεῖν, καὶ τὸν μὲν θάνατον ἡγεῖσθαι μὴ κακόν, τὴν
 δὲ ζῆν μὴ ἀγαθόν· ὡσαύτως δὲ καὶ τὸν μὲν πόνον μὴ ἐκ-
 τρέπεσθαι, τὴν δὲ ἀπορίαν μὴ διώκειν ἐξ ἁπαντος. Ὅθεν
 εἰκὸς εἶναι τὴν γυναῖκα ταύτην καὶ αὐτουργικὴν καὶ κακό-
 παθον, οἷαν ἂν μὲν ἂν τέκῃ τρέφειν μαστῶ τῷ ἑαυτῆς, τῷ δὲ²⁰
 ἀνδρὶ ὑπηρετεῖν χερσὶ ταῖς ἑαυτῆς· ἂν δὲ δουρικὰ νομίζουσι
 εἶναι, ταῦτα ἀόκτως ποιεῖν. Ἄρ' οὐκ ἂν ἡ τοιαύτη γυνή
 μέγα μὲν ὄφελος εἴη τῷ γεγαμηκότι, κόσμιος δὲ τοῖς προσ-
 ἡκούσι· γένει, παράδειγμα δὲ χρηστὸν ταῖς ἐπισταμέναις
 αὐτήν. Ἀλλὰ ἢ Δία, φασὶ τινες, ὅτι αὐθάδεις ὡς ἐπὶ²⁵
 πολὺ καὶ θρασείας εἶναι ἀνάγκη τὰς προσιούσας τοῖς φιλο-
 σόφους γυναῖκας, ὅταν ἀφεμέναι τοῦ οἰκουρεῖν ἐν μέσοις
 ἀναστρέφωται τοῖς ἀνδράσι, καὶ μελετῶσι λόγους, καὶ
 ἀναλύωσι συλλογισμούς, δέον οἴκοι καθημένας ταλασιურ-
 γεῖν. Ἐγὼ δὲ οὐχ ὅπως τὰς γυναῖκας, ἀλλ' οὐδὲ τοὺς ἀν-³⁰

¹ MS. φιλόσοφος. WYTT.¹ Videtur quid excidisse. WYTT.

πρὸς λόγους μόνον· ἀλλὰ καὶ ὅσους μεταχειρίζονται λό-
γους, τῶν ἔργων φημὶ δεῖν ἕνεκα μεταχειρίζεσθαι αὐτούς.
Ὡς περ γὰρ ἰατρικῷ λόγῳ οὐδὲν ὄφελος, εἰ μὴ πρὸς ὑγι-
εῖαν φέρῃ σώματος ἀνθρώπου, οὕτως οὐδ' εἴ τινα φιλόσοφος
ἔχει ἢ διδάσκει λόγον, οὐδὲν ὄφελος αὐτοῦ, εἰ μὴ φέρῃ πρὸς
ἀρετὴν ψυχῆς ἀνθρωπίνης. Πρὸ παντὸς δὲ σκοπεῖν τὸν λό-
γον χρή, ὥς ἔπεσθαι τὰς φιλοσοφούσας ἀξιῶμεν, εἰ δύναται
θρασείας ποιεῖν, ¹ ὃ τὴν αἰδῶ μέγιστον ἀποφαίνων "ἀγαθόν·
εἰ ζῆν ἱταμώτερον ἐθίζει, ὃ καταστολὴν πλείστην ὑψηλοῦ-
μενος· εἰ μὴ διδάσκει σωφρονεῖν, ὃ κακὸν ἀποδεικνύς ἔσ-
χατον τὴν ἀκολασίαν· εἰ μὴ προτρέπεται οἰκονομεῖν, ὃ παρ-
ιστὰς ἀρετὴν εἶναι τὴν οἰκονομικὴν· καὶ στέργειν δὲ καὶ
αὐτουργεῖν ὃ τῶν φιλοσόφων λόγος παρακαλεῖ τὴν γυναῖκα.

Ξενοφῶντος ἐν δ Σωκρατικῶν ἀπομνημονευμάτων.

Γεωμετρίαν . . .

15

Τοῦ αὐτοῦ ἐκ τῆς πρὸς Ἀγυσίλου . . .

Πλάτωνος ἐκ τοῦ Σοφιστοῦ.

Ξενοφῶντος.

Παίδευσις . . .

² Πλατάρχου.

Ὀνειρώ ἔοικεν ὁ τῶν ἀπαιδευτῶν βίος, κίνας ἔχων φαντα-
σίας.

Οὐτ' ἐν ἰχθύσι φωνήν, οὐτ' ἐν ἀπαιδευτοῖς ἀρετὴν δεῖ
ζητεῖν.

Δυσάρεστοι ὄντες οἱ ἀπαιδευτοὶ καθάπερ ἐξ οἰκιῶν τῶν
προαιρέσεων καθ' ἡμέραν μετοικίζονται.

25

Οἱ μὲν ζῆνοι ἐν ταῖς ὁδοῖς, οἱ δὲ ἀπαιδευτοὶ ἐν ταῖς πράγ-
μασι διαπλανῶνται.

¹ ἴταν] lege, ὁ τὴν. WYTT. " MS. ἀγαθόν τι ζῆν. WYTT. ² Fr. 110. 7.

Ἰ' Ἀντισθένης.

Ἀριστοτέλους.

ἢ Νομίζειν. . . .

Δημώνακτος.

Οἱ ἀπαίδευτοι, καθάπερ οἱ ἀλιευόμενοι ἰχθύες, ἐλκόμενοι σιγῶσι.

Ἀρίστιππος παρεκελεύετο τοῖς νέοις τοιαῦτα ἐφόδια κτᾶσθαι, ἃ τινὰ αὐτοῖς καὶ ναυαγήσασι συνεκκολυμβήσει.

Σόλων ὀνειδιζόμενός ποτε ὅτι δίκην ἔχων ἐμισθιάσατο ῥήτορα, Καὶ γὰρ, ἔφη, ὅτ' ἂν δεῖπνον ἔχω, μαγεῖρον μισθοῦμαι.

Ὁ Λύκων τὴν παιδείαν ἔλεγεν εἶναι ἱερὸν ἄσυλον.

Ἐμπεδοκλῆς πρὸς τὸν λέγοντα ὅτι οὐδένα σοφὸν εὐρεῖν δύναμαι, Κατὰ λόγον, εἶπε· τὸν γὰρ ζητοῦντα σοφὸν αὐτὸν πρότερον εἶναι δεῖ σοφόν.

Ἀφυῶς ποιητοῦ ἀκρόασιν ποιουμένου, Θεόκριτος ἐρωτώμενος ὑπ' αὐτοῦ ποῖά ἐστι τὰ καλῶς εἰρημένα, ἔφη, Ἄ παρ-
έλιπες.

15

Ἰέρων ὁ Σικελίας τύραννος, Ξενοφάνους τῷ Κολοφωνίῳ ποιητοῦ ψέγοντος Ὅμηρον, ἠρώτησεν αὐτὸν, Πόσους οἰκέτας ἔχεις; τῷ δ' εἰπόντος, Δύο, καὶ τούτους μόγῃς τρέφειν· Οὐκ αἰσχύνῃ, ἔφη, Ὅμηρον ψέγων, ὅς μετῆλλαχώς πλείους ἢ μυρίους τρέφει.

20

Φιλόσοφος ἔχων δύο μαθητὰς ἓνα μὲν ἀφυῆ φιλόπονον δέ, ἕτερον δὲ εὐφυῆ ἀργὸν δέ, εἶπεν, Ἀμφότεροι ἀπόλοισθε, σὺ μὲν ὅτι θέλων οὐ δύνῃ, σὺ δὲ ὅτι δυνάμενος οὐ θέλεις.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγε μεγάλους δεῖ λαμβάνειν μισθοὺς μαθητῶν τοὺς διδασκάλους, παρὰ μὲν τῶν εὐφυῶν ὅτι πολλὰς μαθάνουσι, παρὰ δὲ τῶν ἀφυῶν ὅτι πόλυν κόπον παρέχουσιν.

ῥ Ut Stob. 2, 46. Maximus c. 134. qui multa habet e seqq.

ῡ Ut Stob. 3, 54.

Τὸ ἀνεπίτακτα ποιεῖν ἂ ἕτεροι διὰ τὸν ἐκ τῶν νόμων φόβον
ποιούσιν.

Φιλιστίωνος.

Τὰ σπουδαῖα μελέτα, καὶ ἐάν τι παρηκμακῶς μαθήνης,
μὴ αἰσχύνου· βέλτιον γὰρ ὀφισμαθῆ καλεῖσθαι ἢ ἀμαθῆ. ⁵

Ὁ μὲν γεωργὸς τὴν γῆν, ὁ δὲ φιλοσοφῶν τὴν ψυχὴν ἐξ-
μεροῖ.

Νεανίσκου ἐν θεάτρῳ ἐναβρυνομένου, καὶ λέγοντος σοφὸς
εἶναι πολλοῖς ὁμιλήσας σοφοῖς, εἶπέ τις, ὅτι καὶ γὰρ πολλοῖς
πλουσίοις ὁμίλησα, ἀλλὰ πλούσιος οὐκ εἰμί. ¹⁰

Ὁ αὐτὸς ἔφη, οὐ καλὸν πεπαιδευμένον ἀπαιδευτῶ δια-
λέγεσθαι, ὥσπερ οὐδὲ νήφοντα μεθύοντι.

Οἰνοπίδης ὁρῶν μεράκιον πολλὰ βιβλία κτώμενον, ἔφη,
μὴ τῷ κιβωτίῳ, ἀλλὰ τῷ στήθει.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγε τὰ βιβλία τῶν μεμαθηκότων μὲν ὑπο-¹⁵
μνήματα εἶναι, τῶν δὲ ἀμαθῶν μνήματα.

Στίλπνων, ἡ ἀλούσης αὐτῷ τῆς πατρίδος ὑπὸ Δημητρίου
τοῦ τυράννου καὶ διαρπαγείσης, ἀναχθεῖς ἐπὶ τὸν βασιλεῖα,
καὶ ἐρωτηθεῖς εἴ τι δὴ αὐτὸς ἀπώλεσε· τῶν μὲν ἐμῶν, ἔφη,
οὐδέν, τὸν γὰρ λόγον καὶ τὴν παιδείαν ἔχω, τὰ δὲ λοιπὰ ²⁰
διὰ τὶ μᾶλλον ἐμὰ, καὶ οὐχὶ τῶν πολιορκούντων;

^b Πρωταγόρας. . . .

^c Βάσσος. . . .

^d Επικούρου.

Οὐ προσποιεῖσθαι δεῖ φιλοσοφεῖν, ἀλλ' ὄντως φιλοσοφεῖν·
οὐ γὰρ προτρεόμεθα τοῦ δοκεῖν ὑγιαίνειν, ἀλλὰ τοῦ κατ' ²⁵
ἀλήθειαν ὑγιαίνειν.

^d Δημάδης. . . .

^a V. Wyttendach. Plutarch. p.
5. F.

^b Stob. 29, 80.

^c Stob. 29, 70.

^d Stob. 29, 91.

Sequuntur capita 3. præter excerpta sacra ex uno Æliano quid continentia.

Caput novum conveniens fere cum Stobæi 84.

Ἀδελφὸς ὑπ' ἀδελφοῦ βοηθούμενος, ὡς πόλις ὀχυρὰ καὶ ὑψηλή· ἰσχύει δὲ ὥσπερ τεθεμελιωμένον βασιλεῖον. 5

Πᾶς ὁ ἀδελφὸν πτωχὸν μισῶν φιλίας μακρὰν ἔστι.

Κρεῖσσαν φίλος ἐγγύς, ἢ ἀδελφὸς μακρὰν οἰκῶν.

ὡς 84, 1. δεινὸν 84, 3. Ἀθήνησι 84, 7. Καλλίας 84, 8. Οἱ 84, 6. πλουτ. 84, 9. φιλάδελφον 84, 17. Ἰεροκλέους 84, 20. Μουσωνίου 84, 21. Ξενοφῶντος 84, 22.

* Πλουτάρχου.

Ὁ μὲν Ἀρκαδικὸς μάντις δικαίως πόδα ξύλινον προσποιήσατο, οἰκείου στερηθεὶς· ἀδελφὸς δὲ πολεμῶν ἀδελφῶ καὶ κτώμενος ὀθνεῖον ἀγορᾶς ἐταῖρον, οὐδὲν ἔοικεν ἄλλο ποιεῖν, ἢ σάρκινον καὶ συμφυὲς ἀποκόψας μέλος, ἀλλότριον ἵς προστρίβεσθαι προσαρμόττειν.

Ἐν τῷ φιλεῖν τὸν ἀδελφὸν μικρῷ τὸν περὶ Διοσκουρῶν μῦθον οὐ μῦθον ἤλεγξε.

Sequuntur duo capita sine profanorum sententiis.

† ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΑΕΡΩΝ ΚΑΙ ΗΜΕΡΩΝ ΔΙΑΦΟΡΑΣ.

Ἡμέραν 101, 15. ὑψηλοὶ 101, 18. Αἰλιανοῦ ταῦτο περὶ ζώων 16. λόγου.

Seq. caput sine profanorum sententiis.

‡ ΠΕΡΙ ΑΙΣΧΤΝΗΣ ΑΓΑΘΗΣ.

βούλομαι 31, 2. αἰδῶς 31, 4. πᾶς 31, 5. αἰ-

* Scil. p. 479. B.

† Commentitium hunc titulum esse suspicor, et reddendum ex

Stobæo ΠΕΡΙ ΤΤΕΙΑΣ.

‡ Restitue ex Stobæo Περὶ Αἰδῶς.

31, 6. φαῦλάν 31, 7. Πυθιάς 31, 8. τοιαῦτα 31, 9.
αἰδοῦ 31, 10. μάλιστα 31, 11. Ζῆνα 31, 12. Πλά-
τωνος 31, 18.

Αἰδῶς ἀπώλεσ' αὐτὸν, ἐρρέτω κακὴ
πολλὴν γὰρ αὐτὴν δειλὸς ὦν ἐκτέσατο.

Καγὼ μετ' ἀνδρῶν ἡνίκ' ἠτύχουν βίῳ·
τοῖς γὰρ κακῶς πράσσουσιν οἱ σεμνοὶ λόγοι
κοσμὸν μὲν ἐνδοίησαν· ἡ δ' εὐπραξία
σὺν τοῖς ἀναισχύντοιςιν ὥρισταί βροτῶν.

Ὡ παῖ, τὸ δεῖσθαι τῶν πέλας θνητοῖς μέγα
διδασκαλεῖον τῆς ἀναιδείας ἔφυ.

Ὡς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδὲ οἱ αἰδῶς
γίνεται, ἢτ' ἀνδρας μέγα σίνεται ἢδ' ὀνύησιν.

Ὀμήρου.

ὠκειῶν . . .

Αἰδῶς τοι ξυνετοῖσιν ἐπὶ βλεφάροισι κάθηται,
ὑβρις δ' ἀξυνετοῖσι· σοφὸς δὲ κε τοῦτο δαεῖη.

^h ΠΕΡΙ Αἰσχύνης Πονήρας.

Οὔτοι 32, 5. ἤδη 32, 4. ἀπερυθρία 32, 1. οὐκ
ἔστ' 32, 3. ἅπαντ' 32, 6. ἅμα 32, 8. ἔπεισθαι
32, 9. καὶ ἔτι . . πολέμιοι . .

Caput sine profanorum sententiis.

ΠΕΡΙ Αἰσθησεων.

Ἐτέρων.

ⁱ Ἄνδρες χαρακτήρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.

Φωτίῳ Πατριάρχῃ.

^j Κατόπτρῳ μὲν ἐμφανίζεται τύπος τῆς μορφῆς τοῦ σώ-

^h Stob. π. Ἀναισχυντίας. ⁱ Maxim. p. 278, pen. ^j Maxim. p. 277.

ματος, ὁμιλίαις δὲ καὶ λόγοις τὸ τῆς ψυχῆς ἦθος χαρακτηρίζεται.

Εἰκόνες οἱ λόγοι τῶν ἐν τῇ ψυχῇ τύπων, ὥσπερ ὁ νοῦς κινούμενος ἐνεγράφατο.

Λόγος πολλάκις ἄγγελος διαθέσεως. Στόμα μὲν φωνῆς ὄργανον, φωνὴ δὲ ψυχῆς σκιά.

Δημοκράτους.

¹ Φαύλων.

"Ὡσπερ τῶν δένδρων τὰ καλοὺς φέροντα καρπὰς πρὸ τῶν καρπῶν καὶ ἐκ τῶν φύλλων ἐστὶ κατανοεῖν, οὕτως ἐκ τῶν λόγων πρὸ τῶν ἔργων καὶ οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων διαγι-¹⁰ νώσκονται.

Seq. ea quæ sunt apud Plutarch. Placit. Philos. IV. 8. 1. 3. δι' αἰσθητηρίου κατάληψις 6. τασία καταληπτικά 7. ὄγδοον om. 8. ἀφ' οὗ πάλιν om. συνίσταται. 10. τεταγμένα. 12. ὅθεν-ὅπερ. 15. αἰσθητὸν. 19. δι' ἐν. 20. τῶν-¹⁵ τοῖς-γίνεται om. Ibid. addit λέγει δὲ ἐν τῷ Φιλήβῳ ut apud Stob. p. 150. τὸ δ' ἐνὶ πάθει] τῷδε δ' ἐνὶ πάθει. Additur, Κατὰ τοὺς Περιπατητικοὺς τετραχῶς, ἐξ οὗ τὸ ἡγεμονικόν, δι' οὗ τὸ ὄργανον καὶ αἰσθητήριον, καθ' ὃ ἡ ἐνεργεία καὶ ἕνεκα τὸ αἰσθητόν.

²⁰

Λεύκιππος Δημοκράτης τὰς αἰσθήσεις καὶ τὰς νοήσεις ἑτεροιώσεις εἶναι τοῦ σώματος.

Ἀριστοτέλης quod Stobæus p. 150, 21. 1. 2. συνθέντων εἰδῶν addita. 3. πάλαι-τοῖς ἰδίοις. 5. ἐν μεθορίῳ.

Οἱ Στωϊκοὶ τήνδε τὴν κοινὴν αἴσθησιν ἐντὸς ἀφῆν προσα-²⁵ γορεύουσι, καθ' ἣν καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἀντιλαμβανόμεθα.

Ἀπελλῆς πλείους αἰσθήσεις εἶναι περὶ τὰ ἄλογα ζῶα.

Δημόκριτος πλείους μὲν εἶναι τὰς αἰσθήσεις τῶν αἰσθη-

οἱ δὲ ἄλλοι παύτους(?)

Οἱ Στωϊκοὶ σώμάτων τὰς αἰσθήσεις ἀπὸ τῶν ἀρχαίων τῶν περὶ τὰ σώματα ἀσωμάτων λόγων, ἅπερ ἤδη σχήματα προσαγορεύουσι. 5

Λεύκιππος Δημόκριτος Ἐπίκουρος τὴν αἴσθησιν καὶ τὴν νόησιν etc. ut apud Plutarch. IV. 8.

Οἱ ἄλλοι εἰδῶν ἢ σχημάτων ἑτεροίωσιν ἐν πάσῃ τυπώσει ἀπορροαῖς πάντα μᾶλλον ἢ εἰδώλοις.

Οἱ Στωϊκοὶ πᾶσαν αἴσθησιν εἶναι συγκαταθέσιν καὶ κα- 10 τάληψιν.

Οἱ Ἀκαδημαῖκοι μὴ εἶναι τὰς αἰσθήσεις μήτε καταλήψεις μήτε συγκαταθέσεις.

Οἱ Περιπατητικοὶ οὐκ ἄνευ μὲν συγκαταθέσεως τὰς αἰσθήσεις, οὐ μέντοι συγκαταθέσεις. 15

Πυθαγόρας, Ἐμπεδοκλῆς, Ξενοφάνης, Παρμενίδης, Ζήνων, Μελισσος, Ἀναξαγόρας, Δημοκράτης, Μητρόδωρος, Πρωταγόρας, Πλάτων ψευδεῖς εἶναι τὰς αἰσθήσεις.

Οἱ ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας ὑγιεῖς μὲν, ὅτι δι' αὐτῶν οἶονται λαβεῖν ἀληθινὰς φαντασίας, οὐ μὴν ἀκριβεῖς. 20

Ἀριστοτέλης τὴν αἴσθησιν μὴ πλανᾶσθαι περὶ τὸ ἴδιον, περὶ δὲ τὸ συμβεβηκός.

Οἱ Στωϊκοὶ ut Plutarch. IV. 9. 1. 7. ψευδοποιεῖ τὰ καταννητά. 8. διχῶς νοεῖται καὶ γάρ. 10. Παρμενίδης Ἐμπεδοκλῆς Ἀναξαγόρας Δημοκρίτος Ἐπίκουρος Ἡρακλείδης. 25 ib. pro παρὰ habet περί. ult. αἰσθητῶν ἐκάστου ἐκάστην ἀρμόττοντος.

Οἱ Περιπατητικοὶ περὶ τὰς δυνάμεις τῶν αἰσθητηρίων· οἱ μὲν ἄλλοι φύσει τὰ αἰσθητά, Λεύκιππος δὲ, Δημόκριτος καὶ Διογένης νόμῳ, ταῦτο δ' ἐστὶ δόξη καὶ πάβεισι ταῖς ἡμε- 30 τέροις· μηδὲν δ' εἶναι ἀληθές μηδὲ καταληπτόν ἐκτὸς τῶν

πρώτων στοιχείων ατόμων καὶ κενῶ· ταῦτα γὰρ εἶναι μόνα φύσεις, τὰ δ' ἐκ τούτων θέσει καὶ τάξει καὶ σχήματι διαφέροντα ἀλλήλων συμβεβηκότα.

Παρμενίδης, Ἐμπεδοκλῆς, ἐλλείπει τροφῆς τὴν ὄρεξιν εἰ τὰ ἅτομα καὶ οἱ τὰ ὁμοιομερῆ καὶ εἰ τὰ ἀμερῆ καὶ τὰς ἐλάχιστα πάντ' ἐν πᾶσι τὰ αἰσθητὰ ἀναμεμίσχθαι, καὶ μηδὲν αὐτῶν εἰλικρινές ὑπάρχειν· περὶ δὲ τῆς ἐπικρατείας ὀνομάζεσθαι τοῖον ἢ τοῖον καὶ περὶ τὴν πολυαυγείαν. Conf. Plut. V. 28.

Πυθαγόρας, Πλάτων καθαρὸν ἕκαστον εἶναι τῶν αἰσθη-
τῶν ἐξ ἑκάστου στοιχείου προσερχόμενον· πρὸς μὲν οὖν τὴν
ὄρασιν τὸ αἰθερώδες πεφυκέναι· πρὸς δὲ τὴν ἀκοήν, τὸ πνευ-
ματικόν· πρὸς δὲ τὴν ὄσφρησιν, τὸ πυρῶδες· πρὸς δὲ τὴν
γεῦσιν, τὸ ὑγρόν· πρὸς δὲ τὴν ἀφήν, τὸ γέωδες.

Ἐπίκουρος τῶν αἰσθητῶν ἡδονὰς ἤδη καὶ τὰς λύπας. 15

Οἱ Περιπατητικοὶ τῶν νοητῶν· οὐ γὰρ πᾶσι φαίνεται τὰ
αὐτὰ ἡδία τε καὶ λυπηρά, καθάπερ λευκά τε καὶ μέ-
λανα.

Χρύσιππος τὸ μὲν γενικὸν ἡδύ, νοητόν· τὸ δὲ εἰδικὸν καὶ
προσπίπτον ἤδη, αἰσθητόν. 20

Ἐμπεδοκλῆς τὰς ἡδονὰς γίνεσθαι τοῖς μὲν ὁμοίοις τῶν
ὁμοίων, κατὰ δὲ τὸ ἐλλείπον πρὸς τὴν ἀναπλήρωσιν, ὥστε τῶ
ἐλλείποντι ἡ ὄρεξις τοῦ ὁμοίου· τὰς δ' ἀλγηδονὰς τοῖς ἐναν-
τίοις, ἢ ἀλλοτριῶσθαι γὰρ πρὸς ἄλλα ὅσα διαφέρει κατὰ
τὴν σύγκρισιν καὶ τὴν τῶν στοιχείων κράσιν. 25

Ἀναξαγόρας πᾶσαν αἴσθησιν μετὰ πένου. Ἄλλοι ἐπι-
γίγνεσθαι ἤτοι ἡδονὴν ἢ πόνους συμπεφυκέναι.

Οἱ Στωϊκοὶ τὸν σοφὸν αἰσθήσει καταληπτὸν ἀπὸ τοῦ
εἶδους τεκμηριωδῶς.

Οἱ Ἀκαδημαῖκοι λόγων γνώριμον . . . 30

Ἐπίκουρος σοφῶ μόνω τὸν σοφόν . . .

ζιμυλου.

Πάντ' εἰσὶν ὡς ἄνθρωπος αἰσθήσεις ἔχει,
ἀφὴν, ὅρασιν, [^k ἀκοήν] γεῦσιν, ὅσφρησιν· μία
τούτων ἀπασῶν ἐστὶ κυριατάτη
ἀκοή· φαγὼν γὰρ ¹ οὐδεὶς ἔτι σοφός,
οὐδ' ἀψάμενος οὐδεὶς, ἰδὼν τε λυσίτελές·
ἐκ τοῦ δ' ἀκούειν μαθάνειν τε τάχαθ' αὖ
πολλοὶ φρονιμοὶ γεγονόασι· ταύτην γὰρ μίαν
ὁ νοῦς ἐαυτῷ κατέλιπε διδάσκαλον,
ὥσπερ δικαστὴν, ἢ κριτὴν, ἢ κύριον.

Sequitur locus qui constituit Plut. IV. 10. et Stob. 151.
Sed additur Δημόκριτος, πλείους . . ut in Plut. abest δείκνυ-
ται.

Ἀριστοτέλης. Τὸ δὴ αἰσθητικόν, ὃ δὴ κοινῶς ἀπάντων
ζώων ἴδιον· αἰσθήσει γὰρ διαφέρειν τὸ ζῶον τοῦ φυτοῦ
πενταπλοῦν εἰκέναι· ταῦτο γὰρ τὸ μὲν ὅρασιν, τὸ δ' ἀκοήν,
τὸ δ' ὅσφρησιν, τὸ δὲ γεῦσιν, τὸ δὲ ἀφὴν· ὑπάρχειν δὲ τινα
καὶ σύνθετον αἰσθήσειν, ἐν ᾗ τό τε φανταστικὸν πᾶν γίνεσθαι,
καὶ μνημονευτικόν, καὶ τὸ δοξαστικόν, ὅπερ οὖν οὐδ' ἄμοιρον
τοῦ νοῦ τυγχάνει, αἰσθάνεσθαι δὲ ἡμᾶς παρούσης τι τῆς
αἰσθήσεως.

Πλάτωνος ἐκ τοῦ Φαίδωνος ut Stob. p. 151. ὃ δ' ἐγκέ-
φαλος.

Ἐμπεδοκλῆς.

Γαῖα μὲν γὰρ γαῖαν ὁπάπαμεν, ὕδατι δ' ὕδωρ,
αἰθέρι δ' αἰθέρα δῖαν, αἶθ' αὖ πυρὶ πῦρ αἰδηλον.

Epicteti l. 8. τὴν πόλιν om. 9. περιβάλλου. 13. παρα-
τάσσεται στίφος 14. σου om. 16. ἐπίκαιρος. 23. κυνῶν
. . . λαθης lacun. 25. τὸ μὲν γύψω.

^k Abundare videtur ἀκοήν. ¹ Excidit pes. An leg. οὐδὲν οὐδεὶς ἔτι σ.

Additur ejusdem Ὡς περ οὐκ ἂν αἰσουλως (ε. ἐβούλου)
ἐν νῆϊ μεγάλη καὶ πολυχρύσῳ πλέων βαπτίζεσθαι, οὕτω
μηδὲ ἐν οἰκίᾳ αἰροῦ ὑπερμεγεῖν καὶ πολυτελεῖ αὐλιζόμενος
χειμάζεσθαι.

Νικολάου π⁸ ἐθῶν. Κέλτοι τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν οὐδέ-
ποτε κλείουσι.

Caput novum. Scil. Stobæi Ecl. Eth. c. 1. ΠΕΡΙ ΤΩΝ
ΤΑ ΘΕΙΑ ΕΡΜΗΝΕΥΟΝΤΩΝ κ. τ. λ. 1—19.

Aliud caput e Sactis.

Novum caput.

Δημοκράτους.

^m Αὐταρκεῖη τροφῆς μικρᾶ νῦν οὐδέπω γίνεται. 10

Κλειτάρχου.

ⁿ Ὀφείλομεν ἑαυτοὺς ἐθίζειν ἀπ' ὀλίγων ζῆν, ἵνα μηδὲν αἰ-
σχρὸν ἕνεκα χρημάτων πάθωμεν.

Σωκράτης 5, 43.

Μοσχίωνος.

^o Βέλτιόν ἐστίν ἐν μικρᾷ περιουσίᾳ συστελλόμενον εὐθυμεῖν,
ἢ μεγάλη τυγχάνοντα δυστυχεῖν. 15

Δημοκράτους 5, 38.

^r Ἐκ τῶν Ἐπικτήτου καὶ Ἰσοκράτους.

^s Ἡ αὐταρκεῖα 5, 37.

^t Ὁχύρωσον σαυτὸν τῇ αὐταρκεῖᾳ· τοῦτο γὰρ δυσάλωτόν
ἐστι χωρίον.

^u Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, τίς ἄνθρωπος πλούσιος, εἶπεν, Ὁ
αὐταρκής. 20

^v Σωκράτει Ξανθίππης τῆς γυναικὸς ἐπιτιμώσης διότι
λιτῶς παρεσκευάζετο ὑποδέξασθαι φίλον, Ὡ γύναι, εἶπεν,

^m Maxim. p. 45, 40.

ⁿ Maxim. p. 45, 42.

^o Maxim. p. 45, 48.

^r Maxim. p. 46, 3.

^s Maxim. p. 46, 5.

ἡμῖν περὶ αὐτῶν οὐδὲν μελήσει, εἰ δὲ ἀλλότριοι,
οὐδὲν μελήσει.

Εὐριπίδης ὁ ποιητής, ἐπεὶ ὁφθαλμοῦντος αὐτοῦ ἐπελάβετό
τις, λέγων, ὅτι Σοφοκλῆς αὐτὸ διὰ δούλου ποιεῖ, Τεῖγαρόν
Σοφοκλῆς ἐσθίει ὅφον ὅποιον τῷ οἰκέτῃ αὐτοῦ ἀρέσκει, ἐγὼ δ'
ὅποιον ἂν ἐμοί.

Ἰ Πλουτάρχου.

Μήτε λίαν πολυτελῶς μήτε ἄγαν εὐτελῶς πειρᾷ τὰ περὶ
τὴν ἐσθῆτα, καὶ διαίταν, καὶ τὴν ἑτέραν διαγωγὴν τὸ σῶμα
διοικεῖν· τὸ μὲν γὰρ φθονεῖσθαι ἢ γεῦσθαι ποιεῖ, τὸ δὲ
μισεῖσθαι ἢ ἐλεεῖσθαι.

10

Ἰ Πιστέον τὸ σῶμα δι' εὐτελείας πρὸς εὐκαλίαν, αὐταρκῆς
ἑαυτῷ γινόμενον· αἱ γὰρ ὀλίγων δεόμενοι πολλῶν οὐκ ἀπο-
τυχάνουσι.

Αἰλιανὸς περὶ ζώων. Sequuntur multa ex Stobæi Tit. 6.
ΠΕΡΙ ΑΚΟΛΑΣΙΑΣ. Scil. 22. 18. 19. 21. 23. 24. 15
25. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 36. 49. 34. 35. 61.
62. 10. 11. 12. 13. 38. 3. 4. 1. 2. 6. 39. 40. 42.
47. 50. 54. 65.

Εὐσεβίου.

Σωφροσύνην, τό περ δὴ καὶ ἀναγκαϊότατον παρὰ τῶν ξυ-
οικουσῶν γυναικῶν ἄνδρες ἀπαιτοῦσι, καὶ ὡς κρέσσονες το
ὑποδεεστέρων ἄρχειν ἀξιοῦσι· ταῦτα δὲ ἀξιεῦντες οὐκ οἶδε-
ονται ὅκόσα ἐκάστῳ ἐστὶ σωφροσύνης καὶ τῶν ἐν τῇ τοῦ
χειρόνος ἐόντων μοίρᾳ τὸ ἐξαμαρτάνειν ταῦτα αὐτοῖ, ὥσπερ
σφισι μούναις ἐξεῖν καὶ μετὰ τοῦ ἀνεπικλήκτου παρὰ
σφέων παντελῶς καὶ ἀνέσθην οὕτως πλημμελέοντες.

25

18, 36. 6, 37. 63.

Ἰ II. p. 461. C. Maxim. p. 45.
50.

Ἰ Leg. Ἐθιστέον. Maxim. pag.
45. 55. εἰθίσθαι.

ΠΕΡΙ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΠΙΣΤΗΣ.

* Πυθαγόρου.

Βέλτιον λίθον βαλεῖν εἰκῇ ἢ λόγον. Λάλει ἂν δεῖ, καὶ ὅτε δεῖ, καὶ οὐκ ἀκούσεις ἂν μὴ δεῖ.

† Στγὰν τὴν ἀλήθειαν, χρῆσόν ἐστι θάπτειν.

Ἐτέρων.

Φίλη ἡ ἀλήθεια, καὶ γὰρ αὐτὴν φιλεῖ τὴν ἀλήθειαν ἡ ἀλήθεια. 5

Ἡ ἀλήθεια δάκνει ψυχὴν νοσοῦσαν, ὥσπερ καὶ μέλι σῶμα τετραυματισμένον.

Τοῖς λαμβάνειν σπουδάζουσι πικρὸν ἡ ἀλήθεια.

Ὡσπερ οὐ δυνατόν ὀφθαλμῷ τεβολωμένῳ ἀκριβῆ τῶν ὁραμένων κατάληψιν, οὕτως οὐδὲ τεβολωμένη ψυχῇ τῇ 10 κατανοήσει τῆς ἀληθείας ἐπιβαλεῖν.

Ὡσπερ 9, 51.

Πλουτάρχου.

* Καὶ ὁδοῦ καὶ ἀληθείας χαλεπὸν ἀποπλανηθῆναι. Ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ γλώσσης οἰκοῦσαν ἔφερε τὴν ἀλήθειαν.

Σοφοκλέους.

Τάληθες αἰεὶ πλεῖστον ἰσχύει λόγου. 15

τὸ γὰρ 11, 9. τοῖς τοι 11, 13. ubi δικαίους χρῶ.

Μενάνδρου.

Οὐδὲν γὰρ αἰσχρὸν τάληθῃ λέγειν.

Ἀδύνατον ὥς ἔοικε τάληθες λαθεῖν.

Ἐὰν ἐγὼ φῶ ἣν ἔχειν βακτηρίαν

χρυσῇ, τί μοι σεμνότερον ἔσται τὸ ξύλον. 20

Ἀληθές εἶναι δεῖ τὸ σεμνόν, οὐ κενόν.

Ἀεὶ 11, 11. Ἀπλᾶ 11, 8.

^u Vide Stobæi tit. 11. Maxim.

^v Maxim. p. 69, 26.

45.

^z Maxim. p. 69, 29.

^x Stob. 34, 11.

οὐτ' ἐξαλόγχων μόνος

ἀλάθειαν ἐτήτυμος

χρόνος. τό τ' εἰς ἀφανὲς τῶν πρῶτω
κατεφρόνησεν.

[Οὔ] ^b τει ἅπαντα καρδίαν
φαίνοντα πρόσωπον ἀλάθει' ἀτρεκές·
καίτοι σιγαῖν παλλάκις σοφώ-
τατον ἀνδρὶ νοῆσαι.

^c Μὴ παρίει καλά. νώ-
μα δικαίῳ πηδαλίῳ στρατόν. ἀ-
ψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλ-
κευε γλῶτταν.

Λυδία 11, 7. Ἀλήθεια 11, 2.

Ἰσοκράτους.

Διὰ πάντες χρόνου τὴν ἀλήθειαν φαίνου προτιμῶν, ὡς
πιστοτέρους εἶναι τοὺς σῶς λόγους ἢ τοὺς ἄλλων ὅρκους.
Θουκυδίδου.

Οἱ τὰ μὴ πιστὰ δοκοῦντα εἶναι λέγοντες ἢ ἀπαγγέλλον-
τες, οὐ μόνον οὐ πείθουσιν, ἀλλὰ καὶ ἀφρονες δοκοῦσιν.

Πλάτων 11, 15. Ὑμῖς 11, 16. Τότ' οὖν 11, 17.
Ἀλήθεια 11, 18. Ψεύδεσθαι 11, 20. Ἀληθείην 11, 21.
Ψεύδεσθαι 11, 22. Περὶ 11, 23. Ὅτι 11, 24. Πυθα-
γόρας 11, 25. Ἡροδότου ἱστοριῶν γ. Οἱ δὲ μ. init.
Ἀλήθεια 11, 14.

^d Πλουτάρχου.

Τὸ μὲν ἴσον ζυγῶ, τὸ δ' ἀληθὲς τῷ ἐκ φιλοσοφίας λόγῳ
κρίνεται.

Δίωνος τοῦ Ῥωμαίου.

Ἐχει γάρ τι πικρὸν ὁ τῆς ἀληθείας λόγος, ἐπειδ' ἂν τις

^a Ol. X. 65.

^b Nem. V. 30.

^c Pyth. I. 167.

^d Maxim. p. 69, 26.

ἀκράτῳ παρρησία χρώμενος, μεγάλων ἀγαθῶν προσδοκίαν
ἐφαίρηται· τὰ δὲ προσηνῇ καὶ ψευδῇ πείθῃ τοὺς ἀκού-
οντας.

Διογένης.

Ἐὶ τὸ ἀληθὲς πικρὸν ἐστὶ καὶ ἀνδρὲς τοῖς ἀνόητοις, τὸ δὲ
ψεῦδος γλυκὺ καὶ προσηνές· ὥσπερ γε οἶμαι καὶ τοῖς νο-
σοῦσι τὰ ὄμματα τὸ μὲν φῶς ἀνιαρὸν, τὸ δὲ σκότος ἄλυπον
καὶ φίλον, οὐκ ἔων βλέπειν.

Ἐἰ Ἀριστοτέλης καὶ Ἡρακλείδης . . .

ἥνιος. Μεσσηνίος ἡλίω καὶ αὐτὸς τὴν αἰτίαν ἀνατίθῃσι, καθ-
οὺς μὲν ἂν τόπους γένηται τῆς γῆς πλημμυροῦντι τὰ πε-
λάγη· ἐξ ὧν δ' ἂν τύχῃ παραποστὰς ὑποσυνέλκοντι· ταῦτα
δὲ συμβαίνειν παρὰ τὰς εἰώας καὶ τὰς μεσημβρινὰς ἐκ-
κλίσεις.

Καθέας ὁ Μασαλιήτης τῇ πληρώσει τῆς σελήνης καὶ τῇ
μειώσει τῆς ἐκατέρου τούτων αἰτίας ἀνατίθῃσι.

Προσιδώνιος ὑπὸ μὲν τῆς σελήνης κινεῖσθαι τοὺς ἀνέμους,
ὑπὸ δὲ τούτων τὰ πελάγη, ἐν οἷς τὰ προειρημένα γίνεσθαι
πάθῃ.

Πλάτων ἐπὶ τὴν κ. τ. λ.

Τίμαιος ὁ Ταυρομενίτης τὰς ἐμβάλλοντας ποταμοὺς εἰς
τὴν Ἀτλαντικὴν διὰ τῆς Κελτικῆς ὀρεινῆς αἰτιάται, προω-
θούντας μὲν ταῖς ἐφόδοις, ὑφέλκοντας δὲ ταῖς ἀναπαύλαις.

Κράτης ὁ γραμματικὸς τὸν ἀντισπασμὸν τῆς θαλάττης
αἰτιάται.

Ἀπολλόδωρος ὁ Κερκυραῖος τὰς ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ παλιν-
ροίας.

Σέλευκος ὁ μαθηματικὸς ἀντιγεγραφὼς Κράτητι,

* ms. ἀφαίρεται et mox πείθῃ.

† Maxim. p. 69, 33.

* Deest inscriptio in ms. Est

proculdubio e Stobaei Phys. c. 41.

Πῶς ἀμπτῶς καὶ πλημμυρὶς γίγνεται.

αὐτὸς 'Réservé à l'usage privé - Loi N° 57298 du 11.3.1957 γὴν περι-
στροφὴν τῆς σελήνης· τοῦ δὲ μεταξὺ ἀμφοτέρων τῶν σωμά-
των ἀντιπερισπωμένου πνεύματος καὶ ἐμπίπτοντος εἰς τὸ
'Ατλαντικὸν πέλαγος, κατὰ λόγον οὕτω συγκυμαίνεσθαι
τὴν θάλασσαν.

5

Ἐκ τῶν Ἐπιστολῶν Πλάτωνος. . .

Πλουτάρχου.

Τοὺς μὲν εὐθὺς ἐν σώματι καὶ διὰ σωμάτων κολαζομένους
μεταχειρίζεται ποινὴ ταχεῖα πρῶτον τινὶ τρόπῳ, καὶ παρα-
λείποντι πολλὰ τῶν καθαρμῶν δεομένων, ὧν μείζον ἐστὶν
ἔργον ἢ περὶ τὴν κακίαν ἰατρεία· τούτους δίκῃ μετὰ τὴν 10
τελευτὴν ὁ θεὸς παραδίδωσιν.

^h Ἄδου τινος ἀνοίγονται πύλαι βαθεῖαι καὶ ποταμοὶ
πυρὸς ὁμοῦ καὶ στυγρὸς ἀπορρῶγες ἀνακεράννυνται, καὶ
σκότος ἐμπύπλεται πολυφαντάστων εἰδώλων, χαλεπὰς
μὲν ὄψεις, οἰκτρὰς δὲ φωνὰς ἐπιφερόντων· δικασταὶ δὲ καὶ 15
κολασταὶ καὶ χάσματα καὶ μυχοὶ μυρίων κακῶν γέμον-
τες.

Ζαλεῦκου.

ⁱ Ὡδ' ἡμῖν παρηγγέλθω πᾶσι τοῖς τοιούτοις πολίταις καὶ
πολίτισι καὶ συνοίοις, μεμνήσθαι θεὸν ὡς ὄντα, καὶ δίκας
ἐπιπέμποντα τοῖς ἀδίκοις, καὶ τίθεσθαι πρὸ ὁμμάτων τὸν 20
καιρὸν τοῦτον ἐν ᾧ γίνεται τὸ τέλος ἐκάστῳ τῆς ἀπαλλαγῆς
τοῦ ζῆν· πᾶσι γὰρ ἐμπίπτει μεταμέλεια τοῖς μέλλουσι
τελευτᾶν, μεμνημένοις ὡς ἡδίκηκας, καὶ ὁρμῇ τοῦ βούλε-
σθαι πάντα πεπράχθαι δικαίως αὐτοῖς.

^k Ἀπολλωνίου.

Εἰ δ' ἐστὶν αἴσθησις ἐν ἄδου καὶ ἐπιμέλεια παρὰ τοῦ 25

^h Plutarch. II. p. 167. A.

ⁱ Dedi ex Maximo p. 251, 49.

Ὡδ' ἡμῖν παρηγγέλθω ms.

^k Apollonio item male tribuit.

δαιμονίου, ὥσπερ ὑπολαμβάνομεν, εἴη τοὺς ταῖς τιμαῖς τῶν
θεῶν καταλυομέναις βοηθήσαντας πλείστης ἐπιμελείας καὶ
ὑπο τοῦ δαιμονίου τυγχάνειν.

Maximus p. 250. quum sit Hy-
peridis. Patetbit erroris fons con-

sulenti Stobæum p. 36. in quo
præcedit sententia Apollonii.

